

FEJŐS ÉVA
Fejős Éva
KÖNYVTÁRA

Zúró társaság

TOLNAI PANKA

Tolnai Panka

Zűrös társaság

Erawan Könyvkiadó, 2015

Webshop, hírek, beleolvasók, kedvezmények:

<http://erawan.hu>

Facebook: www.facebook.com/ErawanKonyvkiado

A szerző elérhetősége:

www.facebook.com/tolnaipanka

Szerkesztette: Huszti Gergely

Copyright @ Tolnai Panka, 2015

@ Erawan Könyvkiadó, 2015

ISBN 978–615–5469–21–3

1. fejezet

Idén ez a hatvanharmadik alkalom, amikor anya fejtágítást tart reggeli közben. Tudom, mert számolom. Javítsak egy jegyet németből, olvassam el a kötelezőket, fésüljem ki a hajam a szememből, mossam le a körömlakkot, edzés után öltözzek gyorsabban, segítsek többet a házimunkában... Mindig kitalál valamit.

Az öcsém persze gúnyosan nevet meg pofákat vág mellettem, miközben tömi magába a szörnyűséges neonzöld zabpelyhét. A mintagyerek. Őt bezzeg nem szidják le semmiért, ő mindenben tökéletes, az ellenőrzőjében csakis ötösök sorakoznak. Nagy cucc! Általános hatodikban én is kitűnő voltam, töriből még dicséretet is kaptam. De a gimi egészen más. Mindenki tudja, hogy a középiskola már nem csak a tanulásról szól, nem is értem, anya ezt miért nem fogja fel. Tök olyan, mintha vakon élne egy barlangban.

Ezúttal azért kell válogatott szidalmak közt elfogyasztanom az – öcsi reggelijével ellentétben egészséges – zabkásámat, mert Nikolett tanárnő, azaz Nikita már megint adott egy figyelmeztetőt. Az első még valahol jogos volt, bár akkor is csak véletlenül találtam hátba egy mandarinnal, de ez a második körülbelül annyira ésszerű, mint nyakörvet adni egy rozmárra. Nikitának most éppen az nem tetszett, hogy a szünetben lemásoltam Biankáról a leckét. Hiába érveltem, hogy ami a szünetben történik, az magánügy, meg az a lényeg, hogy az órára kész legyen a házi, Nikitát nem hatotta meg. Valamiért kinézett magának még elsőben, azóta egyenesen pokollá teszi az életemet.

– Száz szónak is egy a vége, örülnék neki, ha a jövőben egy kicsit több tiszteletet mutatnál a matektanárod irányába – jelenti ki anya. – És annak is, ha itthon írnád meg a leckét.

– Jó – motyogom.

– Nem hallom!

– Jó – felelem valamivel hangosabban.

Öcsi úgy vigyorog a müzlistálja mögött, mintha épp az évszázad legjobb viccét hallgatná. Kedvem lenne az arcába csúzlizni egy kanál

zabkását, de azért is csak én kapnék anyától. Némán táogom felé, hogy ezért még számolunk, erre persze azonnal lefagy a mosoly a képéről.

– Helyes – mondja anya. – Akkor ezt megbeszéltük.

– De akkor is utálok a matekot – zsörtölődöm. – És Nikitát is. Őt főleg.

– Ettől függetlenül még megbukhatsz, és mehetsz takarítónőnek. Tényleg ez az életcélod, kislányom?

Életcél.

Folyton ezzel jönnek a suliban is. Mi akarsz lenni, ha nagy leszel, melyik egyetemen fogsz továbbtanulni, választottál-e már hivatást... Őszintén? Fogalmam sincs. Egyébként is, még van egy egész évem eldönteni, csak jövőre kezdem a negyediket, már ha Nikita nem buktat meg.

A nagyi mindig azt mondja, hogy legyek orvos, és gyógyítsam meg az embereket. Valóban szép hivatás, izgalmasan is hangzik, de sajnos rosszul vagyok a vértől. Már az Alkonyatot sem tudtam végigolvasni, egy vérvételtől meg egyenesen elájulok. Gáz, de ez van. Nagyi már apát is dokinak nevelte – legalábbis szerette volna –, állítólag gyerekkorában is anatómiát olvasott neki esti mese helyett. Aztán végül valamiért mégis ügyvéd lett belőle, pedig még az orvosit is elkezdte.

Egyszer apa említette, hogyha sokat tanulok, akkor dolgozhatok majd mellette, de nekem semmi kedvem bűnözőket védeni és száraz jogszabályokat bújni egész álló nap. Na meg Siófokra sem szeretnék leköltözni, bármennyire bírom apát. Az új barátnőjének annyi esze van, mint egy zsák libatollnak. Jóindulatú meg próbál kedvesen viselkedni, de sajnos egy madárijesztővel áll azonos értelmi szinten.

Meg amúgy is, jól érzem magam itt Budapesten, Siófok csak nyáron klassz. Itt vannak a barátaim, az életem, és terveim szerint a jövőm is, feltéve, ha nem olyan helyen kapok munkát, mint ahol anya is robotol már vagy huszonöt éve.

Ő egy dögunalmas hivatalban dolgozik dögunalmas munkatársakkal, akikkel kávézás közben dögunalmas dolgokról beszélget, és emellett olykor dögunalmas értekezletekre jár. Ennél még az utcaseprés is izgalmasabban hangzik.

Meg őszintén, a tanulás eléggé a rangsor aljára szorult mostanság. Nagyjából két hete írtam egy listát – amit persze rajtam kívül csak a legjobb barátnőm láthat –, hogy milyen feladataim vannak az érettségiig. Mármost milyen értelmes feladataim, amelyeket mindenképp el kell végeznem.

Először is szeretnék végre összejönni A Fiúval, aki már régóta tetszik. Ez a legfontosabb és egyben a legnehezebb cél, már csak azért is, mert Balázs hamarosan elballag, és akkor tuti oda minden esélyem.

Aztán ott van anya. Valahogyan meg kell oldanom, hogy ne egy börtönben éljek, mert már tényleg úgy érzem magam otthon, mint Hamupipőke. Vagy gázabbul. Egész nap csak engem szekálnak, egy szabad percem nincs, ráadásul sehová sem mehetek el. Az a csoda, hogy anya nem önti össze viccből a kukoricát és a lencsét, csakhogy kiválogathassam. Tök égő a suliban, hogy amíg a többiek jobbnál jobb bulikba járkálnak, én otthon ülök, és dedós animációs filmeket nézek az öcsémmel és anyámmal. A legjobb persze az volna, ha elköltözhetnék egy albérletbe, de anya előtt fel sem merem hozni a témát. Tuti, hogy kinevetne, vagy egyszerűen csak legyintene rá.

A harmadik helytől nagyjából tipikus bakancslistás dolgokat soroltam fel: eljutni ide–oda, kipróbálni a bungee jumpingot, egyszer egyedül elmenni egy kiszabadulós játékra, alkotni valami maradandót a suliban... a szokásos.

Persze az utolsó helyen azért szerepel, hogy ne bukjak meg matekból, de azt is melléírtam, hogy emellett meg kell keserítenem Nikita életét, ha már ő pokollá tette az enyémet. Nem gonoszság ez, csupán édes – és jogos – bosszú. Az a nő megérdemli, hogy valaki végre tükröt mutasson neki, mert a fél sulit rettegésben tartja. A legjobb az lenne, ha elérném, hogy felmondjon, szerintem még szobrot is emelnének a tiszteletemre.

– Ideje indulni! – néz az órájára anya. – Megírtátok a leckét?

– Meg. Még a szorgalmikat is – feszít az öcsém.

Erőltetetten köhögök, miközben jól hallhatóan kimondom a stréber szót is. Erre persze az öcsikém rögtön ugrik, és igazságtételt követel, de anyán látszik, hogy már nagyon unja az állandó háborúzást.

- Hagyd már békén a testvéredet!
- Én csak köhögtem – felelem ártatlanul.
- Na jó, indulás!

Ezúttal nem versengünk az első ülésért, öcsi szó nélkül ül be hátra. Még a biztonsági övet is becsatolja, pedig azért általában könyörögni kell neki. Úgy tűnik, bevált a tervem. Eddig minden egyes reggel harcoltunk a jobb helyért, futóversenyt rendeztünk a bejárat ajtótól az anyósülésig. Pár hónapja még simán lesprinteltem, de az utóbbi időben vészesen felgyorsult, már olyan is előfordult, hogy alulmaradtam. Öcsike megtáltosodott, úgyhogy lépnem kellett. Kitaláltam, hogy mutatok neki néhány statisztikát arról, hogy a hátsó ülésen sokkal nagyobb biztonságban van, az adatokat pedig megfejeltem pár elborzasztó, baleseteket ábrázoló fényképpel is.

Hatott.

Ráérősen sétálok anya hullámossá tört Opeljéhez. A győzelem ízével a számban ülök be a királyi páholyba, ahonnan zavartalanul láthatom anya ámokfutását, amit ő vezetésnek csúfol. Átkapcsolom a rádiót egy normális zeneadóra, de anya még indulás előtt visszaállítja a hírcsatornára. Biztos azért, hogy legyen valami témája a dögunalom házában.

Perceken belül odaérünk az öcsém iskolájához, csak néhány saroknyit autózunk. Én ennyi idősen már rég gyalog jártam, élveztem, hogy a saját magam ura lehetek. Öcsi viszont attól fél, hogy útközben elkapják és kirabolják, ám szerintem inkább csak tunyaságról van szó. Nem tudom, honnan szedte ezt a marhaságot, teljesen biztonságos környéken lakunk.

– Ügyesen, okosan! – szól anya az öcsém után, aki úgy fut az iskola elé, mintha kergetnék.

Eminens.

Továbbgördülünk, egyenesen a belváros legnagyobb dugójába. Nem igazán tudunk miről beszélgetni anyával, úgyhogy inkább csak úgy bámulok kifelé az ablakon. Figyelem, hogy hányan kötik be az övüket, mennyien ülnek egy autóban, milyen betűvel kezdődik a rendszámuk, meg hogy hányan bambulnak ugyanúgy, mint én.

A mellettünk lévő kocsiban egy nagyjából velem egykorú lány szinte

bulizik az apjával. Mosolyognak, énekelnek, ugyanolyan mozdulatokkal táncolnak, persze ülve. Biztosan tök jól érzik magukat. Ránézek anyára, de ő még csak felém sem pillant, maga elé meredve bámulja az előttünk álló Suzuki folyamatosan világító féklámpáját. Egészen máshol járhatnak a gondolatai, valószínűleg egy dögunalmas aktán, amelyet a dögunalmas asztalán hagyott.

Bárcsak nekem is olyan családom lehetne, mint akik a szomszéd kocsiban ülnek! Látszik rajtuk, hogy boldogok, és az is, hogy nem unják magukat halálra egy közös nyaraláson. Mindig is szerettem volna, hogy az anyám egyben a barátnőm is legyen, de ennek kábé annyi az esélye, mint nyerni a lottón. Anya még a legszigorúbb tanáromnál is ezerszer durvább, tuti, hogy vaskalap volt a jele az óvodában.

Egy tetőtől talpig bőrbe öltözött csopperes húz el mellettünk, kis híján leviszi a tükrünket. Olyan hangon bűg a motor, hogy az egész autó beleremeg. Jó lenne helyet cserélni vele és száguldani valami elhagyatott országúton, mindig is vágytam erre a szabadságra. Elég idős vagyok már ahhoz, hogy elkezdjem a motoros tanfolyamot, akár be is iratkozhatnék, de persze nem lehet, mert életveszélyes, és a rendes lányok nem motoroznak.

– Anya, nyáron csináltathatok egy tetkót?

– Szó sem lehet róla – jelenti ki.

Semmi indulat, semmi megrökönyödés, pusztán tényközlés.

– De már két évfolyamtársamnak is van!

– És akkor neked is kell?

– Nem azért. Már régen megterveztem a mintát. És nem is látszódná ki a ruha alól.

– És mit csinálsz, ha megunod?

– Nem fogom, mert jelentése van.

Legalábbis számomra igen, és egy tetkónak ez a lényege. Hónapok óta rajzolom a lapockámra illeszkedő jégmadarat, már majdnem tökéletes. És hogy miért pont jégmadár? Tavaly nyáron Biankával láttunk egyet a parkban. Lövésem sincs, hogyan került oda ez a tök nem városi madárfaj, na meg magamtól fel sem ismertem volna. Bius viszont azonnal kiszúrta,

született ornitológus és persze megszállott állatbarát. Éppen arról beszélgettünk, hogy örökre barátok maradunk, és hogy sosem leszünk olyan fásultak és mogorvák, mint anya, úgyhogy ez a gyönyörű, színes jégmadár azért kell, hogy mindig emlékeztessen rá, ki is vagyok valójában. Hogy ne térjek le az utamról még akkor sem, ha mások megpróbálnak lelökni róla.

– Kislányom, ez örültség! Hogy fogsz kinézni hatvanévesen? A bőr megereszkedik és ráncosodik.

– Tökre nem érdekel, hogy mi lesz, akkor már úgyis mindegy, nem? Meg amúgy is, nézz csak körbe! Mindenkinek van már tetkója, ez nem olyan nagy cucc, mintha kopaszra borotválnam a fejemet, és piros kontaktlencsét hordanék.

– A rendes embereknek nincs tetoválásuk.

Igen, a rendes embereknek piercingjük sincs, nem járnak tornacipőben, kitűnő tanulók, és sulis után egyből hazamennek... Anya és a sztereotípiái.

– Légyszi, anya! Csak alá kellene írnod egy beleegyező nyilatkozatot.

– Nem.

– Biankának megengedi az anyukája – füllentem.

A legjobb barátnőmnek esze ágában sincs tetkót varratni.

– De neked én vagyok az anyád, nem Kriszta néni.

– Csak simán Kriszta. Már rég tegeződünk, ezerszer mondtam. De mindegy, akkor majd tizennyolc évesen megcsináltatom. Már úgyis csak pár hónap – jelentem ki.

– Akkor adhatod is a kezembe a lakáskulcsodat. Amíg én tartalak el, az én szabályaim érvényesek, és erről nem nyitok vitát. Miért kell neked mindenáron lázadni? Komolyan mondom, kikergetsz a világból. Akkora lángon égsz, mint Jeanne d’Arc.

– Ki?

Anya ezúttal rám emeli szigorú tekintetét.

– Jeanne d’Arc. Az orléans-i szűz. Inkább a történelemórán kellene odafigyelni, és nem örültségeken gondolkodni. Ne mondd, hogy nem tanultatok még a százéves háborút!

– Valami rémlík.

De a részletekre már nem emlékszem. Máté tanár úr olyan hangszínen beszél, mint egy született meseolvasó, úgyhogy állandóan elalszunk az óráján. Még Anita is lehajtja néha a fejét, pedig ő az osztály – ha nem a világ – legnagyobb strébere. Az a típus, aki az apróbetűs részt is képes bemagolni.

Időközben végre megérkezünk a Kálvin térhez. Anya félrehúzódik, én pedig kipattanok az autóból. Örökkévalóságnak tűnnek ezek a reggeli utak.

– Viselkedj normálisan! – mondja anya köszönés helyett, majd egy alig észrevehető kézmozdulattal int felém, és továbbhajt.

Kis híján belerohannak hátulról, szokás szerint már megint nem nézett bele a tükörbe. Csodálom, hogy soha nem esett még semmi komoly baja, mindeddig megúsza koccanásokkal. Összesen egyszer fordult elő, hogy mentőt kellett hívni hozzá, de akkor is csak a vállát kellett visszatenni a helyére.

A kocsí viszont nem ilyen szerencsés, szegény Opelünk úgy néz ki, mint ami több roncsdarabot is megjárt már. Én ugyan nem tudok vezetni, de biztos vagyok benne, hogy még így is ügyesebb lennék a volán mögött. Anyára egyfolytában dudálnak, bemutatnak neki, ő pedig állítom, hogy nem érti, mi a baj. Az utcánk végén álló stoptáblánál például három éve szólok rá, hogy álljon meg, de mindig csak azt feleli, úgysem jönnek balról.

A halálfélelemtől eltekintve persze azért szeretek reggelente autózni, még mindig kényelmesebb, mint nyomorogni a hetes buszon a sok koszos, büdös és nem utolsósorban arrogáns utas között. Sosem értem, miért nem lehet egy kicsit beljebb húzódní, miért kell kényszeresen az ajtóban megállni, és miért kell penészes sajtos–ecetes–halas szendvicset enni a legnagyobb tömegben. Na meg hogy a nyugdíjas néniknek miért éppen hét óra harminckor kell a piacra menniük, ráadásul ember méretű gurulós szattyorral. Igazán várhatnának, amíg a diákok beérnek az iskolába, elvégre egész nap ráérnek.

A sulí melletti játszótéren még csak hárman ücsörögnek. Annak ellenére, hogy marha nagy dugó volt, egész hamar beértünk a városba, a telefonom kijelzője mindössze hét harmincötöt mutat.

A táskámat a többi mellé dobom, majd miután kiosztom a puszikat, lehuppanok az egyik hintára. Reggelente általában itt szoktunk lógni a pingpongosokkal, ez a mi külön helyünk. A szomszéd iskolában lúzernek számítanánk, amiért műanyag labdákat ütögetünk egy fadarabbal, de a Belvárosi Gimnáziumban egészen más a helyzet. Tibi bá mindig talál külföldi versenyeket, úgyhogy félévente más és más országba utazunk a csapattal, ahová ezért rengetegen be akarnak kerülni.

Én szerencsére már első koromban bejutottam, a folyton magyarországos melegítőben járó edzőnk meglátta bennem a tehetséget. Ráadásul abban az évben az egész évfolyamból egyedül én vehettem fel a kék-sárga mezt, úgyhogy mérhetetlenül büszke voltam magamra. Igaz, némiképp előnnyel indultam a többiekhez képest, régebben apával egész nyarakat pingpongoztunk át Siófokon. Gyerekkoromban el sem tudtam képzelni, hogy akár csak egy tizenegyes meccsben is elverjem apát, most viszont már ki sem mer állni ellenem. Próbál persze kifogásokat találni, hogy fáj a dereka meg fúj a szél, meg töröttek a labdák, de nem veszem be. Simán leiskoláznám, és ezt ő is tudja.

– Hogyhogy ilyen korán? – kérdezi Detti.

– Anya csak minden második zöldnél fulladt le, úgyhogy nyertünk egy kis időt – vigyorgok.

A kezdetektől fogva Dettivel játszom párosban, annyira összeszoktunk, hogy tízből kilenc mérkőzést megnyerünk. Elég egy pillantás a meccseken, hogy tudjuk, mire gondol a másik, már a taktikát sem kell megbeszelnünk. Sajnos Detti idén érettségizik, úgyhogy a következő évben már nem indulhatunk együtt. Persze már most kivagyok tőle, hogy elballag, a negyedikesek csak egy bő hónapig járnak még be a suliba.

– De klassz a dorkód! – mondom Dettinek.

A talpa fehér, maga a cipőrész zöld, a fűzője pedig lila. Marha jól megy Detti vajszínű farmerjéhez.

– Köszí, tegnap vettem. És még akciós is volt.

– Tudom, pont ezt néztem ki én is. De neked sokkal jobban áll.

Mint minden. Detti akár egy kopott lópokrócot is viselhetne, az is úgy állna rajta, mint egy rá szabott estélyi ruha. Én sem vagyok annyira ronda,

hogy a szülők velem rémisztgetik a gyerekeiket, de Dettit akár egy magazinban is mutogathatnák. Tökéletes alak, tökéletes mosoly, talán csak a füle áll el a kelleténél kicsit jobban, de ha ráfésüli a haját, már meg is oldódott a probléma. Nem is kérdés, az iskola legszebb lánya.

– Köszí – kacsint. – Majd néha kölcsönadom, ha szeretnéd.

– Az jó lenne, mert ugyanilyet tuti nem fogok venni.

Az egyencipő túlzás lenne, szerintem legalábbis mindenképpen. Na meg amúgy is, mindenki utálja, ha meglátja máson a saját ruhadarabját, amiért a lábát is lejárta valamelyik plázában. Ennél talán csak az rosszabb, amikor megérzed a saját parfümödet egy másik lányon, akit ráadásul még utálsz is.

– Nézd, ki van itt! – derül fel Detti arca.

Tom, azaz Felvári Tamás sétál a játszótér felé, a sulis leghelyesebbnek és egyben legzűrösebbnek tartott fiúja. Magas, vakítóan zöld szemű és elképesztően laza.

Tom a Ginger Deer nevű bandában zenél két unokatesójával és egy évfolyamtársával, Balázssal. Gitáros. Állítólag jól játszanak, koncerteket is szoktak adni mindenféle rockkocsmában, de anya persze nem enged el egyre sem, mondván, nem kell nekem zülleni az érettségi előtt. Egyszer egy iskolai bulin majdnem játszhattak, de az igazgató végül nem engedte nekik az állítólagos trágár szövegeik miatt. Valakinek káromkodás, valakinek művészet, felelte Tom, majd egy vállrándítás után kísértelt az igazgatói irodából. Legalábbis ezt beszéltek.

– Szia, cica! – köszön Tom Dettinek, majd ad neki egy szájrampuszit.

Pár napja jöttek össze, azóta álompárként emlegetik őket a suliban, és ha nem is mondják ki, titkon a legtöbb lány irigykedik Dettire. Tom még sosem randizott senkivel az iskolából, mindig a koncerteken szedett fel – jellemzően idősebb – lányokat. Dettivel azonban kivételt tett, bár ezen én nem lepődtem meg.

Dettit azóta persze lila köd lengi körül, arca bamba mosolyra áll egész nap. Még szerencse, hogy az edzéseken tud koncentrálni, és nem üti el a labdát egy szomszédos bolygóra. Tény, hogy Tom jó pasi – bár a stílusa hagy némi kivetnivalót –, de nekem sokkal jobban bejön a banda dobosa,

Balázs. Most is egy pillanat alatt kiszárad a szám, és remegni kezd a lábam, amikor meglátom őt Tom árnyékában. Számomra ő a tökéletes srác, csak ezt még nem tudja.

Balázs nem az a klasszikus értelemben vett nagymenő, egy aranyos mackóhoz hasonlít a legjobban, akihez rögtön hozzábújna az ember. Nem kövér vagy ilyesmi, inkább izmos, de a tekintete végtelenül kedves. Ráadásul olyan kisugárzással áldotta meg a sors, hogy képtelenség csak úgy elsétálni mellette. Legalábbis én nem tudok.

A szellő felém hozza az illatát. Hajlakk, öblítő és valami férfias parfüm keverékével telik meg az orrom. Nem akarom kiengedni a tüdőmből, örökké érezni akarom.

– Hellóka! – köszönnek Songokuval.

Észre sem vettem, hogy ő is itt van.

– Sziasztok! – motyogom, bármennyire is elterveztem, hogy a létező legtermészetesebben intek vissza nekik.

Nem tehetek róla, de a szívem is kiugrik a helyéről, Balázs most köszönt nekem először.

Songokunak, ha jól tudom, vietnamiak a szülei, de már óvodába is Magyarországra járt. Ennek ellenére persze tud vietnamiul, sokszor hallottam, ahogy nyávog a telefonba. Elképesztő egy nyelv, mintha állatokat kínoznának. Songoku teljes nevét még a tanárok sem tudják megjegyezni, meglehetősen furcsa sorrendben váltakoznak a h, az y, az o és az u betűk. Amúgy kedves fiú, a múltkor előreengedett az ebédlőben is, pedig ez a mostani fiúkra egyáltalán nem jellemző.

– Tegnap este kerestelek, de nem vetted fel a telót – mondja Detti Tom nyakába csimpaszkodva. – Aggódtam, hogy valami bajod esett!

– Dehogy! Csak próbáltunk. Olyankor nem szeretek senkivel sem beszélni. Akkor csak a zene van.

Miközben ezt a néhány szót elmondta, kétszer túrt bele a hajába és nézett körbe, hogy akadnak-e a közelben rajongói. Tom pontosan tudja, hogy a fél suli még fizetne is neki, hogy járjon velük egy hétig.

– Visszahívhattál volna – biggyeszi le a száját Detti, mint egy szomorú kislány.

– Rá sem néztem a telefonra, cica. Én másokkal ellentétben nem nyomogatom egész nap, nekem rendes életem van. És kifejezetten hülye telefonom – mutat fel egy ősrégi, ütött–kopott mobilt. – Még a Fészbukra sem regisztráltam, mi a francnak. Egész nap csak jönnek a lájkok – vigyorog nagyképuen. – Na mindegy. Arra gondoltunk a srácokkal, hogy ezt a napot kihagyjuk – vált hirtelen témát. – A tökömnek sincs kedve ilyen jó időben a koszos teremben ülni, és Nikita savanyú képét bámulni. Itt az április, itt a tavasz. Itt a tavasz... – a mondat másik felét elharapja, de Songoku úgy röhög, mint a fakutya. – Mit szólsz hozzá, bébi?

– Nem hangzik rosszul – feleli Detti, ám elég erőltetetten hangzik ez a szájából. – Ma csak a magyar lenne lényeges, tételeket dolgozunk ki, de majd elkérem valakitől a jegyzeteket. Viszont az edzésre mindenképpen vissza kell érnem – teszi hozzá.

Detti már hónapokkal ezelőtt elmúlt tizennyolc éves, úgyhogy simán tudja igazolni magának a hiányzásait. Tök jó neki. Persze nem él vele vissza, fontosnak tartja az iskolát, egyetemre is szeretne menni. Többek közt ezért olyan furcsa, hogy simán rábólint a lógásra.

– Király! – puszilja meg Tom Detti homlokát. – Bár azt sosem fogom megérteni, mit eszel ezen a pingpongozáson, halál unalmas sport. Pöty–pöty–pöty...

Tom egyike azon keveseknek, akik soha nem akartak bekerülni Tibi bához.

– Dehogyan unalmas! – szól közbe Songoku, pedig ő sem tagja a csapatnak.

– Neked nem, mert te kínai vagy. A kínaiak meg köztudottan két dolgot szeretnek a legjobban: a rizst és a pingpongot.

– Vietnami vagyok. Én sem portugálozlak le, pedig külső alapján akár az is lehetnél – vág vissza Songoku.

– Jól van már, haver, csak vicceltem, négy éve vagyunk osztálytársak! Szerinted nem vágom? Tudod, hogy bírom a burád – nevet Tom, majd belebokszol Songoku vállába.

Azonnal enyhül a feszültség, én pedig elképzelem, ahogyan Songoku hirtelen felindulásból egy pörgőrúgással válaszol Tom bunkó

megjegyzésére. Vissza kell tartanom a nevetésem.

– Te is jössz? – kérdezi Tom félvállról.

Tőlem. Tom, a sulis legnépszerűbb fiúja azt kérdezi, hogy akarok-e velük lógni. Dettivel, vele, Songokuval és persze Balázssal. Ilyen még nem fordult elő, a három, gimiben töltött évem alatt sosem szólt hozzám még annyira sem, hogy álljak félre az útjából. Most meg elhív bandázni. Az agyam teljesen leblokkol, megkövülten állok a játszótéren. Mindennél jobban szeretnék Balázssal csámborogni a városban, de a suliba is be kéne mennem, elvégre én nem tudok igazolást írni magamnak.

– Nos? – sürget Tom. – Nem a negyvenmillió kérdés tettem fel...

• – Persze, hogy megyek – felelem, mintha a világ legtermészetesebb dolga volna, hogy iskola helyett a végzősökkal lófrálok.

→ A folytatásért lapozz a 2. fejezethez!

• – Kösz, de nem áll jól a szénám Szathmárynál, szerintem engem akar feleltetni. Máskor viszont nagyon szívesen.

→ A folytatásért lapozz a 3. fejezethez!

2. fejezet

Pár perccel később már a Szabadság híd pesti hídfőjénél lődörgünk, az áprilisi nap sugarai ragyogóan sütnek ránk. A levegőben érződik a tavaszillat, amit nyilván csak azok éreznek ki a bűdös belvárosi szmogból, akik nem épp a munkahelyükre vagy az iskolába rohannak.

Izgulok persze, a szívem vadul kalapál, elvégre életemben először lógok el egy tanítási napot. Próbálom elhessegetni a lebukás gondolatát is. Anya tuti kinyírna, de van egy tervem, hogyan úszhatom meg ezt a helyzetet úgy, hogy a kecske is jóllakjon, és a káposzta is megmaradjon.

Még nyolc óra előtt írok Biusnak egy sms-t, hogy ha kérdezik a tanárok, akkor mondja azt, hogy lebetegedtem, zárójelben pedig hozzáteszem, hogy Balázssal vagyok, és másnap mindenről beszámolok. Persze a szmájlikkal és a szívekkel sem spórolok.

Elképzelem, hogy az osztálytársaim mit csinálhatnak a termünkben, ahová a börtönhöz hasonlóan szinte sosem süt be a nap. Bius biztos olvasgat, vagy a telefonját nyomkodja, osztálystrébere Anita úgy ül az előttem lévő padban, mint aki karót nyelt, Uborka a szánalmasabbnál szánalmasabb vicceivel próbálja szórakoztatni az osztályt, Félix pedig mindebből tényleg viccet csinál a jófej-beszólásaival... Vagyis mégsem. Az első óránk biológia, úgyhogy mindenki a helyén ül, mint a kisangyal, és a könyvet tanulmányozza. Ez az egyetlen tárgyunk, amire mindenki tanul. Szathmáry tanárnőnél nincs olyan, hogy laza nap, kőkeményen vesz minden egyes órát. Tavaly még az utolsó tanítási napon is haladtunk az anyaggal. Az óra elején röpdolgozat vagy felelés, utána pedig rendszerint véget nem érő diktálás következik. Még azt is elvárja, hogy előre készüljünk az anyagból, merthogy ő kizárólag azt mondja el, ami nincsen benne a tankönyvben. Vasszigorral nevel bennünket, az egyetlen tanárunk, aki a kettést tényleg csak hatvan százalék felett adja meg. Ennek ellenére nagyobb tiszteletnek örvend, mint bárki más az iskolában. Úgy félünk tőle, mint az ördögtől, úgyhogy bioszon nincs helye a levelezésnek, a titokban netezésnek, az evésnek vagy éppen a beszélgetésnek, mindenki úgy viselkedik, ahogyan a tanárok szerint egy gimnazistától elvárható.

Kicsit lelkiismeret-furdalásom támad, ötletem sincs, hogyan fogom behozni az anyagot. Amióta az emberi idegrendszert tanuljuk, minden mondat egy kényszerűség, de amikor ránézek Balázsra, minden kétely szertefoszlik.

Nem kérdés, jól döntöttem.

Detti legalább annyira vigyorog, mint én, gyakran pillant rám hátra. Persze ők mennek elől Tommal, mi pedig mögöttük lépdelünk, mintha csak egy öttagú együttes lemezének borítóképét személyesítenénk meg. Kicsit bánom, hogy Songoku sétál mellettem Balázs helyett, de azért így is határtalan boldogság tölt el, amikor lopva felé pillantok.

– Hova megyünk? – kérdezi Detti.

– A szokásos helyünkre – feleli Tom, mintha ez bármit is mondana nekünk.

– És az hol van?

– Majd meglátod, cica – tűr bele a hajába Tom, aztán hirtelen megáll. – Csak előtte bedoblak a Dunába!

Abban a pillanatban a karjába veszi Dettit, és a korlát magasságába emeli. Detti sikít, én pedig földbe gyökerezett lábbal állok. Ez most komoly?

– Nyugi, minden csajjal ezt csinálja – súgja a fülembe Songoku.

De jó poén. Mi van, ha véletlenül kiesik? Ezzel a húzással Tom megerősíti bennem, hogy a legjobb tulajdonsága a külseje. Nem is értem, mit eszik rajta Detti. Hozzám hasonlóan ő sem szereti, ha megviccelik – főleg ilyen durván –, azonban most olyan felszabadultan nevet, mint az Oscar-díjas színésznők a filmplakátokon. Ilyen lenne a szerelem?

Miután Tom leteszi Dettit, egy piros színű cigis dobozt vesz elő. Balázs is, csak az övé kék. Tiszta Mátrix.

Félixék mindig azt mondják, Balázs és Songoku majmolják Tomot, meg hogy utánfutók, de ebből is látszik, hogy nem. Balázs tök másféle cigit szív, Songoku pedig semmilyen.

Tom felénk nyújtja a dobozt, de szerencsére Detti kapásból rázza a fejét. Király, így nem olyan ciki, hogy én sem gyújtok rá. Próbáltam már korábban, nem is egyszer, először még valamikor általánosban, de a

tüdőmet is kiköptem minden alkalommal. Egyszer még hánytam is a füstől, de ezt persze senkinek sem vallottam be. Nem értem, mi a jó a cigizésben: bűdös, köhögök tőle, és még drága is. Bár tény, hogy Balázs kezében marha jól áll, klassz, ahogyan hosszú csíkban fújja a füstöt a Duna fölé. Egy–egy pillanatra az egész Gellért–hegyet elhomályosítja, mintha hatalmas köd lenne.

– Tudod, hogy én nem pártolom a dohányzást – csóválja a fejét Detti. – Tök egészségtelen. A nagynéném is emiatt lett beteg, na meg az edzésen is...

– Bla–bla–bla – szakítja félbe Tom. – Cicuska, simán lefutom a fél osztályt, pedig elsős korom óta napi fél dobozt szívok. Nincs ebben semmi rossz, csak kitalálták az orvosok. De én amúgy is zenész vagyok, nem sportoló. A húrok tépésében nem fáradok el, meg hidd el, másban sem. Már ha érted, mire gondolok – vigyorodik el.

Tom teljesen úgy beszél, mint egy felnőtt rocksztár a zenecsatornákon. Össze sem lehet hasonlítani az osztálytársaimmal, mintha egy komplett generációs szakadék lenne közöttük, nem csak egyetlen év.

– Te tudod, a te döntésed – csóválja a fejét Detti, pedig tisztában vagyok vele, hogy valójában mennyire ellenzi a cigizést.

A nagynénje nemcsak lebetegedett a dohányzástól, hanem két éven belül meg is halt tüdőrákban. Detti azóta kényszeresen lebeszél mindenkit a bagózásról, amit meg is tudok érteni.

A srácok megvárják, amíg jön egy uszály, hogy rápöckölhessék a csikket. Tomé telibe találja a hatalmas hajót, Balázs viszont elhibázza. Vagy talán direkt nem is oda céloz, szerintem ő nem olyan, aki ezen jól szórakozna.

– Na, menjünk! – jelenti ki Tom, de még mindig nem tudjuk, hova.

Már mindenféle titkos helyről meg próbateremről fantáziálok, amikor elindulunk a Gellért–hegyre. Tulajdonképpen elég kézenfekvő, akár eszembe is juthatott volna, csak épp kizárólag Balázssal foglalkoztam.

Sejtem, hogy nem a Citadellához mászunk fel, elvégre ott semmi érdekeset sem lehet csinálni, de az meg sem fordul a fejemben, hogy a Gellért–hegyen milyen klassz csúszdák vannak. Idejét sem tudom, mikor

jártam itt utoljára. Kicsit ugyan megkoptak a játékok, a padok itt-ott hiányosak, a graffitik beborítanak mindent, azonban kit érdekel, ha Balázssal lehetek?!

– Imádom ezt a helyet! – ugrik Detti Tom nyakába. – De ugye nem akarsz lelökni a csúszda tetejéről? – kacsint.

– Azt majd meglátjuk – nevet Tom, aztán magával húzza Dettit a csőcsúszda felé.

Hirtelen mintha nem is tizenhét – illetve javarészt tizennyolc – évesek lennénk, úgy élvezzük a csúszdázást, mint gyerekkorunkban. Persze Balázs jelenléte sokat dob az élményen, egyszer véletlenül még belé is száguldok. Na jó, nem annyira véletlenül, de vigyázok rá, nehogy megsérüljön. Pontosan olyan izmos a háta, ahogyan gondoltam.

– Jól vagy? – kérdezi, miután belerongyoltam.

Még csak meg sem fordul a fejében, hogy nehezteljen rám, pedig az én hibámból történt. Cuki. Öcsike már egész biztosan ordítana meg futna anyához árulkodni.

– Semmi bajom, köszi – felelem félig-meddig fekvé a piros csúszda alján.

– Akkor gyere gyorsan, mert Songoku is jön! – nyújtja felém a kezét.

Igazi lovag. Természetesen megfogom, ő pedig azonnal felránt. Egy pillanat erejéig egészen közel kerülünk egymáshoz, majdnem hozzá is simulok.

– Vigyázz a lányokra, te ökör! – kiabálja oda Songokunak.

Nevetést erőltetek magamra, pedig tényleg csak a másodperc töredékén múlt, hogy nem kapott telibe.

– Bocsika – teszi fel mindkét kezét. – Az a hülye ott fent meglökött! – mutat a csúszda tetején álló Tomra.

Újabb bizonyíték arra, hogy a szépfiú bunkó, de ezúttal nem haragszom rá. Végül is, neki köszönhetem, hogy közelebb kerültem Balázshoz, mint valaha. Legalábbis fizikailag.

– Balukám, romantikázol még egy kicsit, vagy feljössz végre? – kurjant le.

– Hülye! – hangzik a válasz, majd szó nélkül elengedi a kezemet, és

felfut a lépcsőn.

Csak tudnám, ez mit jelent. Azért is lehülyézhette Tomot, mert megzavarta a mi kis idillünket, de az is benne van a pakliban, hogy még a feltételezést is sértésnek vette, hogy bármit is akarna tőlem. Nem igazán vagyok képen a fiúk reakcióiból, majd megkérdezem Biust.

A srácok egyre vadabban ökörködnek, úgyhogy Dettivel inkább az egyik padról nézzük tovább, ahogyan produkálják magukat. Mind a hárman tök viccesek, még Tomnak is vannak olyan beszólásai, amelyek inkább humorosak, mint bántók. Nem sok, de azért akad. Büszkén ülök Detti mellett, közben pedig jókat nevetünk az emberek megbotránkozó tekintetén.

– Ezek szerint ilyen érzés vér menőnek lenni – dől hátra Detti az összefirkált padon.

Vér. Jaj. Már a szótól is összerezzenek.

– Köszí, hogy én is jöhettem veletek.

– Ne nekem, Tom hívott el. Biztos szimpi vagy neki te is. Mondjuk meséltem rólad, hogy jó fej vagy annak ellenére, hogy még csak harmadikba jársz. Tudod, Tom nem igazán szereti még a vele egykorúakat sem – mondja, majd hosszú percekig keresztül Tom tökéletességéről áradozik.

Selymes haj, smaragd szemek, kisfiús bőr, férfias vonások – mintha csak egy ódát hallgatnék irodalmon. Persze én is tudnám órákig magasztalni Balázst, úgyhogy abszolút megértem.

– Szerintem nem csoda, hogy összejöttetek, a suliban mindenki szívesen járna veled.

Mindig is irigyeltem Dettit a szépségeért és a kisugárzásáért. Bár nem ő az egyetlen úgynevezett jó csaj a gimiben, de a többiek annyira beképzeltlen járkálnak, hogy szinte beverik az orrukat a plafonba. Detti viszont más. Ugyanúgy viselkedik, mint bármelyik földi halandó, nem várja el a tiszteletet és a csodálatot csak azért, mert szebb az átlagnál.

– Köszí, cuki vagy. De figyi, hogy fogod kimagyarázni a lógást? Nem gáz ez neked? Tudom, hogy mostanában tökre rád szálltak.

Ez igaz. Anya is, Nikita is, meg az ofő is.

– Szerintem nem lesz gond – felelem. – Azt találtam ki, hogy holnap elmegyek a háziorvoshoz, és kérek igazolást mára meg holnapra. Ha beleköt, hogy miért nem ma mentem hozzá, majd azt mondom, hogy hasmenésem volt, és ki sem tudtam lépni a lakásból.

– Elég profi – bólogat Detti.

– Úgy tűnik, az iskolakerülés elég egyszerű – vigyorgok.

Ahogy kimondom ezeket a szavakat, egyszerre kavarg bennem a bűntudat és az adrenalin. Eddig sem viselkedtem szentként – főleg anya értékrendje szerint –, de ezúttal megugrottam egy újabb lépcsőfokot.

És tetszik.

Most őszintén, mi rossz van abban, ha egy–egy napot kihagy az ember? A suliban úgyis mindig csak ugyanaz történik, kell egy kis változatosság a szürke hétköznapiakban, amikor azt csinálhatunk, ami csak jólesik. Ez az élet értelme.

Tom és Songoku háttal csúsznak le a meredek csúszdán, aztán hozzánk jönnek. Tom először pusztit ad Dettinek, csak utána szólal meg.

– Ezt nézzétek, marha jó lesz! – mondja Tom izgatottan. – Balu talált az egyik bokorban egy törött gördeszkát, azzal akar lejönni. Songoku, lekamerázod?

Songoku bólint, és abban a pillanatban elveszi az ultra nagy képernyős, méregdrága telefonját. Nem kérdés, a kütyük megszállottja.

– Digitális zoomot nem teszek rá, mert az rontja a képminőséget. Inkább odaállok balra, onnan jobban jön a fény is.

– Oké – feleli Tom, mintha tudná, miről van szó.

– Látod, mégiscsak van haszna a technikának! Most mit csinálnál, ha nem lennék itt? Kaputelefonnal fényképeznél? – céloz Songoku Tom ezeréves, ócska mobiljára.

– Erre vannak a barátok – veregeti hátba Songokut. – Na meg nálad jobban amúgy is kevesen kameráznak, haver.

A piros csúszda tetején megjelenik Balázs, és úgy tartja maga fölé a gördeszkát, mintha ő maga lenne a Szabadság-szobor. Nagyon édes.

– Nem veszélyes ez? – kérdezi Detti.

– Veszély? – húzza fel Tom a szemöldökét. – A veszélyért élünk,

cicuska.

Balázs most meglepetti a deszkát, mire Songoku vihogni kezd. Valamelyik horrorfilmben csinálta mindig ezt a gyilkos, de már nem emlékszem melyikben. Talán az a láncfűrészkeszű ürgé.

– Csak a kezéd ne remegjen a nagy röhögésben, vakegér! – szól oda Tom Songokunak.

Balázs leteszi a gördeszkát a csúszda tetejére, ráhasal, majd egy hatalmas kurjantás kíséretében ellöki magát. Őrült sebességgel száguld lefelé, azonban a csúszda utolsó eleménél a gördeszka kereke beakad az illesztésbe, Balázs pedig a lendülettől tovább zuhan. Egy hangos koppanás után félresikerült szaltóval ér a homokba. Mint egy rongybaba. Beleremeg a talaj, ahogyan a földre puffan.

– Király vagy, haver! – vinnyog Tom a nevetéstől. – Megvan, Songoku?

Songoku láthatóan már befejezte a felvételt, földbe gyökerezett lábbal mered a kitekert pózban fekvő Balázssra, aki még mindig nem mozdult meg.

Ebből baj lesz.

– Oké, felállhatsz! – kiabál Tom. – Hallod? Gyerünk már Balu, kéne nyomni még egy kört!

Balázs azonban ugyanúgy fekszik arccal a homokban. Jézus. Aggódva nézünk egymásra Dettivel. Odamenjünk? Megfordítsuk? Az egészségügyi napon a mentősök mintha azt mondták volna, hogy ilyenkor nem szabad senkit sem mozgatni. De akkor honnan a fenéből tudjuk meg, hogy mi történt?

– Jól vagy, Balázs? – kérdezi Songoku.

Hangjában aggodalom hallatszódik.

Nincs válasz.

– Hahó! Balukám, ébresztő! – túr a hajába Tom, de ezúttal sincs válasz.

– Rohadt életbe! Gyere, Songoku, fordítsuk a hátára!

– Szerintem nem a legjobb ötlet mozgatni – mondom bátortalanul.

– Akkor mit csináljunk? Hagyjuk így?

Tom egyre feszültebb.

Songoku vacillál egy ideig, de végül úgy dönt, hogy Tommal tart.

– Háromra, és nagyon óvatosan! Te tartsd a fejét, én pedig a hátára fordítom – mondja Songoku Balázs mellett. – Egy, kettő...

– Három! – ordít Balázs egy irdatlan nagyot, majd egy szemhunyásnyival később felpattan, és nevetésben tör ki. – Bevettétek!

– Hülye idióta! – kiáltja szinte egyszerre Tom és Songoku, akik aztán a földre birkózzák.

Semmi baja. Hála az égnek, semmi baja! Most már tudom, mire mondják, hogy nagy kő esik le valakinek a szívéről. Tényleg pontosan olyan érzés.

– Basszus, tizenöt évet öregedtem – súgom Dettinek.

– Nekem mondd? Még mindig úgy ver a szívem, mint a német páros elleni meccslabdánál.

– Hát hallod, ezért akár Oscar-díjat is kaphatnál! Kajakra beszívtam, haver! – rázza a fejét Tom elismerően. – Nem vagy normális, öcsém!

– Azért eléggé fájt, az a koppanás a fejem volt. Már most érzem a puklit a homlokomon.

– Nem kéne orvoshoz menned? – kérdezem. – Az agyrázkódás veszélyes dolog.

– Csak annak lehet agyrázkódása, akinek agya is van.

Tom beszólására mind a hárman röhögésben törnek ki, úgyhogy ezzel le is zárjuk a témát. Csupán reménykedni tudok benne, hogy Baláznak nincs belső vérzése vagy valami még komolyabb baja.

– Megcsinálod megint? – kérdezi Songoku. – Felveszem szemből is, és összevágjuk. Király lenne.

– Csak utánad – nyújtja Balázs Songoku felé a gördeszkát.

– Á, nekem még maradt néhány agysejtem, amivel gondolkodni is tudok – feleli.

Aggódó pillantást vetek Balázsra, aki fájdalmas arccal fogja a homlokát, de egy pillanat múlva már megint mosolyog.

– Na, jól van, gyerekek, itt meghalt a buli, ideje továbbállni – jelenti be Tom, majd magára veszi a felvarrókkal díszített bőrdzsekijét.

A kijelentésnek van némi igazságtartalma, egy egész óvodáscsoport jelenik meg hirtelen a semmiből. Visítanak, kergetőznek, homokkal

dobálják egymást... Ebből mi már kinőttünk.

Mivel kezdünk megéhezni, Songoku tanácsára a Boráros tér felé sétálunk. Állítólag van ott egy büfé, ahol marha jó melegszendvicset adnak tők olcsón. Életemben csupán egyszer jártam a Borároson, akkor is anyával. Mindössze annyi rémlik, hogy nem túl szép környék.

Meglep a tömeg, ami hétköznapi délből fogad. Ezek az emberek nem dolgoznak? Vagy csak ebédelnek? Kizárt. Nem pont úgy néznek ki, mint akik hamarosan visszatérnek az irodájukba. Legalább öt hajléktalan állít meg bennünket különböző indokokkal, mire odaérünk a kettes villamos megállójához.

– Ott, le a lépcsőn – mutatja az utat Songoku.

Még jó, hogy a fiúk is velünk vannak, egyedül biztos tőkre félnék ezektől a kétes alakoktól. A két villamosmegálló között zöldséget, zoknit, kerámiakéseket és csodamelltartókat árulnak, akár egy bolhapiacon. Az alkalmi eladók olyan hangon kurjongatnak, mintha csirkéket nyúznának. Olyan az egész, mint egy élő TV-shop, a késes még bemutatót is tart, ami azért egy kicsit bizarr.

– Várjatok csak egy kicsit! – torpan meg Tom. – Az ott a Csoki lakótársa!

Egy pillanat múlva már a HÉV-megállónál lévő kürtőskalácsos bódé előtt állunk. A talpig fehérbe öltözött fiú először illedelmesen köszön, megkérdezi, mit szeretnénk, aztán meglátja Tomot.

– Beszárás! Te meg mit keresel itt, tesó?

– Csak erre járkáltunk. Nem is tudtam, hogy itt húzod az igát.

Tom teljesen úgy beszél, mintha nem is a Belvárosi Gimnáziumba, hanem valamelyik külvárosi szakmunkásba járna festő-mázoló szakra. Vajon miért nem tették még ki a szűrét? Az én ofőm már akkor behívatta anyát a fogadóórájára, amikor matekból és németből kettest kaptam félévkor. Azt mondta, ez az iskola nem engedheti meg magának, hogy olyan diákokat tanítson, akik nem akarnak jól teljesíteni. Azt viszont igen, hogy ilyen ősbunkókat neveljen? Furcsa.

Amíg a srácok kezét fogják egymással, és dumálnak, megkérdezem Dettitől, hogy ismeri-e a kürtőskalácsos fiút.

– Csoki a Ginger Deer basszusgitárosa, ő pedig ezek szerint a lakótársa. Még nem láttam, de hallottam róla. Egy csepeli panelt bérelnék ketten, Tom azt mondja, marha jó bulikat szoktak rendezni.

Saját lakás? Király! Én is úgy szeretnék elköltözni egy külön lakásba, anya lassan az őrületbe kerget a hülyeségeivel. Nálam nem lenne gond, ha nem vetném be az ágyat, ahogyan abból sem csinálnék problémát, hogy a mosatlan két napig a mosogatóban áll. Kit zavar az ott? Majd mosogatok, ha elfogynak az evőeszközök, addig úgysem kell. Sokat álmodozom róla – főleg mostanában –, hogy milyen lenne elköltözni, hogyan rendezném be az aprócska garzont, milyen színűre festeném a falat, melyik könyveket vinném magammal otthonról... De sajnos erre még sokat kell várnom.

– Kértek kürtőskalácsot? A hidegeket már úgysem tudom eladni, rajtunk maradnak mindig.

– Nem kaszabol le érte a főnököd? – érdeklődik Balázs.

– Látsz te itt főnököt?

– Akkor hogyan kérnénk, olyan kajás vagyok, hogy egy rizzsel töltött lovat is képes lennék felzabálni – mondja Tom. – Diós is van?

Engem máshogy tanítottak illemre, de Csoki lakótársa láthatóan nem sértődött meg a végtelenül kedves kérésen, vigyorogva nyújt át Tomnak egy diósat. Nekem sima jutott, de ez egyáltalán nem baj, ugyanis csak azt szeretem. Nézem Dettit és Tomot, ahogyan egymást etetik, közben pedig arra gondolok, hogy ezt mi is csinálhatnánk Balázssal. Vagyis Baluval.

– Kérsz? – kérdezi Balázs. – Kókuszos.

– Köszí, nem vagyok oda a kókuszért.

– Akkor miért vagy oda?

Érted, felelném csuklóból, de nyilván lefagyok, és csak bámulok rá.

– Mármint mi a kedvenc kajád? – kérdezi néhány pillanattal később.

Hihetetlen, milyen szelíd a tekintete. Egyáltalán nem illik hozzá ez a rocker külső, a bakancs meg a bőrdzseki, de valahogy mégis tökéletes egységet alkot Balázs minden egyes részlete. Egy angyalarcú rosszfiú, aki ellóg a suliból, de közben úgy majszolja a kürtőskalácsot, mint egy óvodás a vattacukrot.

– A rakott krumpli – felelem szégyellősen.

– Azt én is bírom – bólogat Balázs. – Jó sok kolbásszal, nem úgy, ahogyan a menzán dobja elénk Eta néni.

– Ja. Az elég undi.

– És mi a kedvenc piád?

Beszélgetünk! El sem hiszem, de beszélgetünk! Balázs kíváncsi rám.

– Hát, talán az eperlé. Neked?

– Egyértelmű! A sör – mosolyodik el.

Basszus. Most biztos kis hülyének néz. Valami hangzatos koktélt kellett volna mondanom. Mondjuk a Sex on the beach-et, bár olyat még sosem ittam.

– Én csak a citromosat szeretem.

– Az nem is rendes sör! – húzza fel a szemöldökét. – De te csaj vagy, úgyhogy nem gáz.

A cseverészést Songoku szakítja félbe. Sajnos.

Songoku időközben elküldte a Balázsról készített videót a Ginger Deer többi tagjának egy szomorú szmájli és egy keresztjel kíséretében, a srácok pedig azt hitték, hogy Balu meghalt. Jó vicc, mondhatom.

Reménykedem benne, hogy Songoku hamarosan újra visszatér a telefonjához, és folytathatjuk a beszélgetést, de sajnos Tom bejelenti, hogy ők mennek. Pedig még csak fél kettő.

– Klassz volt ez a nap – mondom Dettinek, amikor elkészönünk.

– Ugye? Szuper jó fejek ezek a fiúk! Este majd beszéljünk, azt hiszem, lesz téma bőven!

– Oké – mosolygok, bár Dettinek sejtelve sincsen, milyen érzelmeket táplálok Balázs irányába.

Nézem Tomot és Dettit, ahogyan kézen fogva elsétálnak a napsütésben, közben pedig olyan érzések kavarognak bennem, mint amikor haza kellett mennem egy-egy tök jól sikerült táborból. Annyira szeretném, hogy ez a nap örökké tartson, vagy hogy legalább még egy kicsit dumáljunk Balázzsal, de tudom, hogy erre még várnom kell. A bulinak mára vége.

Elég gyanús lenne, hogy edzésnapon már délután háromkor – amikor még el sem kezdődött igazán a pingpong – otthon vagyok, úgyhogy felhívom Biust, hogy ráér-e. Ha hazamennék, tuti, hogy öcsike beköpne, a

kis hülye semmit sem tud magában tartani. Valahol máshol kell meghúznom magam.

– Persze, gyere csak át! Úgyis rég dumáltunk már – hangjában van egy kis rosszallás, de szerencsére nem esik nekem, amiért lógtam a suliból.

– Alig várom, hogy mesélhessek!

Beletelik egy kis időbe, amíg rájövök, hogyan jutok Biankához a Boráros térről, abszolút ismeretlen számomra a környék. A négyes villamos megállóját valami rejtélyes okból – de tényleg nem értem, hogyan történhet – nem találom meg, úgyhogy sétálok egy kicsit a körúton, és csak a Mester utcánál szállok fel.

A Blahán szerencsére azonnal jön a hetes busz, ez is olyan hely, ahol nem ácsorgok szívesen még akkor sem, ha tömeg vesz körül. Nem történt velem még semmi rossz, de egy-egy iskolatársamat már kirabolták fényes nappal. Ez is olyan furcsa. Ha én zsebes vagy rabló lennék, tuti nem a diákokra mennék rá. Mégis, mi lehet nálunk egy telefonon és némi uzsonnapénzen kívül?

Bius elég közel lakik hozzánk, egész pontosan a négyemeletes sorházas rész szélénél, úgyhogy kommandóznom kell egy kicsit, nehogy öcsi észrevegyen. Csekély az esélye ugyan, hogy a parkban lófrál a pisis barátaival, valószínűleg már régen a robotos játékot gyűri, de azért jobb félni, mint megijedni. Szép nagy kört teszek a park körül, a saját utcánkba pedig még véletlenül sem sétálok be. Ha körülményesen is, de biztonsággal eljutok a négyemeletesekhez.

Biuséknál természetesen jól ismerem a járást, a kapu kódja az Aranybulla kibocsátásának évszámához hasonlóan 1222. A telefonszámommal ellentétben logikus és könnyen megjegyezhető.

Biankával már általánosban is egy osztályba jártunk, de akkor még nem voltunk olyan jóban, mint most. A gimi tett minket igazi elválaszthatatlan barátnőkké, ő számomra az egyetlen ember, akire bármikor számíthatok. És ebbe a bárkibe sajnos anyát is beleértem.

– Na, milyen érzés lógni a suliból? – nyit ajtót Bianka.

– Azt kell mondanom, elég király – vigyorgok.

Rendes Biustól, hogy még most sem koppint az orromra, pedig tudom,

hogy számára nagyon fontos a sulis meg a tanulás. Nem stréber vagy ilyesmi, csupán tisztába van vele, hogy ez az egyetlen esélye, hogy egyszer kiszabaduljon az aprócska panellakásból.

Apukája öt évvel ezelőtt – a kishúga születése utáni napon – halt meg tőke váratlanul, úgyhogy anyukájára hárult minden teher, aki viszont egy élelmiszerüzletben eladó, és nem keres valami sokat. Épp ezért Bianka már évek óta melózik egy közeli menhelyen, persze feketén. Sokat ugyan nem kap a kutyasétáltatásért meg a többi munkáért, de a semminél azért sokkal több, és így legalább a közelükben lehet. Bius imádja az állatokat, még a pókokat meg a csúszómászókat is.

– Gyere, menjünk a szobámba!

– Anyukád?

– Dolgozik. Ketten vagyunk Lilivel. De nyugi, most tuti nem fog hallgatózni, kapott egy pónilovas kirakót, és teljesen odáig van érte. Már majdnem el is készült vele.

Bius hatalmas szeretettel beszél a kishúgáról, nem úgy, mint én az öcsémről. Szeretem persze a kockafejűt, de néha annyira kiállhatatlan. Sokkal jobban örültem volna egy olyan hugicának, mint Lili, aki annyira édes, hogy az már nem emberi.

Mielőtt bemegyünk Bianka szobájába, azért adok a húgának egy puszit.

– Látod, milyen szépet kaptam? – mutat a félig kész puzzle-re.

– Tényleg nagyon szép.

Lili erre szégyellősen mosolyog, aztán visszatér a munkához. Mennyivel hasznosabb ez, mint virtuális robotokat gyilkolászni...

– Kérsz valamit inni? – kérdezi Bius.

– Most hogy mondd, egész nap nem is ittam semmit.

– Akkor hozok szörpöt, a folyadékbevitel fontos.

– Igen, anyu – ugratom.

Amíg Bius a konyhában van, én a szobájában nézelődöm, ahol minden egyes négyzetcentiméter tükrözi az egyéniségét. Tőke jó neki, hogy azt csinál, amit akar, nekem anyu még abba is beleszól, hogy milyen poszttert és hogyan teszek fel a falra. Legutóbb például azért veszekedett velem, mert az ajtóra is kivettem néhány képet. Nem értem, miért zavarja...

Bius parafatábláján egy csomó közös emlékünkből lóg: koncertbelépők, amire anya nagy nehezen – és természetesen felügyelettel – engedett el, sulis táborokban készült fényképek, karkötő, amit még elsős korunkban gyártottunk töriórán, meg egy aprócska arany violinkulcs, amit egy belgiumi kórusversenyen nyertünk.

Persze menhelyes képek is akadnak bőséggel, na meg olyan indie pop zenekarok poszterei, amelyeket én nem igazán ismerek, Bius viszont oda és vissza van tőlük.

Akárhogy kicsi és sötét Bius szobája, sokkal szívesebben laknék ebben, mint a sajátomban.

– Egészségedre! – teszi elém a hatalmas pohár málnaszörpöt.

– Köszöni – felelem, majd úgy iszom, mint aki három napja étlen-szomjan a sivatagban bolyong. – Volt valami a suliban?

– Lemaradtál egy Szathmáry-féle röpdolgozatról.

– Megint íratott?

Már az előző bioszt is röpdogával kezdtük.

– Ja. Még szerencse, hogy óra előtt átnéztem a füzetet. Bár azért annyira nem volt nehéz, csak idegrendszeres kérdéseket kaptunk.

– Nem nehéz?! Az idegrendszer?

Biusnak könnyű, ő imádja a biológiát, és velem ellentétben érti is a biokémiát. Nem véletlen, hogy állatorvosnak készül.

– De nem is ez volt a nap fő száma. Nikita is kitalált egy egész órás dolgot. Gondolhatod, hogy kiakadtak Félixék, egész ebéd alatt azt hallgattam, milyen változatos módokon tennék el láb alól.

– Meg is értem. Hatodik órán íratni úgy, hogy nem is szólt előtte? Még jó, hogy nem voltam ott, tuti hozzá sem tudok szagolni. Látnod, ezért is hasznos a lógás! Így legalább megkíméltem magamat egy újabb karótól.

– Keresett is. Ahogy elnézem, kevesebben vagyunk az osztályban, mint kellene. Talán valaki késik? – utánozta Bius Nikitát.

– A bunkó!

– De nyugi, mondtam neki, hogy megbetegedtél, nincs gáz. Ja, és a többiek jobbulást kívánnak. Elvileg gyomorrontásod van.

– Köszöni – felelem.

– Hogy akarod igazolni az igazolatlant?

Biusnak is részletesen felvázoltam a tervemet, ami ezúttal is logikusabbnak tűnt, mint a szorzótábla. Aztán persze rátértünk Balázsra, a Gellért–hegyre, a kürtőskalácsra, meg úgy az egész napra. Vagy fél órán át beszéltem egy levegővétellel, csak úgy áradtak belőlem a szavak.

– Azért ezek a srácok elég gázosak – jegyzi meg Bius.

– Csak menők. Attól még senki sem lesz suhanc, ha kihagy egy–egy napot.

– Hát, attól nem is. De elég furcsa dolgokat lehet hallani róluk.

– Balázsról nem. Tomnak tényleg elég sötét ügyei vannak, de hidd el, Balázs teljesen más. Kedves, aranyos és jószívű. Még a kürtőskalácsából is megkínált.

– Húha! Mindenesetre kívánom, hogy neked legyen igazad.

– Jaj, Bius, annyira negatív vagy! Végre megtaláltam álmaim pasiját, már beszélgettem is vele, erre jössz a morállal meg az erkölccsel. Balázs nem Tom.

– Oké, csak féltelek. Ezek a fiúk nem olyanok, mint mondjuk Félix.

– Még szerencse!

– Figyelj, ha tetszik neked Balázs, akkor tetszik. Ez esetben nincs mit tenni, a szerelem már csak ilyen. Ámor vakon és részegen lövöldözik, szerintem azt sem tudja, mit csinál. Sajnos, nem mi választjuk meg, hogy kibe szeretünk bele. Csak ígérd meg, hogy ha valami baj van, akkor időben szólsz!

Míntha anyát hallanám. Illetve nem: ő ordibálna velem, amiért fiúzni merek.

– Jó. De még össze sem jöttünk. Lehet, hogy csak barátként néz rám. Jaj, Bius, mi van, ha csak barátként néz rám?

Ezzel a szeret–nem szeret témával el is vagyunk fél hatig. Minden elismerésem Biusnak, hogy szemforgatás nélkül hallgatja végig az ódáimat, rettenetes lehetek kívülről.

– Ideje elindulnom, nehogy anya gyanút fogjon – mondom végül. Edzésnapokon háromnegyed hat körül szoktam hazaérni, most sem akarok ettől eltérni. – Nagyon köszi, hogy átjöhettem, majd meghálálom.

– Ugyan, erre vannak a barátok! – legyint Bius. – Viszont otthon vedd elő a magyarkönyvet, mert holnap írunk Kosztolányiból.

– Az Édes Annából?

– Aha.

– Az menni fog, nagyon tetszett.

– Na, ebben legalább egyetértünk – mosolyodik el Bianka.

– Puszilom anyukádat is – mondom, miközben átölelem a világ legjobb barátnőjét.

– Átadom, de csak hajnalban jön haza. Pár hete másodállást vállalt, egy irodaházban takarít heti kétszer.

Szegény. Olyan szívesen segítenék nekik, ha tudnék.

Szokatlan módon anya autónak csúfolt tragacsza már a ház előtt áll, amikor hazaérek. Ritkán szokott hat előtt megérkezni, most mégis. Francba. Hogy hitelesebbnek tűnjek, összekócolom a hajamat, elvégre edzés után olyan csapzottan szoktam kinézni, mint egy ázott rackajuh.

Anya az előszobában ácsorog, öcsi a hangokból ítélve robotokat gyepál.

– Szia! – köszönök.

– Mégis hogy képzeled ezt, kisasszony?!

– Micsodát? – lepődök meg.

Az nem lehet, hogy megtudta.

– Ne játszd az ártatlant! Hol voltál?

– Edzésen.

Próbálom adni a hülyét, de tudom, hogy teljesen feleslegesen. Anya szinte éget a tekintetével. Inkább csak időhúzásból felelem ezt, hogy amíg kikel magából, kitalálhassak egy hihető sztorit. Az kéne még, hogy eltiltsa Balázstól és Dettitől.

– Edzésen? A szemembe hazudsz? Idáig jutottunk? Szégyelld magad, Veronika! Tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy nemcsak edzésen, de még az iskola közelében sem jártál a mai napon! Várom a magyarázatot!

– Honnan tudod? – szalad ki a számon.

Anya arca a vörösnel is vörösebbé válik. Öcsike érdeklődve dugja ki fejét a nappaliból, de ezúttal esze ágában sincs kárörvendeni. Van, amikor

már ő is érzi, hogy a dolgok komolyra fordultak.

– Hogy honnan tudom? Onnan, hogy az osztályfőnököd felhívott. A matektanárodnak feltűnt, hogy beteget jelentettél éppen akkor, amikor dolgozatot írtok! Mi akarsz lenni, utcaseprő? Takarítónő? Csak mert a legjobb úton haladsz efelé...

Anya még vagy öt percen keresztül folyamatosan a jövőmről papol, de nekem inkább Nikita körül járnak a gondolataim. Hogy lehet valaki ennyire gonosz és rosszindulatú? Ő talán sosem lógott el egyetlen napot sem? Ráadásul fogalmam sem volt róla, hogy dolgozatot akar írni.

– Tehát? – fonja keresztbe anya a karját. – Hol voltál?

– Egy barátnőmmel – motyogom.

Persze szégyellem magam, amiért nem mentem suliba, utólag belegondolva tényleg nem szép dolog. De azért ettől függetlenül nagyon jól éreztem magam, és ha tehetném, újra a Gellért-hegyet és Balázst választanám.

– Mégis, miféle barátnőddel? – húzza fel a szemöldökét.

– Az egyik tizedikes pingpongossal – füllentem, mert Dettit még véletlenül sem akarom belekeverni.

Anya simán képes rá, hogy felhívja a szüleit, abból pedig semmi jó nem származna.

– Egy tizedikes pingpongossal?

Úgy tűnik, anya átállt arra a módszerre, hogy minden egyes szavamat megismétli. Vajon azt is utánam mondaná, hogy kelkáposzta-főzelék?

– Nagyon kivolt szegény. Reggel futottam vele össze a játszótéren, már akkor is zokogott. Azt mondta, hogy képtelen bemenni a suliba, én pedig nem akartam magára hagyni, nehogy a végén valami hülyeséget csináljon. Komolyan, bármit kinéztem volna belőle.

A mese elég hihetőnek tűnik, anya láthatóan elgondolkozik rajta. Ez jó jel.

– És mégis miért volt olyan szomorú?

– Szerelmi bánat – vágom rá.

– Szerelmi bánat?!

Anya dühe újra feléled, fújtat, akár egy sárkány. Sőt, mint a sárkány

mind a hét feje együttesen. Tény, hogy célszerűbb lett volna bekamuzni egy tragikus hirtelenséggel jött halálesetet, de ilyenekkel az ember nem viccel, mert a végén még megtörténik.

– Azt akarod mondani, hogy egy tizenhatéves lány lelkét ápolgattad dolgozatírás helyett?

Ezúttal inkább csendben maradok. Egyrészt szerintem a kérdés költői, másrészt meg nyilván minden program szórakoztatóbb, mint dolgozatot írni Nikitánál.

– Ez, kislányom, nem más, mint ökörség! Hatalmas fokú felelőtlenség! Ennyi idősen az ember még nem tudhatja, mit jelent a szerelem.

Szerelem! Mit tud erről anya? Ha annyira értene hozzá, akkor boldogan együtt élnének apával, nem két különböző városban!

– Sokkal jobban tetted volna, ha inkább magára hagyod a barátnődet, aki előbb–utóbb rájön, hogy az érzelmei köszönőviszonyban sincsenek a szerelemmel. Ez legfeljebb csak tiniszerelem, aminek a világon semmi értelme. Nagyon remélem, te nem kaptál kedvet a fiúzáshoz.

– Nem – füllentem.

Anya első számú szabálya a körülbelül kilencezer–négy száz közül az, hogy csakis az érettségi után lehet pasim. Hülyeség. Biztos, hogy neki is volt, ilyen korban ez már teljesen természetes, főleg a mi időnkben. Az a gáz inkább, ha nincs, egy csomó osztálytársam már a szüzességét is elvesztette.

– Biztos?

– Nem pasizom – húzom el a számat.

– Nagyon helyes. Semmi szükség felesleges bonyodalmakra, nekem aztán elhiheted – néz szigorúan.

Elkezdem levenni a dzsekimet és a cipőmet, minél előbb szabadulni szeretnék. Elég kényelmetlenül érzem magamat az ajtóban, mint akit sarokba szorítottak.

– Akarsz valamit mondani?

Tipikus szülői mondat egy bocsánatkérés kisajtolására. Több osztálytársam anyukája és apukája is alkalmazza ezt a módszert, valamelyik nap pont beszéltünk róla, hogy mennyire gáz. Félix szerint

azért csinálják, mert nem tudnák másképp lezárni a lecseszést. Egyfajta átvezetés a leszidás és a büntetés kiszabása között.

– Sajnálom.

– Nem hallom!

Na persze. Ez is beleillik a szokásos forgatókönyvbe.

– Sajnálom – mondom hangosabban.

Legszívesebben persze fintorognék, de az csak rontana a helyzeten, így inkább felveszem a nagyon szégyellem magam–álarcom.

– Rendben – feleli anya, majd tart egy hosszabb hatásszünetet. – De nehogy azt hidd, hogy ennyivel megúszod!

Nem is hittem. Tudom, hogy anya kegyetlenebb, mint a világ összes zsarnoka együttvéve. És láthatóan még élvezi is a szerepét. Próbálok kiskutyaszemmel nézni rá, hátha segít valamit.

– Két hétig esténként te mosogatsz. És nem érdekel, hogy az öcséd minden alkalommal másik pohárból iszik, azt is te fogod elmosni.

Ezzel még tuti vissza fog élni a kis Damien, de legyen. Ez nem olyan nagy cucc.

– Két hétig nem kapcsolhatod be a számítógépet.

Ez is menni fog. Játszani nem szeretek, csak chatelni szoktam a többiekkel, de az meg simán megy a telefonomról is, a wifijelszót már csak nem változtatja meg. Szerintem anya nem is tudja, mi az.

– És ha iskolai feladathoz kell a net? – kérdezem elterelésként.

– Az más. Ahhoz használhatod, de csak az én felügyeletemmel.

Erre a kijelentésre már el is határozom, hogy valamelyik nap csak úgy viccből biokémiai tanulmányokat olvasok majd órákon keresztül. Kíváncsi vagyok, anya meddig bírja.

– Tévé sincs.

Nagy ügy. Bármilyen hihetetlenül hangzik, az öcsémel ellentétben sokkal jobban szeretek olvasni, mint bárgyú sorozatokat és agyatlan vetélkedőket bámulni. A fél Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárat kiolvastam már, hetente járok új könyvekért. Néha persze kínos az osztálytársak előtt, hogy lövésem sincs, milyen celebekről és színészekről beszélnek, de ilyenkor bölcsen hallgatok. Néhány napon belül úgyis másról dumálnak...

– És végezetül két hét szobafogság.

Két hét?! Az magában foglalja az egész tavaszi szünetet. Végre itt a jó idő, egy csomó mindent lehetne csinálni, erre képes bezárni a szobámba?

– Nem túlzás ez egy kicsit? Két hét börtön egyetlen nap lógásért?

– Most egyetlen nap lógás, legközelebb pedig hetekre eltűnsz. Nem nyitok vitát a kérdésben. Érezd csak, mekkora súlya van annak, ha az ember kihátrál a kötelessége elől!

– De jövő héten tavaszi szünet!

– Talán előre kellett volna gondolkodnod. Indulás a szobádba!

Legszívesebben összetörnék valamit, de akkor a két hétből könnyen egy hónap is lehet, akadt már rá példa. Nem hiszem el, hogy egyetlen nyomorult nap miatt egy egész sor büntetést kapok. Komolyan, már nem is emlékszem az első tételre!

Nagyjából fél óra múlva anya bekopogtat, hogy fáradjak le vacsorázni, de nemhogy választ nem adok, még csak rá sem nézek. Persze este tizenegy körül lemegyek a konyhába, és kieszem a hűtőt, de ilyenkor anya már réges-régen alszik, hogy kipihenten indulhasson a dögunalmas munkahelyére. Biztos most is alig várja, hogy beszámoljon a dögunalmas munkatársainak a zsarnokságáról.

Sírva alszom el, pedig egy ilyen nap után inkább fürödnöm kellene a boldogságban, és a párnát szorongatva Balázsról álmodoznom, elvégre megtört köztünk a jég. De persze anya ezt is simán el tudta rontani.

Másnap folytatom az érzelmi sztrájkot, egy árva jó reggel!-t sem hagyja el a számat, amikor meglátom anyát a konyhában. Úgy vagyok vele, hogy ez majd rosszulesik neki, de láthatóan még csak észre sem vesz, kómásan szürcsöli a ki tudja, hányadik kávéját. A kocsiban is némán ülünk, bár ez normál esetben is így van.

– Nem állsz félre? – szólalok meg mégis, amikor odaérünk a Kálvin térhez.

– Hogy megint a másik irányba kanyarodj? Szó sem lehet róla. Még azt is végig fogom nézni, ahogyan besétálsz a kapun. Az én lányomból nem lesz iskolakerülő suhanc!

Az indulatok újra feltámadtak. Remek. A hátralévő kétszáz méter alatt

anya többször is majdnem összetöri a kocsit. Mondanom sem kell, nem az ő érdeme, hogy elkerülte a baleseteket.

Persze két osztálytársam meg néhány pingpongos is épp akkor készül bemenni a suliba, amikor odaérünk. Marha jó. Mindannyian megállnak, és furcsa tekintettel vizsgálják az autót. Többek közt ezért sem szeretem, ha anya közvetlenül a bejárat előtt tesz ki.

– Kérj elnézést a matektanárodtól! – adja ki a parancsot anya.

Nikitától? Hülye lennék. Előbb csókolnék kezét Darth Vadernek, minthogy meghunyászkodjak Nikita előtt. Ráadásul ma nincs is vele óráim, hála a jó égnek. Köszönésképpen motyogok valamit, aztán becsapom a kocsiajtót, hogy tuti ne nyíljon ki. Anya kétszer is lefullad, amikor próbál elindulni, úgyhogy nem csoda, hogy vadul dudálni kezdenek mögötte.

– Anyukád lopta a jogosítványát? – nevet Félix a kapuban, fején az elmaradhatatlan baseballsapkájával.

– Néha nekem is ez az érzésem – csóválom a fejemet. – Inkább bicikliznie kellene, de valami olyan úton, ahol rajta kívül senki sem jár.

– Mi az, citromot ettél? Olyan búskomor az arcod, mint akit valami tragédia ért. Vagy még mindig beteg vagy?

Képelem, milyen fejem lehet, ha még neki is feltűnik, hogy nincs minden rendben.

– Már meggyógyultam, köszi. Amúgy semmi gáz, csak nem lehet mindig jókedve az embernek – felelem kitérően.

Nem Félix lesz az, akivel megvitatom a tegnapi nap történéseit.

– De ugye nem akarsz emó lenni? Elég gáz stílus, meg már ezer éve ki is ment a divatból. Az a sok rózsaszín cucc feketével... Vicc az egész.

– Dehogyan leszek emó!

– Hála az égnek – sóhajt Félix színpadiasan.

Bius már a teremben ücsörög, komótosan rágcsál egy almát.

– Jézusom, mi történt? Meg egyáltalán, hogy kerülsz te ide? – kérdezi, miután leülök mellé. – Úgy volt, hogy ezt a napot is kihagyod, nem?

– Lebuktam.

– Basszus! Hogyan?

Bius tudja, hogy ez komoly dolog, elég régóta ismeri már anyát és a

középkori módszereit.

– Nagyon nagy a gáz?

– Egész tavaszi szünetben nem mehetek sehova. Sehova, érted? Mintha valami főbenjáró bűnt követtem volna el – fakadok ki, aztán a becsengetésig azt is megtárgyaljuk, hogyan derült fény a kis kalandomra.

– Nem gondoltam, hogy Nikita ennyire görény – csóválja a fejét Bius.

– Pedig de. És ezek után azt is kinézem anyából, hogy álmomban GPS-adót szerel rám. Komolyan, nem is értem, hogyhogy nem barátnők! Összejárhatnának vasárnaponként, hogy egy citromtorta és egy kávé mellett megbeszéljék, hogyan veszik át az uralmat a világ felett.

Bius a magházig lerágott almájával gondosan becélozza a sarokban helyet kapó szemetest, de úgy fél méterrel elvétí.

– Fakezú – szólal meg mögöttünk Félix.

– Neked talán jobban megy? – érdeklődik Bius.

– Naná! – feleli Félix, majd egy pillanat múlva felszedi az almát, visszaül a helyére, és csont nélkül bedobja a szemetesbe. – Ennyike! Nem kell tapsolni, mások is mondták már, hogy egy Kobe Bryant veszett el bennem – mondja büszkén.

– Bravó! És így legalább nem kellett felállnom, hogy kidobjam az almacsutkát – mosolyodik el Bius, majd megpöcköli Félix sapkáját. – Tényleg igaz, hogy elég egy kicsit megpiszkálni a hiúságotokat ahhoz, hogy bármit megtegyetek.

Félix arcára ráfagy a vigyor, látszik rajta, hogy erre nem számított. Bius mindig olyan frappáns dolgokat talál ki, úgy vág az esze, mint a borotva. Sosem láttam még, hogy alulmaradna. Akármennyire is rossz a kedvem, elnevetem magam.

– Legszebb öröm a káröröm? – grimaszol Félix. – Tíz perce még fel akartad vágni hosszában az ereidet, most meg itt viháncolsz. Szép, mondhatom – mondja, de láthatóan egy szót sem gondol komolyan. – Szólj, ha megint szomorú vagy, majd átesek egy padon, vagy valami.

Folytatnánk még órákig a hülyéskedést, de Dosztojevszkij becsukja maga mögött az ajtót.

– Jó napot kívánok!

Arca szigorú, tartása egyenes, mint egy egyiptomi falrajznak, ám valójában jó fej tanár. Legalábbis szerintem, a többiek szerint marha fárasztó. Persze nem ez az igazi neve, de a suliban mindenki így hívja, mivel állandóan Dosztojevszkijjé jön. Ha Dosztojevszkij élt volna Csokonai korában, ha ezt a regényt Dosztojevszkij írná, ha Dosztojevszkij művével összehasonlítjuk Varró Danit, megvizsgálva Dosztojevszkij életpályáját... A végtelenségig lehetne folytatni, még a nyelvtani szabályok magyarázatába is könnyedén belefűz egy-egy Dosztojevszkijről szóló anekdotát.

– Jelentést kérek!

Ez alkalommal senki sem hiányzik, mind a huszonketten ábrándozva nézünk ki az ablakon. A nap ugyan nem süt be, de érezzük a kellemes tavaszillatot, és halljuk a madarak csiripelését. Sokkal jobb lenne most egy erdő közepén vagy éppen a Gellért-hegyen Balázssal.

– Köszönöm, üljetek le – bólint Dosztojevszkij a jelentés végeztével. – Pakoljatok el mindent, Anita, kérlek, oszd ki a lepecsételt lapokat!

Dosztojevszkij csak ezeken fogadja el a dolgozatokat, attól fél, hogy előre megírt elemzést adunk be. Legalábbis a negyedikesek ezt mondták.

– Most komolyan? – sóhajt fel Marci, Félix országos cimborája. – Ezt a gyönyörű napot elrontani már az elején?

– Márton fiam, ti választottátok, hogy a szünet előtt írjuk meg, úgyhogy nem vagyok kíváncsi a kifogásokra.

Ez igaz. Dosztojevszkij felajánlotta, hogy akár a szünet után is megírhatjuk a dogát, de úgy voltunk vele, hogy talán jobb előbb túlesni rajta, elvégre a tavaszi szünet nem arra való, hogy otthon ülünk és tanulunk.

Anita villámgyorsan kiosztja a papírokat, majd visszaül a helyére, és kikészít három golyóstollat, néhány zsebkendőt, két szem szőlőcukrot meg egy aprócska, felismerhetetlen plüssállatot, ami állítólag elsős kora óta szerencsét hoz neki. Ez Anita szokásos dolgozatírós pakkja, már meg sem lepődünk rajta.

– Ahogyan megbeszéltük, a feladat az Édes Annához kapcsolódik – kezd bele Dosztojevszkij.

- Kosztolányi Édes Annájához? – teszi fel a bárgyú kérdést Uborka.
- Ismersz más író, akinek ilyen címmel regénye jelent meg?
- Nem – rázza a fejét Uborka vigyorogva.
- Akkor szerinted mi a helyes válasz a kérdésedre?
- Hogy igen?

Uborka még mindig rendíthetetlenül vigyorog, pedig Dosztojevszkij egyértelműen hülyét csinált belőle. A tanár úr egy pillanatra a kezébe temeti az arcát, feltehetőleg néhány új ráncsal is gazdagodik.

– Tehát, a feladat Kosztolányi Dezső Édes Annájával függ össze – kezd el újra. – Kettő téma közül választhattok, a döntést rátok bízom – mondja, és írni kezd a táblára. Ezért kerültem ide – Anna beszámolója a cellatársának.

Ez nagyon érdekesen hangzik, mindig is szerettem beleképzelni magam a főhős helyébe. Tök jó, hogy Dosztojevszkij ilyen kreatív feladatokat ad nekünk, az A-sok tanára állandóan verset magoltat, meg elemzéseket írat. Már, hogy hozzá kerültünk.

Néhány másodperccel később a másik cím is felkerül a táblára: Ha a tárgyak beszélnének – a Víz család egy hétköznapija a nappali csillár nézőpontjából.

Ez is marha jó, elvégre a csillár nem látott mindent, ami a regényben történt, csak azt érzékelhette, ami a szobában zajlott. Már amennyiben egy tárgy képes ilyenre, de most tegyük fel, hogy az.

– Mind a két tanítási óra a rendelkezésekre áll, szünetet nem tartunk. Mosdóba természetesen ki lehet menni, de ez esetben a mobiltelefont kérem az asztalomra hagyni. Jó munkát kívánok! – huppan le Dosztojevszkij a székébe.

Pár másodperccel később már a kedvenc irodalmi folyóiratát lapozgatja, ő szerencsére nem az a fajta, aki árgus szemmel bámul minket, bár aligha tudnánk puskázni egy ilyen feladatnál.

Beletelik néhány percbe, amíg eldöntöm, melyik témát írom. Végül az elsőnél maradok, Anna sokkal szimpatikusabb volt a regényben, mint a karót nyelt, pökhendi Vizyné. Arról az arrogáns, rosszindulatú asszonyról mindig Nikita jutott az eszembe. Tuti, hogy ő is így viselkedne, ha tehetős

pesti polgár lenne a huszadik század elején.

A dolgozattal viszonylag hamar elkészülök. Csak úgy jönnek a szavak – három és fél oldalt körmölök le összesen –, a második óra közepén már tétlenül ücsörgök, és Balázsról álmodozom.

Mindenki lázasan írja a fogalmazását, egyedül Anita szipog és hüppög előttem.

– Mi a probléma, kisasszony? – néz fel Dosztojevszkij az újságból.

– Semmi – nyögi ki Anita. – Csak nem tudom, hogyan írjam igazán drámaira Anna beszámolójának a végét. Ez az idő nagyon kevés, hogy mélységében ki lehessen dolgozni egy egyes szám első személyű elbeszélést, amely több ponton érinti a korra jellemző politikát, a társadalmi helyzetet, valamint Anna és a közvetlen környezete gondolatvilágát.

Az osztályban mindenki a szemét forgatja. Anita gyakran kétségbeesik, toporzékol, vagy éppen sírni kezd dolgozatírás alatt, de persze mindig minden kérdésre tudja a választ. Szerintem soha életében nem kapott még ötösnél rosszabb jegyet.

– Rendben, nyugodjon meg, az értékelésnél figyelembe veszem a rendelkezésre álló időt.

– Azt én tudom, tanár úr, de nem szívesen adok ki félkész munkát a kezemből – hüppögi.

– Én viszont beadnám a sajátomat, ha lehet – szólok közbe.

– Majd egyszerre szedem össze – jelenti ki Dosztojevszkij.

Fenébe. Pedig tökre szeretek tanítási órák alatt az aulában ücsörögni. Olyan csend és mozdulatlanság uralja ilyenkor a teret, mintha csak valami régen elfeledett kísértetiskolában járnék, de ezt csak akkor lehet meg tapasztalni, ha egyedül vagyok. Ha az egész osztály ott lebzsel, akkor oda a varázs.

A beadás előtt Uborka még feltesz néhány indokolatlan kérdést, aztán Anita összeszedi az irományokat.

– Hány oldal lett? – kérdezi vörösre sírt szemmel.

Az osztályban ő talán az egyetlen rajtam kívül, aki szereti az irodalmat.

– Majdnem négy.

– Nekem hat – vág vissza büszkén.

Látom rajta, hogy máris jobban érzi magát, amiért többet tudott írni nálam. Ha ettől boldog, hát legyen, engem hidegen hagy, hogy melyikünk dolgozata lesz a jobb. Van életem – most már főleg – a sulin kívül is, ha minden jól alakul, nem is akármilyen.

– Hogy sikerült? – fordul Bius Félixhez.

– Ha Dosztojevskij írta volna, bizonyára jobban sikerül, én személy szerint el sem olvastam ezt a könyvet.

– Melyik témát választottad? – kapcsolódom be a beszélgetésbe.

– A csillárosat. Pofonegyszerű, arra bármit lehetett írni. Mégis, mit csinálna egy átlagos család a hétköznapiakon? Reggel felkelnek, reggeliznek, sűrögnek–forognak, harcolnak a fürdőszobáért, aztán elindulnak dolgozni. Délután megérkeznek, aztán leülnek a fotelba, és tévéznek meg dumálnak. Ennyi.

– Lehet, hogy ehhez Dosztinak lesz egy–két szava.

– Miért?

– Abban az időben például nem volt még tévé – felelem.

– Na basszus – reagál Félix egyszerűen. – Azért csak nem ad karót egy ilyen kis bakiért. Csomót írtam a gyerekekről is.

– Milyen gyerekekről?

– Hát a Vizy gyerekekről.

Erre már inkább nem is mondok semmit, magamban tartom, hogy a történetben egyetlen Vizy gyerekről sem esik szó. Legyen csak Félix abban a tudatban, hogy van esélye a kettesre.

Az óra hátralévő részében csupán a büfébe mehetünk le, hogy ne hangoskodjunk az aulában és a folyosón. Legnagyobb meglepetésemre – és persze legnagyobb örömömre – Balu és Tom is lent ücsörögnek.

– Hát ti? Nincs órátok? – kérdezem erőltetett lazasággal.

– Elvileg van – feleli Tom két falat melegszendvics között –, de halálra untuk magunkat, úgyhogy inkább kijöttünk.

– Csak úgy egyszerűen kísértálatok?

Tom bólogat, de mivel kellően értetlen fejet vágok, Balu megmagyarázza.

– Angolunk van, de már rég letettük a középfokút, úgyhogy nem kötelező bejárni. Ha akarunk, bemegyünk, ha akarunk, nem. A többiek teszteket töltöttek ki, úgyhogy inkább gyorsan megpattantunk.

Ezek szerint Balázs okos. Nemcsak helyes, de okos is. Bár nem is vártam mást egy olyan fiútól, aki dalszövegeket ír, és marha jól dobol.

Megszólal az óra végét jelző csengő, ami tulajdonképpen nem is baj, mert aligha találtam volna témát, amiről beszélgethetek a nagymenőkkel. Így nem lesz kínos odébbállni, bármennyire is szeretnék Balu közelében maradni.

– Hát itt bujkálsz! – jelenik meg Detti a büfében. – Már mindenhol kerestelek!

Tom erre semmit sem mond, csupán megtörli a száját, hogy puszt adjon Dettinek. Annyira jó nekik, hogy együtt lehetnek, és szeretik egymást! Még akkor is, ha Tom egy bunkó.

– Szia, cica! Mi újság?

– Semmi különös. Csak látni akartalak – vigyorog Detti, majd az ölébe ül.

– Én is örülök, viszont mennünk kéne öltözni, mert tesink lesz.

– Persze, menjetek csak – legyint Detti, azonban észreveszem, hogy ettől a választól kissé elszomorodik.

– De azért remélem, hogy a délutánt megint együtt töltjük – tűr bele Tom a hajába. – Folytathatnánk, ahol tegnap abbahagytuk – kacsint.

Detti ettől máris elmosolyodik. Megvárjuk, hogy a fiúk elmenjenek, csak utána kezdjük el elemezni az elmúlt nap történéseit.

– Hogyhogy itt vagy? Nem úgy volt, hogy ma dokihoz mész?

– Hosszú – felelem. – Lebuktam.

Nincs kedvem részletesen mesélni, úgyhogy inkább csak ennyit mondok.

– Ú, az szívás! De nincs gáz, ugye?

Detti is tudja, hogy anya milyen, pedig neki csak hébe-hóba mesélem el egy-egy hülye dolgát. Nem akarom égetni magamat mindenki előtt.

– Nincs – legyintek.

– Ugye, milyen jó fejek a srácok? – vált hirtelen témát. – Már korábban

is velük kellett volna lógnunk.

Vadul helyeslek, habár én a srácok alatt kizárólag Balázst értem. Tomot kifejezetten taplónak tartom, Songoku általában szótlánul ácsorog, de erről persze mélyen hallgatok. Nem akarom elrontani Detti jókedvét, meg persze a barátságunkat sem. Amennyire szerelmes, tuti, hogy nem értené meg, miért gondolom így.

– Mondjuk Balutól azért az a csúszdás esés kicsit durva volt – teszi hozzá.

– Ne is mondd, azt hittem, ott rögtön infarktust kapok!

Egy ideig még a Gellért-hegyen történeteket vesézzük – jó alaposan –, aztán rákérdezek a délutánra, amely láthatóan olyan jól sikerült, hogy még a nap is ezért sütött ki. Legalábbis Detti olvasatában.

– Miután elbúcsúztunk a Borároson, Tom felhívott magukhoz. Képzeld el, én vagyok az első lány, akinek megmutatta a szobáját! Ez azért jelent valamit, nem? Azt mondta, eddig még nem találkozott olyan csajjal, akit szívesen bemutatna a szüleinek. Mondjuk még este kilencre sem értek haza, valami színdarabra mentek, úgyhogy végül nem találkoztunk, de talán kicsit még korai is lenne. Majd egy-két hónap múlva...

– És mit csináltak?

– Te kis kíváncsi! – mosolyodik el Detti. – Azt hittem, szépen körbevezet majd a lakásban, ami amúgy irtózatosan gyönyörű, de nem tökölt ilyesmivel. Kinyitotta a hűtőt, kivett egy doboz gyümölcslevet, aztán a szobájába húzott.

Ezen a válaszon egy kicsit meglepődöm. Tudom, hogy Detti már nem szűz, de azért ezt nem gondoltam volna róla. Az előző pasijával egy teljes év együtt járás után feküdt le, ráadásul megadták a módját, ahogy illik. Vacsora, romantika, gyertyák és nyugalom, olyan irigylésre méltóan zajlott minden, ahogyan a filmekben. Ehhez képest azért igen nagy váltás, hogy pár nap után ágyba bújik a sulis rosszfiújával úgy, hogy simán hazaállíthatnak a szülők.

– Ja, ne nézz így, az nem történt meg! – teszi fel Detti mindkét kezét. – Bár, majdnem. Tom nagyon akarta, de minden magazinban azt írják, hogy ha az ember komolyan gondolja a kapcsolatot, akkor várni kell egy ideig.

Márpedig én komolyan gondolom, ez nem is kérdés. Nekem Tom a nagy Ő, nem szeretném már az elején elszúrni.

– Tényleg azt hittem, hogy...

– Tudom, úgy lefagytál, mintha szellemet látnál – nevet Detti. – És ti mit csináltatok még délután?

– Semmit, hazamentünk – vonom meg a vállamat.

Persze órákig tudnék áradozni Balázsról, de ez nem az a pillanat, hogy elmondjam a nagy titkomat Dettinek. Meg amúgy is, mindjárt becsengetnek, egy ilyen bejelentéshez ünnepélyes körülmények vagy legalábbis valamivel több beszélgetésre szánható idő szükséges.

– Ó, és a legjobbat még nem is mondtam! Reggel Tomék elhívtak minket a koncertjükre. Szombaton lesz valami Gonosz Pocok nevű helyen Kőbányán. Azt mondták, a tavaszi szünet előtt még a húrok közé csapnak. Na, mit szólsz hozzá? Egy jó kis Ginger Deer–konci?

– Engem is hívtak? – döbbenek meg.

– Hát, többes számban mondták. Tom bír téged.

Kis híján visszakérdezek, hogy vajon Balázs is így gondolja-e, de még időben visszanyelem a szavakat. Persze örültem jó, hogy meghívtak a srácok, csak ugye elvileg szobafogságban vagyok. Meg amúgy is, kizárt, hogy anya elengedjen egy Ginger Deer–koncertre. Kizárt, hogy elengedjen bármilyen koncertre.

– Jössz te is, ugye? – fogja meg a csuklóm Detti. – Hatalmas buli lesz.

• – Ki nem hagynám!

Már most azon jár az eszem, hogyan pattanjak meg otthonról.

→ A folytatásért lapozz a 4. fejezethez!

• – Aranyos vagy, de más programom van a hétvégére. Ráadásul le sem tudom mondani – füllentem.

→ A folytatásért lapozz az 5. fejezethez!

3. fejezet

Irtózatosan nehezen ejtem ki ezeket a szavakat, de nem tehetek mást. Anya elevenen megnyúz, ha megtudja, hogy lógok. Nem hiányzik, hogy kirobbanjon a harmadik világháború.

– Te tudod – vonja meg a vállát Tom. – Kimaradsz egy jó kis buliból. Bár az tény, hogy a vén Szathmáry mesterien meg tudja szívadni az embert, nem érdemes kekeckedni vele. Úgy kellett könyörögnöm neki, hogy ne buktasson meg másodikban...

Miközben pusztit adok Dettinek, megígéri, hogy mindenképp visszajön az edzésre. Ennek szívből örülök, ugyanis keddenként párosozni szoktunk, én pedig utálok mással játszani. A többiek bénák. Folyton belém ütköznek, és lecsapni sem tudnak olyan jól, mint Detti. Na meg nem ártana, ha még egyszer utoljára megnyernénk az év végi városi bajnokságot.

A gimi felé sétálva persze átkozom magamat, amiért ilyen gyáva vagyok. Talán sosem lesz még egy ilyen remek alkalom, hogy közelebb kerüljek Balázshoz. Visszanézek, de ők már rég elkanyarodtak az utcából, csak Songoku vihogását hallom a távolból.

Rég fordult elő, hogy hét negyvenötökör az osztályteremben ücsörögjek – általában csak csengetésre érek be a játszótérre –, de így legalább van egy kis időnk, hogy megvitassuk Biankával, milyen cuki Balázs közvetlen közletről is.

– És amikor Tom kérdezte, hogy mész-e velük, ő mit szólt hozzá? – érdeklődik.

– Fogalmam sincs. Szerinted mennyire blokkoltam le? Rá se mertem nézni Balázusra. De nem mondta külön, hogy menjek én is, úgyhogy tuti nem tetszem neki.

– Ezt ennyiből nem lehet levonni.

– Gondolod?

– Biztos. Amúgy meg miért ne tetszenél neki? Tök jól nézel ki, és a stílusod is klassz.

– Mert egy gyáva lúzer vagyok...

– Vagy éppenséggel szorult beléd némi felelősségtudat...

Becszengetnek.

Szathmáry tanárnő elképesztő gyorsasággal érkezik meg a terembe, oda sem érünk a helyünkre, amikor becsukja az ajtót.

– Jó reggelt kívánok! – köszön, majd leteszi a naplót az asztalra. – Jelentést kérek!

Ahogy Félix a hiányzókat sorolja, eszembe jut, hogy nekem is köztük kellene lennem. Vajon mit csinálhatnak most Balázsék? Egy plázában császkálnak? Á, tuti nem, a Ginger Deer tagjai nem azok a shoppingolós fajták. Balázs és Tom is állandóan farmerben, kopott tornacipőben meg valami vicces feliratos pólóban jár, kétlem, hogy lábba hozná őket a legújabb férfidivat.

– Foglaljatok helyet, és ezzel a lendülettel vegyetek is elő egy üres lapot! Röpdolgozatot írunk – jelenti ki Szathmáry.

Az osztály egy emberként hördül fel. Morgunk, érvelünk, könyörgünk, de minden hiába. Szathmáry tanárnő nem az a típus, akit meg lehet győzni, bármennyire is olyan külsőre, mint egy jóságos nagymama. Ez csak a megtévesztés. Ő az egyetlen a suliban, akinél még csak meg sem érdemes próbálni a puskázást. Az öreglánynak a hátán is van néhány szeme, ráadásul azon felül, hogy kegyetlenül bevágja a karót, még a szülőket is értesíti. Tiszta terror. Feleléskor a füzetet is külön osztályozza, még a külalakot is nézi. Ezzel persze eléri, hogy féljünk tőle és tanuljunk, álmomból felkelve is besorolom a kacsacsőrű emlőst rendszertanilag.

– Mindössze pár kérdés, tizenöt perccet van rá – dörzsöli a tenyerét Szathmáry.

Uborka erőltetett komolysággal érdeklődik, hogy tollal vagy ceruzával írjon-e, de Szathmáry már meg sem hallja. Három éve minden egyes dolgozatnál elsüti ezt a poénnak szánt kérdést, ráadásul még örül is magának. Most is vigyorogva néz körbe, hátha valaki mosolyra húzza a száját. Szegénynek nyolcéves kora óta nem fejlődött a humorérzéke, de szerintem már akkor sem nevetett vele senki. Az egyetlen jó tulajdonsága, hogy nem szereti az édességet, ezért a fejadagját mindig odaadja valakinek az ebédlőben.

Szathmáry három rövidke kérdést diktál le, mind a három az emberi

idegrendszerre vonatkozik. Remek. Imádtam a bioszt, amíg állatokról tanultunk, ám sikeresen megutáltam, amikor a kémiai képletek is bekerültek a képbe. Elképzelni sem tudom, mi a fenének verik belénk ezt a sok felesleges tudást, a sulin kívül érdekes módon még senki sem érdeklődött a kovalens kötésekről és a vas olvadáspontjáról.

Az első két feladatra még úgy-ahogy tudok válaszolni – egy biológiaórára szinte senki sem mer felkészületlenül jönni –, de a harmadikról még csak az sem rémlik, hogy tanultuk. Sebjaj, a kettes száz százalék hogy megvan, úgyhogy nyugodtan nyújtom előre a papírt.

– Ez azért elég paraszt húzás volt – morog Félix, miközben előreadja a dobját, amelyen csak a neve és a három kérdés szerepel. – EAz előző órán is írtunk, ki a franc gondolta volna, hogy most is? Hülye múmia.

– Nem baj, ha karó lesz? – kérdezem.

– Megvágni tuti nem fog, jövőre meg úgysem kötelező bioszt tanulni. Egyébként is: kit érdekel, hogy milyen kémiai reakció megy végbe bennünk, ha örülünk? Nevetünk és kész, nem kell mindent túlmagyarázni. Azt sem magyarázod meg, miért finom a sajtburger. Sőt, ki sem nyitod...

A nap hátralévő része meglehetősen unalmas, főleg úgy, hogy folyamatosan Balázsékra gondolok. Biztosan tök jól érzik magukat, közben pedig röhögnek rajtam, amiért ekkora nyuszi vagyok. Ha egyáltalán szóba kerülök. Az ebédemet is csak piszkálgatom, pedig sietnem kellene.

– De most komolyan, Bius! Itt kanalazom ezt a lehetetlen állagú és ízű babfőzeléket, Balázsék meg mondjuk a Városligetben ténferegnek. Normális vagyok?

Bianka félretúr egy hatalmas babérlevelet, majd beleharap a kenyérébe, hogy könnyebben csússzon a menzákaja. Alig értem a válaszát, úgy tele van a szája, hogy kinyitni is alig tudja. Minden elismerésem, hogy képes megenni ezt a valamit.

– Hááát – kezdi, de az á inkább a-nak hallatszódik. – Szerintem ne parázz rá ennyire a témára. A tavaszi szünet után úgyis lesz egy sulibuli, majd összeismerkedsz vele akkor – magyarázza Bius.

Sulibuli. Elég dedósan hangzik, de ez csak álca. Valójában csupán

annyiban tér el egy tisztességes házibulitól, hogy a tanárok miatt óvatosabbnak kell lennünk az iskolában tiltott dolgokkal, meg persze sokkal többen vannak, mint egy nyolcvan négyzetméteres, negyedik emeleti lakásban.

Anya kitérne a hitéből, ha tudná, mi folyik egy-egy ilyen partin. Ő abban a tudatban éli az életét, hogy a tizenhét évesek olyanok, mint az alsó tagozatos általános iskolások. Szerintem el sem hinné, hogy ilyenkor egy csomóan berúgnak még a kisebbek közül is. Persze eszem ágában sincs erről beszámolni, addig jó, amíg nem tudja. A végén még átíratna egy másik suliba, ahol a nap huszonnégy órájában apácák figyelik minden egyes lépésemet.

Sajnos, az anyám ennyire vaskalapos.

Egyszer, még első gimis koromban elmondtam neki, hogy a kórustáborban egy játék miatt csókolóztam egy sráccal, erre teljesen kikelt magából. A feje a kalocsai pirospaprika színével vetekedett, és úgy remegett, mint egy súlyemelő, aki éppen kétszáz kilóval guggol. Vagy egy órán át azt magyarázta, hogy ehhez még fiatal vagyok, és várjam meg, amíg leérettségizem. Mintha ez lenne a legfontosabb az életben.

– Nem hinném, hogy Balázs eljönne, Detti azt mondta, hogy a Ginger Deer gyerekesnek tartja az iskolai bulikat. És őszintén szólva, van is benne valami. Téged nem idegesít, hogy a tizennégy évesek folyamatosan körbe-körbe rohangálnak, mint a mérgezett egerek? Olyanok, mint az óvodások, teljesen elrontják a hangulatot. A tanárok helyében be sem engedném őket, maradjanak csak otthon tévézni meg csipszet enni.

Bius válaszra nyitja a száját, de Eta néni, a konyhás beelőzi. Hatalmas tenyerében óriási fakanalat tart, úgy kiabál a tálaló ablakából. Egy repedt fazék hozzá képest Luciano Pavarotti.

– Két perc és csengetnek, nyomás órára!

Biussal sokszor ebédelünk az ötödik szünetben, ilyenkor lényegesen kevesebben vannak, és nem kell osztozni másokkal az asztalon. Tök gáz, amikor a kicsik mellénk ülnek, és úgy csiripelnek, mint egy madárraj. Biztos menőnek gondolják magukat, ennyi idős koromban én is úgy éreztem, hogy az élet császára vagyok, de valójában rettentő gyerekesek.

Na meg mostanában Félixék azzal szórakoznak, hogy a műanyag vizes kancsókba levest öntenek, úgyhogy inkább kerüljük őket az ebédlőben.

– Menjünk! – kapja be Bianka az utolsó falat virslit.

Az egyetlen ehető dolgot a mai menüből.

– Milyen óránk lesz?

– Matek.

Elfintorodom.

– Nikita, a bérnyilkosnő tárt karokkal vár bennünket – vigyorog.

– Te könnyen beszélsz, téged nem gyűlöl.

– Csak éppen mindig lefelé húzza a jegyeimet...

– Mint mindenkinek. De téged legalább békén hagy, és nem szívja a véred.

A vér említésére kiráz a hideg.

Bius nem felel semmit, úgyhogy ezek szerint igazam van. Nikita ott tesz keresztbe nekem, ahol csak tud, ez nem kérdés. Legutóbb például nem utazhattam el a kóruossal Sopronba, mert kitalálta, hogy gyakorolnom kell a geometriát. Egy héten keresztül minden áldott délután a nappaliban gubbasztottam egy különatanárral, amíg a többiek az ország másik végében buliztak. És akkor ne utáljam?

Mire felérünk a második emeleti tanterembe, Nikita már a táblánál áll, és a római számlapos óráját kocogtatja. Állítólag gyerekkora óta hordja, amit el is tudok hinni, annyira feslett már az a ronda barna bőrszíj.

Nikita tök ugyanúgy néz ki, mint bármikor máskor: ízléstelenül. Ezen nincs mit szépíteni. Lehet, hogy a számokhoz konyít valamit, de hogy a divathoz semmi érzéke, az fix. Egy agyonhordott sportcipőt, egy mosástól megfakult farmert és egy bolyhos kötött pulóvert visel január óta. Zsíros hajából persze most sem hiányozhat az elmaradhatatlan, kréta alakú hajcsat. Visszataszító jelenség, nem is csodálom, hogy otthagyta a férje. Legalábbis ezt beszélik.

– Megtudhatom a késés okát? Három teljes perce, azaz száznyolcvan másodperce becsengettek ugyanis.

Szeme villámokat szór, mintha valami főbenjáró bűnt követtünk volna el.

– Elnézést, nagy volt a tömeg az ebédlőben – szabadkozik Bius.

– Ez nem kifogás, Bianka. Elég nagyok már hozzá, hogy időben érkezzenek az órára. Vagy talán tévedek?

– Nem – felelem.

– Jut eszembe, Veronika, szeretném látni az ellenőrzőjét.

Biztosan azt akarja ellenőrizni, hogy megmutattam-e anyának az újabb figyelmeztetőt.

– Aláíratam.

– Azért szeretnék erről a saját szememmel is meggyőződni.

Kitúrom a számfüles ellenőrzőmet a táskám aljáról, és átnyújtom Nikitának. A bérnyílkos fintorogva veszi el a mutató- és hüvelykujja közé csippentve.

– Mintha a kutya szájából szedte volna ki.

– Pedig nincs kutyánk – válaszolom.

– Ettől függetlenül úgy néz ki. Példát vehetne Anitáról, az ő felszerelése mindig makulátlan.

Ez igaz. Osztálystrébere Anitának minden tankönyve és a füzete olyan állapotban van, mintha néhány napja vette volna őket, pedig ha valaki, ő aztán többször is végigolvas minden egyes oldalt. Valószínűleg jobban vigyáz a könyveire, mint a saját testi épségére.

– No de elég ebből a közjátékból, üljenek le!

Nikita nem szólal meg, miután elfoglaltuk helyünket a középső padsor közepén. Fenébe. Ez a nő csak akkor tart ilyen drámai hatásszünetet, amikor valami fontos közlendője akad.

– Dolgozat – jelenti ki, majd a napló alól elővesz egy köteg papírt. – A vagy B csoport? – kérdezi az első pad szélén ülő Félixről.

Szegény kényszerből került oda, év elején elkésett a legelső óráról, és már csak ott maradt neki hely. A többi órán jókat szoktunk vele hülyéskedni, az első padban azonban esélye sincs egy kis lazításra. Nikita azonnal ordít vele, ha hátrafordul valamiért.

– A – feleli bizonytalanul.

– Nagyszerű. Ezt a sapkát pedig leveszi, mert ez egy gimnázium, és nem szórakozóhely. Otthon is hordja?

– Igen. Anyukámat nem zavarja – motyogja Félix, de közben azért leveszi a baseballsapkáját.

– És a rágógumiját is kiköpi most azonnal – utasítja Nikita.

Félix, akivel amúgy együtt járok a kórusba, odasétál a szemeteshez, és egy látványos mozdulattal beleejti a rágóját.

– Még valami? – tárja szét a karját.

– Ne szemtelenkedjen, különben elkérem az ellenőrzőjét!

Látom Félixen, hogy lenne még mondanivalója – kinek nem –, de inkább visszanyeli a szavakat, és leül a helyére.

Nem hiszem el, hogy ugyanazon a napon két dogát is írunk váratlanul! Ráadásul ez már a hatodik óra, Nikita tudhatná, mennyire elfáradunk ilyenkorra. Mi ez, ha nem ordas nagy szívatás?

– Számológépet lehet használni? – kérdezi Uborka.

Nyilván megint viccesnek gondolja magát, azonban eszem ágában sincs mosolyogni. Ha tudtam volna, hogy írunk, akkor tanulok rá valamennyit, de nagyjából másfél hete Biusról írom a leckét is. Valahogy rosszul vagyok ettől a szerkesztősditől. Szabad kézzel tudok rajzolni – még hozzá szerintem elég jól –, abban akad kihívás, és kreatívnak érzem magamat, de ez dögunalom. Ráadásul valami rejtélyes okból kifolyólag nem tudok egyenes vonalat húzni vonalzóval, állandóan elcsúszik. És akkor a körzőről még nem is beszéltem. Rendszerint túl erősen nyomom a padba, úgyhogy már annyira tompa a hegye, hogy kész krátert hagy maga után a papíron, amibe Nikita természetesen mindig bele is köt. Esküszöm, szebb gúlát rajzolok mindenféle eszköz nélkül.

– Ez egy geometriadolgozat. Semmi szükség számológépre – forgatja a szemét Nikita.

– Tudom, csak kérdeztem, hogy lehet-e – vigyorog ostobán Uborka.

– Nem. Nem lehet. És remélem, hogy a dolgozatot is ilyen vidáman írja majd.

Előre félek tőle, milyen feladatok lesznek, de amikor meglátom őket – csakúgy, mint a bioszon –, fellelegzem. Biztos ez a sors jutalma, amiért nem mentem el Balázsékkal. Többnyire megadott paraméterek alapján téglalapokat kell szerkeszteni, meg van még egy tükrözős feladat is. Ez

talán még nekem is menni fog.

Magabiztosan veszem ki a cuccokat a táskámból, nyugodtan látok neki a számolásnak annak ellenére, hogy hallom magam mögött Nikita lihegését. Egyenesen a fülembe szuszog, mint a biztonsági őrök az illatszerboltokban. Mindig ezt csinálja, pedig eszméletlenül utálom, ha néznek, miközben gondolkodom.

– Valami baj van? – kérdezi Nikita, amikor hátrapillantok rá.

– A világon semmi. Csak gondoltam, megtornáztatom a nyakamat.

– Csak ne nagyon tornázzunk, arra ott a testnevelésóra!

Néhány perc múlva szerencsére megunja az előadásomat, lassú léptekkel a tanári asztalhoz megy, és nekitámaszkodik. Elképzelem, ahogy kilazul egy csavar, és hatalmas puffanással a földre zuhan. Talán egyedül Anita menne oda segíteni, aki természetesen matekból is penge.

Magam is meglepődöm rajta, de jól haladok, valami isteni erő belém varázsolhatta a tudást. Már csak egyetlen háromszög maradt hátra. Kinyitom a körzőt, ezúttal finoman beleszúrom a papírba, de egy félkör után megcsúszik a kezem, és egy szép, kusza vonalat rajzolok a lapra.

Basszus.

A rádirom után kutatok, de eszembe jut, hogy kivettem otthon, amikor a jégmadaras tetkót tökéletesítettem. Biusnak sincs, úgyhogy megkocogtatom az előttem ülő Anita hátát. Egy ideig úgy tesz, mint aki nem érzi, ám néhány határozottabb bökezés után csak hátrafordul.

– Mi van már?!

Tekintete morcos, hangja számonkérő. Igazi eminens.

– Van egy rádirod?

Egy cüccögés után előrefordul, és felveszi az asztalról a pónilovas radírját.

– Akkor a kisasszony le is teheti a körzőt, a dolgozatot pedig kihozhatja – jelenti ki Nikita.

Először fel sem fogom, hogy az utasítás nekem szól, de a tekintetét le sem veszi rólam.

– De csak egy radírt kértem, tanárnő!

– Nyilván. Én pedig majd el is hiszem. Kérem a feladatlapot! Az én

órámon mindenki saját kútfőből dolgozik.

Olyan a hanghordozása, mint anyáé. Rideg és kegyetlen.

– De én...

– Nincs de! Ide azzal a dolgozattal – mondja ingerülten, majd elindul felém.

– Tényleg csak radírt kért – vesz a védelmébe Anita.

Szép tőle, de sajnos haszontalan. Nikita jobban utál, mint a macskák a fürdést, úgyhogy esélyem sincs.

– Semmi szükség a humbugra, Anita kedves. Írja csak tovább!

Nikita kiveszi a kezemből a lapot, és egy határozott mozdulattal kettétépi.

– Ez nem igazság! Egyszer az életben végre meg tudom csinálni normálisan a szerkesztést, és akkor is meggyanúsít!

– Elég legyen a hisztériából!

– Ez nem hiszti! Eszem ágába sem jutott puskázni. Egyáltalán egy szerkesztésnél hogy lehetne puskázni?!

– Ne zavarjuk a többieket, még dolgoznak – jelenti ki Nikita a háromszáz éves, egész arcát betakaró szemüvege mögül.

– Rendben, ahogy akarja! – felelem meglehetősen indulatosan.

Olyan lendülettel csapom be magam mögött az osztályterem ajtaját, hogy az egész aula visszhangzik. És akkor még mondja bárki, hogy nem pécézett ki magának ez a szánalmas nő! Pontosan tudta, hogy magamtól írom a dogát.

Úgy csörtetek lefelé a lépcsőn, mint egy megvadult bivalycsorda, majdnem fel is lököm Palit. Vagyis Pacskert, mostanában így hívják a fiúk. Együtt járunk a kórusba, ő a három tenor fiú egyike.

– Hé, hé, lassabban kicsit, a végén még kitöröd a nyakad! – mondja cérnahangján az évfolyamtársam. – Mi történt?

– Csak a szokásos. Nikita már megint gonoszabb, mint a sátán – sóhajtom.

Egy kicsit megnyugtat, hogy elsírhatom Pacskernel a bánatomat, de azért továbbra is rettentő ideges maradok. Teljesen indokolatlanul újabb karót kaptam, méghozzá a negyediket ebben a félévben. Ha nem írok

valahogy egy négyes témazárót, tuti megbuktat ez a szörnyeteg.

– Nikita mindenkivel ezt csinálja. A vérében van a bunkóság.

Vér. Már megint vér.

– Igazán elmehetne egy másik iskolába zsarnokoskodni. Vagy elköltözhetne Szibériába is rozsomákokat terrorizálni.

Pacsker nevetni kezd. Vagyis inkább vihogni, ez aligha nevezhető közönséges nevetésnek.

– Ez jó! De tényleg ne húzd fel magad, csak annál rosszabb lesz! Ez a nő mások dühéből és tehetetlenségéből táplálkozik. Olyan, mint egy modern kori dementor. Ha nem törődsz vele, előbb–utóbb békén hagy.

– Előbb–utóbb a giminek is vége. De jó lesz, ha soha többé nem látom!

– Az biztos! – feleli Pali. – Minket is az örületbe kerget.

A játszótér felé veszem az irányt. Néhányan már a mászóka körül ücsörögnek a csapatból, biztosan csak öt órájuk volt. Irigylem őket, én is szívesen végeznék ilyen korán, de a magyar– és a rajzfakultáció miatt rengeteg időt töltök a suliban. Szerdánként sokkal hamarabb hazaérnék, ha leadnám a rajzot, ám ez az egyetlen tantárgy, amelyet igazán szeretek. Nem mondanám magamat a modern kor Dalíjának vagy Csontváryjának, de azért halál béna sem vagyok. Ha szabad kezet kapok, elég jó absztraktokat tudok összehozni. Legalábbis ezt mondják.

Két másodikos lány bioszról beszélget a libikókánál. Nekik is Szathmáry tanítja, ha jól értem, tesztet dolgozatot íratott velük. Vagyis témazárót. Eleinte azt gondoltam, hogy gyerekjáték, elvégre huszonöt százalék, hogy eltalálom a jó választ. Aztán kiderült, hogy ez a teszt nem olyan teszt. Többszörös választás, ábraelemzés, és ezek még csak a könnyebb feladatok. Totál szívás.

Nincs kedvem beszélgetni velük, úgyhogy beülök az egyik hintába, és nyomogatom a telefonomat. Disznókat lövök ki madarakkal, egész jól el lehet vele ütni az időt. Persze minden egyes disznó helyébe Nikitát képzelem oda.

A kicsengetést követően Bius percekben belül megjelenik.

– Ezt a bunkót! Tök jogtalan volt, amit csinált. Szólnod kéne az ofőnek, ez nem maradhat annyiban! Nem lehet, hogy ezért tényleg karót kapjál, ez

olyan, mintha ártatlanul ítélnének el gyilkosságért. Megbeszéltem a többiekkel, egy csomóan tanúsítjuk, hogy tényleg csak rádírt kértél Anitától.

Kedves Biustól, hogy megszervezett egy komplett felmentő sereget, de sajnos teljesen felesleges. Nikita már tuti, hogy rég előadott egy tök más sztorit a tanáriban, a tanárok pedig mindig csak egymásnak hisznek.

– Aranyos vagy, de csak olaj lenne a tűzre. Nikita akkor rátok is berágna, azt meg még az ellenségemnek sem kívánom...

– Akkor legalább többfelé oszlana ez a megmagyarázhatatlan harag – mosolyog Bius. – De tényleg, nem lehetne aláírást gyűjteni, hogy rúgják ki?

– Kizárt. Minden nap együtt ebédel az igazgatóval, szerintem puszipajtások.

Bianka akar még valamit mondani, de megcsörren a telefonja. Anyukája az, kéri, hogy menjen el a húgáért az óvodába, mert neki túlóráznia kell. Olyan laza stílusban beszélgetnek, mintha csak mi dumálnánk egymással. Annyira jó neki!

– Jól van. De akkor cserébe szkippelem a mai mosogatást, oké? Klassz. Puszi – mondja, majd bontja a vonalat. – Ne haragudj, de indulnom kell, ha későn érek oda, akkor Lili egész este hisztizni fog.

Elbúcsúzunk a szokásos két puszival, én pedig a többiekkel együtt elindulok edzésre. Alig várom, hogy elkezdjünk játszani, és végre kiengedjem a fáradt gőzt, de sajnos irdatlanul béna vagyok. A lecsapásokat rendszerint az ellenfelemre ütöm, az egyik pörgetés közben pedig konkrétan fejbe verem magamat a saját ütőmmel. Egyszerűen nem tudok koncentrálni a játékra, még a labda pattogása is szörnyen idegesít. Pöty–pöty–pöty, pont ahogy Tom mondta.

Ráadásul Detti nem ért vissza.

Biztosan tök jól érzi magát Balázsékkal, nem is kérdés. Nekem is inkább velük kellett volna mennem, akkor megúszom a bioszdogát meg Nikita övön aluli bunkóságát. Na meg persze nem kellene Hédikével, a csapat legbénább játékosával játszanom párban.

Hédike még csak elsős, de Tibi bá valami érthetetlen okból meglátta

benne a tehetséget, és bevette. Rejtély, hogy miért, tízből nyolc ember mindenféle gyakorlás nélkül is ügyesebb Hédikénél, a házi versenyeken bérlete van az utolsó helyre. A kislány – tényleg kislány, a korához képest is marha alacsony – még azt sem tudja felmérni, milyen távolságra álljon az asztaltól, párosban pedig egyenesen életveszélyes. Kétszer találja el a vállam a labda helyett, egyszer pedig úgy hátba vág, hogy azt hiszem, eltörik a gerincem.

A többiek persze vadul röhögnek, kicsit talán kárörvendenek is. Újdonság számukra a látvány, hogy veszítek. Nem igazán hat meg a gúnyolódásuk, mosolyogva engedem el a megjegyzéseket a fülem mellett, tudom, hogy csak irigységből csinálják. Dettivel úgyis elkenjük őket a következő alkalommal, akkor majd ráfagy a vigyor az arcukra.

Az edzést gyötrelmesen hosszúnak érzem, biztosan Hédike miatt. Máskor pillanatok alatt elszalad a kilencven perc, most viszont egy örökkévalóságnak tűnik. Komolyan, a nap fénypontja, amikor belépek az öltözőbe, és elteszem az ütőt a tokjába.

Mielőtt levenném magamról a kék melegítőalsót és a sárga pólót, írok egy sms-t Dettinek.

Hédike majdnem levágta a fejem egy fonáknál:) Jó a buli?:*

– Detti amúgy hogyhogy nem jött? – kérdezi Hédike. – Nem szokott kihagyni egy edzést sem.

A kérdést akár az edzésen is feltehetette volna, bár tény, hogy Tibi bá vasszigorral tart minden egyes órát. Egy ártatlan vicc miatt könnyen lenyomhatunk tíz–húsz fekvőt, az meg ugye senkinek sem hiányzik.

– Nem érezte jól magát, és hazament – mondom.

Ha Tibi bá fülébe jutna, hogy Detti direkt lógta el az edzést, tuti, hogy nagyon beszívatná, és másfél órán keresztül iskolaköröket futtatna vele. Egyszer meglátott, amikor inkább hamburgerezni mentem a többiekkel, erre a következő alkalommal egész végig a bordásfalnál kellett hasizmoznom. Olyan izomlázam lett, hogy három napig könnybe lábadt a szemem a fájdalomtól akkor is, ha nevettem, a köhögés pedig maga volt a földi pokol. Tibi bá nem viccel.

– Ja, reggel én is láttam a téren – helyesel egy másik végzős csapattag. –

Tényleg egy kicsit nyúzottabbnak tűnt a szokásosnál.

Klassz. Alibi biztosítva. Már csak az a kérdés, hogy mi újság Dettivel a valóságban. Még nem válaszolt, pedig általában azonnal visszaír. Biztos valami tök érdekes dolgot csinálnak... Vajon Balázs is velük van még?

Hazafelé szinte percenként nézek rá a telefonomra, de semmi. Kezdek aggódni. Felhívom Dettit, csörgetem, amíg csak tudom, de nem veszi fel. Furcsa. Ilyet sem szokott csinálni. Biztosan azért nem akar velem beszélni, mert beijedtem a lógástól. Nem is kérdés, hogy cikinek tartanak, és örökre eláshatom magam Balázsnál.

Otthon öcsike a tévé előtt ül, a robotos videojátékával játszik. Olyan komolyan veszi, mintha valóban megsérülhetne: mereven bámulja a képernyőt, az irányítókart pedig úgy szorítja, hogy olykor meg is reccsen. Tiszta hülyeség. Leveszem a hangerőt, mert konkrétan beremeg a csillár a becsapódó lövedékektől.

– Naaaa! Most miattad meghaltam – nyafog az öcsém.

– Azért haltál meg, mert béna vagy.

– Te sokkal bénább vagy.

Ebben nem nyitok vitát, teljes egészében jogos a felvetés. Engem ezek a játékok tökéletesen hidegen hagynak, azt sem tudom, hol kell bekapcsolni a konzolt. Ciki vagy sem, valahogy nem ragadott magával a számítógépes játékok világa, még pasziánszozni sem tudok.

Amikor öcsi újrakezdi a pályát, pusztá testvéri szeretetből elflangálok egyszer–kétszer a tévé előtt, az indokoltnál sokkal lassabban. Hihetetlen, mennyire fel tudja magát húzni egy ostoba játék miatt. Vajon én is ilyen kis hülye voltam ennyi idősen?

A konyhába megyek, hátha akad valami ehető, edzés után rendszerint még a busz kapaszkodóját is boldogan befalnám. Már épp nyitnám a hűtő ajtaját, amikor meglátok rajta egy cetlit a Párizsból hozott, Eiffel–torony alakú hűtőmágnessel odafoogatva.

Rizs a hűtőben (kész van), csibefasírt a fagyasztóban (ki kell sütni).

Anya

Se egy puszi, se egy édes csillagom, csakis a pusztá tények. Ez igazán rá vall, alá sem kellett volna írnia, akkor is tudnám, hogy ő firkantotta oda.

A csibefasírttal és a rizzsel semmi gondom, főzni viszont úgy általánosságban utálok. Palacsintát még csak–csak szívesen sütök, elvégre a világ legfinomabb étele, a többi maga a gyötrelem. Minden egyes hétvégén próbálom magam kivágni, hogy ne kelljen krumplit pucolni meg hagymát vágni, de csak ritkán sikerül meglógnom. Anya elég zsarnok. Néhányszor már említettem neki, hogy inkább aprítsa ő a fokhagymát, amíg én kevergetem az ebédet – merthogy persze mindig nekem jut az aljamunka –, de erre rendszerint azt válaszolja, hogy az én koromban ő már az egész családra főzött.

Na persze. De még ha igaz is, akkoriban lehet, hogy ez volt a szokás, ám az idők változnak. Tizenhét vagyok, nem tudok ötfogásos menüket főzni, viszont értek a számítógéphez, tudom használni az okostelefonokat, és a tévét is gond nélkül beprogramozom. Ezt anya nem mondhatja el magáról, bár ez a szemében amúgy is csak felesleges tudás, kivéve, ha neki kell felvenni a Szulejmánt.

Nem is értem, miért kell a konyhában gályáznom, simán ellennék egész életemben hamburgeren, gyroson meg pizzán. Abban is van gabona, fehérje és zöldségek, ami a tankönyvek szerint elengedhetetlen az egészséges fejlődéshez. Na meg egy csomó időm is maradna, húslevest és libacombot étteremben is lehet enni ünnepnapokon. És egyébként is, a főzésnek egy csomó hátránya van. Oké, nem nagy cucc bedobni az olajba a félkész fasírtokat, de azzal már kevesen számolnak, hogy az olaj fröcsköl, a szaga pedig napokig benne marad a ruhámban, és a serpenyőt el is kell mosni. Múltkor is úgy mentem moziba, hogy olyan szagom volt, mint egy kifőzdének. Bius még ugratott is, hogy nem kell neki pattogatott kukorica, mert teljesen eltelt az illattal.

– Mikor lesz kaja? – kérdezi öcsi az ajtófélfának támaszkodva.

– Mindjárt nekiállok, csak átöltözöm – sóhajtok. – De talán kérhetnéd szebben is, anya ezért már letépné a fejed!

– Jól van, bocsi! – forgatja a szemét öcsi.

Egy perccel később már a melegítőnadrágomat keresem a szekrényben. Anya úgy el tudja pakolni a ruháimat, hogy az életben nem találok meg semmit. Százszor kértem, hogy csak rakja le az ágyamra – ha már egyszer

muszáj bejárálnia a szobámba –, de persze rendszeresen berámolja a cuccaimat.

Én külön szoktam tenni a rendes felsőket, az otthoni felsőket, az edzőcuccot és az alvós pólókat, de anyának fogalma sincs róla, hogy melyiket mikor veszem fel, úgyhogy véletlenszerűen rakja be a polcokra. Vagy csak engem akar idegesíteni.

Végül a rendes farmerek közt találok meg a legkopottabb, sulicímeres melegítőmet. Nem is értem, anya hogyan gondolta ezt... Igazából réges–régen a kukában lenne már a helye ennek a gatyának, de nincs szívem kidobni, ugyanis ez az én szerencsenadrágom. Ebben a naciban nyertem életem első aranyérmét, és akkor is ezt viseltem, amikor Dettivel mindenkit magunk mögé utasítottunk, és elhoztuk a Nemzetközi Diák Kupát Németországból. Még a címvédő kínaiakat is könnyedén legyőztük, bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy a páros mindkét tagja eléggé lebetegedett. Ettől függetlenül persze marha büszke voltam magamra és Dettire is, Tibi bá pedig egyenesen a vállán hurcolt minket.

Ahogy eszembe jut Detti, ránézek a telefonomra. Még mindig nem írt. Megcsörgetem újra, de ezúttal is hiába, a sok bűgás után csak a hangpostája jelentkezik. Nem hagyok üzenetet, úgysem hallgatja le. Hozzám hasonlóan még a jelszavát sem tudja.

A konyhában szokás szerint bekapcsolom a rádiót, és jól feltekerem a hangerőt, hogy halljak valamit öcsi robotozásától. Még szerencse, hogy ilyenkor megy a Top 10, így legalább nem unom szét magamat főzés közben.

Rutinos háziasszonyként nyúlok a serpenyőért, esküszöm, többet főzök, mint az egész osztály együttvéve. Legalábbis félkész dolgokat biztosan, halrudacskában például verhetetlen vagyok.

Tizenöt perc múlva már az asztalon gőzölög a rizs és a csibefasírt is a ketchup mellett. Muszáj valami szósz, ezeket a gyorsfagyasztott kajákat csak így lehet jóízűen megenni.

Szólok öcsinek, aki persze nem hall meg, úgyhogy kénytelen vagyok átsétálni a nappaliba.

– Kész a vacsi! – kiabálok a fejétől néhány méterre.

– Mindjárt, csak ezt a pályát még befejezem! – hangzik a válasz.

Egy ideig nézem, hogyan lövi ki a robotokat mindenféle fura fegyverrel, de követni is alig tudom. Mintha úrhajót irányítana. Még vagy háromszor emlékeztetem, hogy ki fog hűlni a vacsora, mire hajlandó letenni az irányítókart, ami lassan hozzánő a kezéhez. Szerintem simán éhen halna játék közben, ha időnként nem rángatnánk el a tévé elől. Evés közben büszkén ecseteli, hogy a harcos droid karaktere már a huszonkettes szinten tart, és végre a plazmavető lézerágyút is megszerezte a sivatagi misszióban. Megdicsérem, bármit is jelentsenek ezek a szavak.

Vacsi után öcsi szó nélkül visszatér a robotos játékhoz, úgyhogy a pakolás is rám marad. Csak tudnám, hogyan lehet kitűnő, ha állandóan ezt a hülyeséget nyomogatja.

Újra megnézem a mobilomat, de Dettiről semmi hír. Újabb sms-t írok neki.

Minden oké?

Válasz persze nincs. Remélem, nem esett baja, Tomtól bármi kitelik. Ahogy hallottam, elég hülye viccei vannak.

Anya autóját már az utca végéről hallom, ugyanis kilyukadt a kipufogó, amikor pár hete hatvannal ráment egy – amúgy tök jól látható – fekvőrendőrrre. A szomszéd néni egyszer már megemlítette neki, hogy csináltassa meg, mert minden áldott nap azt hiszi, hogy kitört egy újabb világháború, de anyát láthatóan nem zavarja. Sőt, egy kicsit még örül is neki, hogy így jobban észreveszik az utakon.

Az asztalt törölöm, amikor megjelenik a konyhában.

– Kaptam ma egy érdekes hívást.

– Neked is szia, anya – felelem.

Minden spórolt pénzemet feltenném rá, hogy Nikita mószerolt be.

– Megtudhatom, miért puskáztál?

– Nem puskáztam.

– Veronika, nem kell a hazudozás, a matektanárod mindent elmondott.

– Azt is, hogy csak egy radírt kértem Anitától?! – egy pillanat alatt előnti a düh az agyam. – Jobb, ha tudod, egyedül is meg tudtam volna írni a dolgozatot! Az a hárpia direkt kitalált valamit, hogy meg tudjon buktatni

év végén. Ha nekem nem hiszel, kérdezz meg bárkit az osztályból!

– Igen, hallottam, hogy kiálltak melletted, Nikolett tanárnő beszámolt róla. De azzal ugye tisztában vagy, hogy egy tanár szava mellett eltörpül a ti füllenésetek? Nem szép dolog hazudni és összefogni egy olyan ember ellen, aki arra tette fel az életét, hogy átadja nektek a tudását.

Mi van? Ez komoly? Ez azért még anyától is erős. Meglepetésemben akkorára nyílik a szemem, mint egy koboldmakinak.

– De...

– Nincs de – jelenti ki anya.

Bárcsak lenne annyi ezresem, ahányszor hallottam ezt...

– De ez akkor sem igazság! Egyszer az életben meg tudtam volna írni normálisan egy dolgozatot, és ez most nem kamu. Ha akarod, be is bizonyítom. Szerkesztek neked egy rohadt egyenlő szárú háromszöget? Simán meg tudom csinálni.

– Beszélj rendesen, Vera, nem a kocsmában vagyunk! – Anya ezúttal felemeli a hangját, úgyhogy jobb csendben maradni. – Egy dolog, hogy egyest kapsz erre a dolgozatra, de ez sajnos azt is jelenti, hogy igencsak testközelbe került a bukás. Nikolett tanárnő azt mondta, hogy ha nem írsz egy négyes témazárót, akkor kénytelen leszel nyáron pótvizsgázni. Tisztában vagy vele, mennyire szégyenkeztem miattad? Ebben a családban nem divat az évismérlés, apád és én is jeles eredménnyel érettségiztünk le.

Bla-bla-bla. Hiszem, ha látom. Az általános iskolai bizonyítványukat már megmutatták, de a középiskolai valami rejtélyes módon eltűnt, amikor festettük a házat. Apától megtanultam, hogy bizonyíték hiányában nem szabad semmit sem elhinni, úgyhogy egyelőre a kitűnő érettségi csupán egy megalapozatlan állítás.

– Anya, mondtam már, hogy ez egy személyes bosszúhadjárat ellenem.

– Amekkora szád van, nem is csodálom, kislányom! Mindenesetre nem hagyhatjuk, hogy megbukjál matematikából. Mit mondanának a rokonok és az ismerősök?

Jellemző. Anya így éli az életét. A lényeg, hogy legyen meg a boldog, tökéletes család látszata. Okos gyerekek, szerető család, takaros ház...

– Nem érdekel. Én nem másoknak élek. Egyébként is, Einstein is

megbukott egyszer matekból – érvelek.

– Hogy más mit csinál, az engem hidegen hagy. Te nem fogsz megbukni.

– Anya, akár az univerzum titkát is megfejthetném, Nikitának az is kevés...

– Ha becsülettel tanulsz, akkor semmi sem lehetetlen. A matematika tényeken alapul, tehát csak rendesen fel kell készülnöd az órákra. Ha Nikolett tanárnő látja rajtad az igyekezetet, talán elnézőbb lesz a dolgozatnál.

Na persze! Majd pont Nikitának fogok benyalni. Előbb tanítok meg egy kecskét szteppelni, mint hogy egy kedves szót szóljak ahhoz a szörnyeteghez.

– Jó, majd igyekezni fogok – füllemtem.

– Ez a minimum. Emellett pedig egész hétvégén gyakorolsz. Se mozi, se csavargás, amíg nem javítasz.

– Szobafogság?

– Ha akarod, így is hívhatod. Én inkább extra tanulóidőnek nevezném.

Én pedig rohadt nagy igazságtalanságnak. Nem elég, hogy Nikita megnehezíti az életemet, anya vakon melléáll. Hihetetlen, mekkora befolyása van ennek a nőnek.

– Azt hiszem, mindent megbeszéltünk – jelenti ki anya.

Erre inkább már nem is mondok semmit, nehogy a végén megbánjam. Egyenesen a szobámba megyek, de azért jelzésképpen bevágom magam mögött az ajtót. Ha tehetném, be is zárnám, ám anya még ennyi személyes teret sem hagy. Egyedül a fürdőszobaajtót reteszeltük el, de azért is vagy egy évet harcoltam.

Azzal nyugtatom magam, hogy egy-két éven belül tuti elköltözöm itthonról, csakis emiatt tudom visszatartani a bőgést. Aludni persze nem tudok, még éjfélkor is álmatlanul forgolódom az ágyban. Próbálok szép dolgokra gondolni, de jelen pillanatban igencsak keresgélni kell a pozitívumokat, úgyhogy inkább Balázsról álmodozom. Már majdnem elalszom, amikor sms érkezik.

Holnap mesélek. Tom irtó édes:* <3

Hajnali fél kettő. Lehet, hogy Detti csak most ért haza? Elképzelhető, a Ginger Deer tagjai tök lazák, simán kitelik tőlük, hogy hétköznapi buliznak. Mindenesetre Detti írhatott volna kicsit korábban is, akkor talán nem izgulok érte ennyire. Istenem, olyan hülye vagyok, hogy nem mentem velük! Hogy lehetek ekkora nyuszi?

Másnap egy örökkévalóságnak tűnik a reggeli autókázás, alig várom már, hogy végre találkozzak Dettivel. Anya persze bénább a szokásosnál, szinte minden lámpánál lefullad, egyszer pedig olyan satuféket nyom, hogy kis híján megfejelem a szélvédőt még annak ellenére is, hogy bekötöttem magam. Egy csomó osztálytársam menőnek gondolja, ha csak úgy beülnek a kocsiba, anya mellett azonban hamar megtanulnák, hogy még a bukósisak és a fogvédő sem túlzott biztonsági felszerelés. Egyszer például úgy összekoccant a fogam, hogy letört a bal alsó kettesből egy kis darab, mert anya nem vett észre tolatás közben egy beton villanyoszlopot.

Detti a játszótéren hintázik, mire odaérek. Kiengedett hajjal, vadonatúj bőrdzsekiben ücsörög az arcán akkora vigyorral, amelyet a Holdról is könnyedén kiszúrna bárki. A fenébe, hogy nem mentem velük!

Amikor meglát, elindul felém. Illetve nem is csak elindul, igazándiból rohanni kezd, aztán a karjaimba veti magát úgy, hogy majdnem hanyatt esem. Miután a szuszt is kiszorítja belőlem, egyik karomnál fogva a játszótér hátsó padjához húz. Akkor szoktunk ide ülni, amikor magánügyeinkről beszélgetünk, és nem akarjuk, hogy más is hallja.

– Jaj, annyira jó volt tegnap! – áradozik húsz centivel a föld felett.

– Mesélj! Mi történt? – mosolygok, de valójában rettenetesen irigykedem.

– Felmentünk a Gellért-hegyi csúszdákhoz, egészen délig ott ültünk el az időt. Nem is tudom, mikor jártam arra utoljára. Olyan kár, hogy csak most kezdtem el bandázni velük, ezek a srácok marha jó fejek! Persze Tom viszi a pálmát, de azért Balázs és Songoku is viccesek. – Egy pillanatra elképzelem, ahogyan Balázssal közösen csúszunk le egy hosszú, kacskaringós csúszdán, aztán visszatérek a valóságba. – Képzeld el, Balu talált egy törött gördeszkát az egyik bokorban, és simán lejött vele a csúszdán! A végén hatalmasat zakózott, de szerencséire nem történt semmi

baja. Mondjuk eljátszotta, hogy szörnyethalt...

Hallgatom, ahogy Detti percről percre elmeséli a történeteket, közben pedig megöl a sárga irigység, amiért én nem voltam ott. Örülök persze, hogy a barátnőmnek jó a kedve, csak ez az öröm azért nem olyan felhőtlen...

– Aztán mászkáltunk a városban, ettünk kürtőskalácsot, nézegettük a kirakatokat, de most jön csak a lényeg.

Lényeg? Lehet valami annál jobb, hogy valaki Balázssal tölti a fél napját? Detti jelentőségteljes szünetet tart, majd megszorítja a csuklómát, és folytatja.

– Miután Balázs és Songoku leléptek, Tom felhívott magukhoz. A lakásukba.

Újabb szünet.

– És? – kérdezem.

– Azt mondta, én vagyok az első lány, akinek megmutatja a szobáját.

– Azta!

– Ugye? – ujjong Detti. – És még csak négy napja járunk! Annyira tökéletes ez a kapcsolat, hogy regényt lehetne írni belőle. Tuti, hogy Tom is szerelmes belém.

– Mondta már?

– Négy nap után, egy olyan fiú, mit Tom? Ugyan! De a tettek sokkal többet jelentenek az üres szavaknál.

– És milyen a szobája?

Detti egy pillanatra a távolba réved, arca pedig mosolyra húzódik.

– Pont, mint amilyen ő maga. Rendetlen. A falon halálmenő rockposztterek meg gitárpengetők lógnak, az íróasztala összefirkálva, a ruhái pedig szanaszét.

– Azért rendet rakhatott volna...

– Én is mondtam neki, de azt felelte, tök spontán döntötte el, hogy felhív magához. Annyira jó Tommal, mellette nem lehet unatkozni! Na meg így legalább megláthattam, milyen valójában. Szerintem én sem fogom kisuvickolni a szobámat, ha egyszer eljön hozzánk. Ez így őszinte. De igazság szerint alig volt időm körbenézni, percekben belül az ágyán

kötöttünk ki – vigyorog Detti.

– Az ágyán?

Annyira meglepődöm, mintha csak a vaskalapos anyám lennék. Oké, hogy szerelem első látásra, azonban még csak négy napja járnak. Ez nincs egy hét sem. Ennyi idő alatt még egy doboz tej sem romlik meg. Ha ugyanezt az osztályszégyene Regináról hallom, akkor csak megvonom a vállamat, de neki tizenöt évesen abortusza is volt, mindenki tudja, hogy annyira erkölcsös, mint egy hivatásos go-go táncos.

De Detti más.

Az igaz, hogy tavalý lefeküdt az akkori barátjával, de pontosan egy évig jártak előtte. Ahogy mesélte, olyan lehetett minden, mint a filmekben. Gyertya, romantika, szülők sehol. Nem egy egyszerű, ellógott hétköznapon...

– Jaj, nem úgy! – pirul el Detti. – Azért az gáz lett volna. Csak csókolóztunk, de mondjuk órákon át – kacsint. – Tom ugyan állatira akarta, meg győzködött, hogy a mi korunkban ez már tök természetes, de én nem mentem bele. Minden magazinban azt írják, hogy legalább három hónapot várni kell, különben a fiú nem veszi komolyan a kapcsolatot. Márpedig én szeretném ezt a viszonyt jó szorosra fűzni. Úgy egy életre... Tom kész főnyeremény!

Detti még valószínűleg órákon át mesélné, pontosan mit csináltak Tom szobájában, azonban az emlegetett számár hirtelen feltűnik. Szerencsére Balázssal együtt.

Tom persze először Dettinek ad pusztit, de utána nekem is köszön. Ezek szerint mégsem vagyok akkora lúzer, hogy ne vegyen emberszámba.

– Bocsika, hogy egyedül kellett edzened, jobb programunk akadt – fordul felém Tom vigyorogva. – Ugye, cica?

Detti elpirul, de azért mosolyog, és bólogat.

– Jó a dzsekid – bókol Dettinek. – Csak nem tőlem kaptad? Mintha csak rád szabták volna.

– Nekem is bejön – feleli Detti.

– Helyes. Viszont most mennünk kéne, tíz perc múlva becsengetnek.

– Ja – szólal meg Balázs jellegzetes, dörögő hangján.

Annyira édes! Az osztályban a fiúk – főleg Félix – mindig azt szajkózzák, hogy Balázs és Songoku csak Tom utánfutói, de ez baromira nincs így. Tény, hogy állandóan együtt mászkálnak, ám mindhárójuknak tök különböző az egyénisége. Még a vak is láthatja.

A srácok egyáltalán nem függenek Tomtól, csupán ugyanabban a zenekarban játszanak, ami azért elég ok arra, hogy sok időt töltsenek együtt. Songoku – aki annyiban kötődik a Ginger Deerhez, hogy a koncerteken a hangosítást csinálja – most is a telefonját nyomogatja a háttérben, ügyet sem vesz rólunk, Balázs meg láthatóan valahol egészen máshol jár, üres tekintettel bámul a mászóka irányába.

Igazi művészlélek. Sokszor megesik vele, hogy a távolba réved, akár még ebéd közben is. Ő bambul, én pedig bámulom, hetente játsszuk ezt a játékot, amiről csak én tudok. Balázs írja a bandának a dalszövegeket, úgyhogy gondolom egész nap rímek, hasonlatok és szépen csengő szavak cikáznak a fejében, a külvilág pedig csak a mindennapok díszlete.

– Menjünk! – jelenti ki Tom.

Elég király lesz úgy bevonulni a suliba, hogy az iskola legmenőbb arcai vesznek körül, Félixnek tuti eláll majd a lélegzete is. Kihúzom magam, és magabiztosan lépdelek Detti mellett, azonban a sarkon nem a gimi felé kanyarodunk, hanem pont a másik irányba.

Kérdőn nézek Dettire, de ő is értetlenül áll a helyzet előtt.

– Nem kéne ma bemennünk? – kérdezi Tomtól. – Témazárót írunk töriből, és ahogy hallottam, ti is.

– Nyugi, cica, mindjárt! Még pont van időnk egy szál cigire – feleli, majd farmerzsebéből előkap egy doboz cigarettát.

Balázs is ugyanígy tesz.

Megkínálnak persze minket is, Tom egy piros, Balázs kék dobozt nyújt felénk. Ebből is látszik, hogy Balázs nem majmolja Tomot. Szerencsére Detti és Songoku sem él a lehetőséggel, így legalább nem égő, hogy én sem gyújtok rá. Próbáltam már korábban, nem is egyszer, de valahogy nem jött be.

Balázs kezében viszont nagyon jól áll, tök klassz, ahogyan hosszú csíkban fújja ki a füstöt. Szinte a kedvemet is meghozza, de nem akarom

lejáratni magam, hogy egy órán át köhögök.

– Tudod, hogy én nem – csóválja a fejét Detti.

– Persze, a sport miatt. Bla–bla–bla... A pingponghoz nem kell nagy tüdőkapacitás, csak ácsorogtok egy asztal mögött.

– Láttál te már rendes mérkőzést?

– Nem. Még sosem hívtál el, hogy nézzem meg – vág vissza azonnal Tom.

– Akkor most meghívlak. Vagy, tudod mit? Inkább kihívlak egy meccsre! – mosolyodik el Detti. – Majd meglátjuk, mennyire verlek el!

– Cicuska! Én zenész vagyok, nem sportoló. Egész más dolgokban vagyok jó, ha érted, mire célzom – tűr bele a hajába. – Ja, és erről jut eszembe! – dobja el a cigit Tom. – Szombaton koncertezünk. Jöttök? Gonosz Pocok a hely neve, valahol Kőbányán van. A pontos címet majd Songoku elküldi. Bulizunk egy jót, úgyis ránk fér a csapatás a tavaszi szünet előtt, örülnék, ha ott lennétek. Lányoknak ingyenes a belépés, mit mindig. Neked meg főleg, cicuska!

– Még szép, ott a helyünk az első sorban! – ujjong Detti, én pedig szóhoz sem jutok.

Újabb esély a sorstól.

Állati jól hangzik, hogy szombaton elmenjek életem első Ginger Deer–koncertjére, azonban sajnos több dolog is gátat szab ennek. Egyrészt szobafogságban vagyok, másrészt pedig anya még egy esti meseelőadásra sem enged el, nemhogy egy punk–rock banda koncertjére. Úgy bánik velem, mintha az öcsémhez hasonlóan én is csak tizenegy éves lennék.

– Elől azért vigyázni kell, néhányan elég durván pogóznak, főleg a zúzósabb daloknál – dörmögi Balázs. – Jobban jártok, ha inkább a bárpult körül ácsorogtok, ott biztonságosabb. Legutóbb egy srácnak eltört a bokája a tömegben, mert ráugrottak bakancsal. Elég gáz volt, ki kellett hívni a mentőket is.

Nagyon cuki Balázstól, hogy ennyire félt bennünket. Mi ez, ha nem figyelmesség?

– Szeretjük a veszélyt, úgyhogy mindenképp megyünk – vigyorog Detti.
– Ugye, Roni?

Most erre mit felelhetnék? Ha nemet mondok, egy életre nem vakarom le magamról a lúzer jelzőt.

– Persze!

Bár azt még nem tudom, hogyan fogom megoldani, teszem hozzá magamban.

– Zsír! – bólogat Tom. – Most pedig húzzunk órára, több késés már be sem fér az ellenőrzőmbe.

Rajzórán csendéletet, egészen pontosan egy tál cseresznyét rajzolunk, úgyhogy bőven akad időnk Biussal dumálni.

– Képzeld, Tomék elhívtak a szombati Ginger Deer-koncertre!

– És mit fog szólni hozzá anyukád?

Bius azonnal rátapint a lényegre.

– Hát, ez az. Le kéne fagyasztani. Vagy elküldeni nyaralni. Vagy szólni az ufóknak, hogy rabolják el néhány napra.

– Egyik terved jobb, mint a másik – vigyorodik el Bius.

– És mi van akkor, ha meglépek?

– És mi van akkor, ha lebuksz? – kérdez vissza Bianka, mintha csak az élő lelkiismeretem volna. – Anyukádtól az is kitelik, hogy egy életre bezár utána a pincébe. Én a helyedben nem kockáztatnék egy hülye koncert miatt.

– Nem egy hülye koncert, hanem Balázs miatt. Tegnap is tök jó dolgokról maradtam le, amiért jó kislányt játszottam. Na meg kaptam egy újabb karót matekból, amiért anya szobafogságra ítelt.

– Az szívás. Szegény. De azért ez így elég kockázatos.

– Az lehet, ám az sem megoldás, hogy egész életemben otthon ülök. Szerintem simán meg tudnék pattanni.

– Ebben nem kételkedem – mondja Bius, miközben vadul árnyékol egy cseresznyeszemet. – Csak azt gondold át, hogy ilyen miatt érdemes-e kihívnod magad ellen a sorsot.

Oké, akad némi igazság Bianka szavaiban, de ő könnyen beszél. Az ő anyukája nem csinál problémát abból, ha Bius el akar menni bulizni, még azt is megengedi neki, hogy igyon egy-két pohár alkoholt, és anyával ellentétben nem csörög rá félóránként, hogy hol van és mit csinál. Szóval Biankának lehet, hogy csak egy koncert, nekem viszont A koncert.

Suli után összefutok Dettivel, az új bőrkabátjában hirtelen meg sem ismerem. Eddig legfeljebb farmerdzsekit hordott, de azt is csak ritkán, inkább a bebújós pulcsikat szerette.

– Na, mit szólsz? Én már úgy várom a koncertet, mint a kisgyerekek a Mikulást! Délután nézek is valami normális cuccot, amit fel tudok majd venni a dzsekihez. Te miben jössz, tudod már?

- – Csak az tuti, hogy fekete felső lesz rajtam – tűnődöm.

Meg az, hogy senki sem akadályozhat meg abban, hogy elmenjek a koncertre. Elég nagy vagyok már hozzá.

→ A folytatásért lapozz a 4. fejezethez!

- – A srácok előtt nem mondtam, de az igazság az, hogy már más programom van hétvégére – füllentem. – Ha le tudnám mondani, lemondanám, de nem megy.

→ A folytatásért lapozz az 5. fejezethez!

4. fejezet

A hátralévő két napot a tökéletes szökési terv előkészítésével töltöm, másra egyszerűen gondolni sem bírok. Még az edzésen is annyira béna vagyok, hogy egyszer fejbe verem magamat az ütővel, tőzből pedig legalább hat szerva a hálóban landol. Detti és Tibi bá is értetlenül állnak előttem, úgyhogy azt füllenem nekik, hogy nagyon megfájdult a fejem, és emiatt nem tudok koncentrálni.

Bius óránként kétszer próbál meg lebeszélni a legkülönbözőbb módokon, de persze hajthatatlan vagyok. Ott kell lennem a koncerten, bármi áron, erről nem nyitok vitát.

– Te tudod, de szerintem ez nagyon hülye ötlet. Ismered, milyen az anyukád. Ha megtudja, örökre bezár a pincébe. Ez csak egy koncert, nem a világ.

– Csak egy koncert? Bius, ezt a lehetőséget nem hagyhatom ki! Végre megtört a jég köztem és Balázs közt, nem adhatok esélyt arra, hogy felszedjen egy másik lányt szombaton. Biztos, hogy egy csomóan be fognak próbálkozni nála.

– Mondom, te tudod... – fogja meg a vállam Bius. – Én csak aggódom érted.

– Nem kell mindig vészmadárkodni. Végre kitörtem a burokból, és én is részt veszek az élet körforgásában. Tudod, mióta várok rá?

Szombat délután meglehetősen gyakran hangoztatom otthon anyunak, hogy fáj a hasam, és fáradt vagyok. Mindenáron belém akar tukmálni egy görcsoldót, úgyhogy azt mondom, hogy beveszem, közben pedig a zsebembe rakom az aprócska, ám annál keserűbb sárga tablettát.

– Megnézünk egy filmet? – kérdezi. – Pattogtatok kukoricát.

Mindig ezt csinálja, úgy tesz, mintha nem tudná, hogy megsértődtem rá. Na meg nem úgy volt, hogy két hétig nincs tévézés? Az órára nézek, öt óra tíz. Tulajdonképpen bőven belefér, és figyelemelterelésnek sem utolsó. Próbálok úgy válaszolni, ahogyan mindig, nehogy túl lelkesnek tűnjek.

– Milyen filmet?

– Nem tudom. Vígjáték?

– Megint? Mindig azt nézünk. Legyen inkább thriller.
– Az öcséd még kicsi az ilyen komoly filmekhez.
– Akkor menjen be addig a szobájába, úgyis egész nap a robotokkal játszott, az egész ház zengett tőle. Csoda, hogy nem hívták ránk a rendőrséget.

– Vígjáték vagy animációs? – kérdezi anya egy sóhaj kíséretében.

Klassz, már rendes válaszra sem méltat.

– Animációs! – visítja az öcsém. – A Túl a sövényt! A Túl a sövényt! A Túl a sövényt! – szajkózza.

– Dugulj már el, papagáj!

– Te vagy a papagáj!

– Gyerekek, ezt azonnal fejezzétek be, ne kelljen már hétvégén is a veszekedést hallgatni! Ha nem tudtok megegyezni, én választok filmet.

Jellemző. Anya és a problémamegoldás. Ő az okos, ő a szép, ő a felnőtt. Mi meg ülünk néma csendben a kanapén. Mondjuk ezúttal tökéletesen mindegy nekem, hogy mit tesz be a DVD-lejátszóba, a gondolataim már úgyis az esti buli körül forognak. Már csak azt kell eldöntennem, hogy melyik cipőm passzol jobban a felsőmhöz.

Miután lecsillapodnak a kedélyek, és a kukorica is kipattogott, öcsi ártatlan arccal anyára néz. Tuti, hogy akar tőle valamit a kis aljas.

– Figyelj, anya! Azon gondolkodtam, hogy lassan itt van a születnapom.

– Igen, tudom. Van esetleg valami elképzelésed? Egy új játék, egy gördeszka, valami jó kis tábor nyárra? Azt viszont már most leszögezem, hogy a mobiltelefonhoz még kicsi vagy. Tudom, hogy néhány osztálytársadnak már van, de teljesen felesleges. Majd, ha középiskolás leszel. A nővéred is csak akkor kapott.

Szegény öcsi még el sem mondhatta, mit akar, anya máris kijelentette, hogy mit nem lehet.

– Nem, nem, egészen más – szabadkozik, bár tavaly elég komoly hisztit vágott le, amiért nem kaphatott karácsonyra mobilt. – Egy kiskutyát szeretnék.

– Egy élő? Szó sem lehet róla – jelenti ki anya.

– De miért nem?

– Csak.

– Etetném, tanítanám, sétáltatnám mindennap – próbálkozik öcsi.

Ő még ezek szerint nem tudja, hogy anyánál a nem valóban nemet jelent.

– A kutya csak gond. Hörcsögöt esetleg kaphatsz, de csakis akkor, ha te takarítod.

– Nekem nem kell hörcsög! – görbül le öcsi szája. – A hörcsög nem jó semmire, egy kutya viszont igazi barát lenne!

Barát. Hát igen, öcsike nem túl népszerű az osztályban, mindössze egyetlen hasonlóan kocka haverja van, akivel valószínűleg a konzolos játékokról dumálnak egész nap. Biztosan ezért szeretne kutyát, a filmekben is mindig a lúzer gyerekek vágynak egy szőrös társra.

– Nem. Hamarosan gimnáziumba mész, és akkor már nem lesz ilyen sok szabadidőd. Azért pedig nem tartunk állatot, hogy a kertben ücsörögjön magányosan. Nincs kutya, és pont.

– Ez nem igazság! Csak egyszer szeretnék valamit az életben, és akkor sem lehet! – fakad ki öcsi, mintha csak egy szappanopera nagyjelenetében lenne. – Már mindennek utánanézttem! Például annak is, hogyan lehet megtanítani trükkökre.

Pár másodperccel később hallom, hogy jó erősen becsapja a szobaajtáját. Ezek szerint elvonult duzzogni. Sokkal profibban csinálja nálam, van, hogy napokig nem szólal meg, még akkor sem, ha kell neki valami. Egyszer még olyan is előfordult, hogy két napig semmit sem evett. Legalábbis hivatalosan. Titokban biztos egy csomó csokit bekajált, mindig vannak tartalékai az ágyneműtartójában. Tudom, mert néha én is onnan szolgálom ki magamat, ha nagyon csokizhatnékam támad. Nincs ebben semmi különös, egy idősebb testvérnek mindig vannak előjogai, ezt a törvényt az élet hozta.

– Szerintem sem lenne hülyeség egy kis termetű kutya – mondom anyának. – Legalább nem csak azzal a bárgyú játékkal foglalkozna egész nap.

– Nincs kutya – ismétli anya, mintha ő is egy robot lenne.

Ha nincs kutya, hát nincs kutya. Az öcsém miatt nem fogok balhézni, így

is pont eleget veszekszem anyával nap mint nap.

Mivel öcsike bezárkózott a szobájába, az animációs filmet anya vígjátékra cseréli. Egy fokkal jobb, de azért nem az igazi. Tipikus történet, tipikus karakterek, borítékolható befejezés.

– Nem tetszik? – kérdezi anya, amikor észreveszi, hogy nem röhögtem valami szerinte oltári nagy poénon.

– Dehogynem. Csak görcsöl a hasam – felelem.

Valójában annyira elkalandoztak a gondolataim, hogy fel sem tudnám idézni a filmben történeteket.

– Nem hatott a gyógyszer?

Egy pillanatra eltűnődöm, milyen gyógyszer, de aztán leesik.

– Ja, dehogynem, jobb lett, de azért még mindig fáj egy kicsit – mondom, hogy azért ne kezdjen nagyon aggodalmaskodni.

Még csak az kéne, hogy virrasszon mellettem egész éjszaka, vagy bevigyen az ügyeletre.

– Tegyéél a hasadra egy párnát, attól biztos jobb lesz.

Sosem értettem, miért mondják ezt, nekem eddig még egyszer sem használt.

Amikor véget ér a film, ásítok egy hatalmasat, látványosan a hasamra teszem a kezemet, és elbúcsúzom anyától.

– Szerintem bemegyek a szobámba, és lefekszem. Nincs kedvem a kanapén ücsörögni, jobban esne vízszintesben.

– Reggelre elmúlik, ne aggódj. Jó éjszakát!

– Jó éjt!

Ez simán ment.

Öcsi hála az égnek duzzog, anya pedig minden bizonnyal bevette a mesét. Senkitől sem kell tartanom a továbbiakban. Fél nyolc. Ez azt jelenti, hogy még tengernyi időm van készülődni, tehát minden adott, hogy a létező legjobb formámban jelenjek meg Balázs előtt. Király!

Mindenekelőtt persze a terepet rendezem el, hogy ha esetleg anya benyit, akkor ne egy buliba készülő kamaszlányt lásson. Villámsebességgel veszem fel a hatalmas műgonddal kiválasztott szerelésemet, aztán bebújok a takaró alá, így anya csak annyit láthat

belőlem, hogy az ágyban fekszem. Még egy könyvet is az ölembe teszek a biztonság kedvéért.

Őrünten nehéz fekve sminkelni egy aprócska kézitükör segítségével, de azt hiszem, erre mondják, hogy a szépségért szenvedni kell. A szememet ugyan kétszer le kell törölnöm, mert elrontom a vonalat, de végül sikerül, és az eredmény abszolút nem olyan borzasztó. Egy punk–rock koncertre legalábbis tökéletes.

Negyed kilenc.

Kint már besötétedett, öcsi és anya továbbra is a szobájukban. Minden a terv szerint halad. Korábban bántam, hogy az én szobám a földszinten van, míg öcsié és anyáé az emeleten, de ebből most még előnyt is tudok kovácsolni. Lassan kinyitom az ablakomat, a takaróm alá – mintha ott feküdnek – egy csomó ruhát gyűrok, aztán óvatosan kimászom a kertbe. Még szerencse, hogy anya szobája nem az utcafrontra néz.

Attól ugyan tartok egy kicsit, hogy öcsike valamiért kibámul az ablakán, úgyhogy olyan gyorsan mászom át a kerítésen, mint egy kommandós, hogy utána rohamléptekkel fussak az utca végéig. A szívem vadul ver, mintha csak egy bankot raboltam volna ki.

Sikerült.

Megléptem.

Már csak egy óra, és ott vagyok a Gonosz Pocokban, életem első Ginger Deer–koncertjén. Még egyszer utoljára ellenőrzöm a táskám tartalmát, bár aligha hinném, hogy visszafordulnék bármiért is.

Lakáskulcs. Ezt igazán kitehettem volna, úgyis az ablakon fogok visszamászni.

Az egész havi zsebpénz. Na jó, nem teljesen az egész havi, vettem már belőle egy zenei magazint, mert tök jó fekete szempillaspirált adtak hozzá ajándékba.

Papírzsepi, mert arra bármikor szükség lehet.

Telefon, ami nélkül egy huszonegyedik századi ember egy árva lépést sem tesz.

Az útvonal lépcsőről lépésre leírva egy rózsaszín papírra, csak hogy tuti ne tévedjek el. Végezetül pedig egy kék toll és néhány üres cetli. Mindig

adódhat olyan alkalom, hogy fel kell gyorsan írni valamit: egy telefonszám, egy gondolat, egy vicces beszólás, egy zenekar neve, akármi... Papír és toll, az kell, még akkor is, ha jegyzetet is lehet írni a telóba.

A Kőbányára vezető buszon meglehetősen kétes alakok is ücsörögnek, úgyhogy igyekszem meghúzni magamat, hogy még véletlenül se keltsek feltűnést. Bár ebben a szerkóban én is beillek közéjük. Egy kicsit később érek oda a tervezettnél a Gonosz Pocokhoz legközelebb eső megállóhoz, ezek a külvárosi buszok elég pontatlanok és lassúak. Na meg lelakottak, de ez gondolom nem a sofőr hibája.

Magabiztosan lépkedek a lakótelep szélén, úgy fordulok be az utcákba, mintha csak hazamennék. Elég jól bemagoltam az útvonalat. Kicsit ugyan tartok tőle, hogy nem fogom megtalálni a Gonosz Pockot, de amikor meglátom az utcán dohányzó tömeget, tudom, hogy jó helyen járok.

Mély lélegzetet veszek, és átvágok a füstfelhőn. Egy meredek betonlépcső vezet lefelé, minden egyes lépésnél figyelnem kell, hogy ne zúgjak le. Fokról fokra jobban izgulok, hamarosan láthatom Balázst.

Amikor leérek, egy gyéren megvilágított folyosón találom magamat. A padlót valószínűleg már évek óta nem mosták fel, a vakolat málladozik, itt-ott penészes a fal, a levegőt pedig dohszag és régenvolt dohányfüst illatosítja. Igazi filmbe illő, underground hely. Menő.

A folyosón végighaladva végre megérkezem, és megpillantom a bárpultot. Persze Balut és a többieket is azonnal kiszúrom, nevetgélve ácsorognak a sörcsap közelében.

– Már azt hittem, nem is jössz! – üdvözl Detti. – Mi tartott ilyen sokáig, eltévedtél?

Detti rendesen kicsípte magát, de ez nem is csoda, elvégre ő a zenekar first ladyje. Fekete magas sarkút, miniszoknyát, egy elég durván kivágott sárga felsőt és a Tomtól kapott bőrdzsekit viseli. Természetesen minden tökéletesen áll rajta. Nem kérdés, én elbújhatok mellette az egyszerű tornacipőmmel meg a rockeres pólómmal.

– Á, anyám még ezer dolgot kitalált, csak utána jöhettem el – vontam meg a vállamat.

Egy ilyen társaságban mégsem lehet úgy indítani, hogy azt ecsetelem, miként másztam ki az ablakon. Tök lúzernek néznének, amiért olyan anyám van, aki még egy koncertre sem engedi el a tizenhét éves lányát.

– Annyira jó, hogy eljöttünk, nagyon adom ezt a bulit! – lelkesedik Detti a pár nap alatt szinte hozzánőtt bőrdzsekijében.

Mondjuk igaza is van, hogy nem veszi le, állati jól áll neki, na meg attól kapta, akit a világon a legjobban szeret.

– Ahogy látom, eggyel több pohárra lesz szükség – mosolyog rám Balázs. – Örülök, hogy el tudtál jönni, mindig jó, ha nagy a közönség.

– Helló! – intek vissza zavartan.

Ezzel most mire gondolhatott? Nekem örül, vagy annak, hogy egy emberrel több tapsol majd a számok végén? Miért nem lehet egyértelműen beszélni?

De mindegy is. Balázs elképesztően néz ki, sokkal elképesztőbben, mint általában. Frissen nyírt haj, fekete, ujjatlan póló, kopott farmer és egy bakancs, amelyen látszik, hogy már elég sok helyen járt. Összesen egyszer láttam őt így, egy nyári táborban még kilencedikben, a suliban a fiúknak sajnos szigorúan tilos az izompóló. A mai napig tisztán emlékszem, amikor a Balaton partjáról figyeltük Balázs minden egyes lépését. Már akkor is bejött, vagyis irodalmian szólva ott talált szíven Ámor nyila. Bius akkor az Alkonyatból Emmetthez hasonlította, alig bírtam kivárni, hogy internethez jussak, és lecsekkoljam, hogy ki az. Tulajdonképpen igaza volt, tényleg hasonlítanak kicsit, csak éppen Balu sokkal helyesebb.

– Ismered a többieket? – kérdezi Detti.

Mivel elég ciki lenne azt felelni, hogy a Youtube-on már láttam őket, inkább csak a fejemet csóválom. Detti erre megkocogtatja a társaságunkban ácsorgó két, elég magas srác vállát.

– Fiúk, szeretném bemutatni a barátnőmet.

– Helló, Csoki vagyok, a basszeros.

– Én pedig Karesz. Ének. Jó, hogy itt vagy, zsír, ha sokan ugrálnak a bulin.

Úgy látszik, ez valami bevett klisé lehet náluk. Ennél többet nem is beszélgetünk, mindketten a sörük után nyúlnak. Biztosan így készülnek fel

a koncertre, hogy ne izguljanak annyira. Elég para lehet ilyen sok ember előtt játszani.

– Ikrek? – súgom Detti fülébe, merthogy a srácok majdhogynem tök ugyanúgy néznek ki.

– Nem. De én is azt hittem. Még rá is kérdeztem, elég gáz volt – grimaszol. – Unokatesók, csak nagyon hasonlítanak.

– És hogy kerülnek az együttesbe? Ránézésre sokkal idősebbek, mint Tom vagy Balázs.

Tom nevét direkt mondom előre, csak hogy ne legyen annyira egyértelmű a Balu iránti rajongásom.

– Tom unokatesói. Mindketten huszonegy évesek, és fősulira járnak.

Akkor Tom ezért ilyen felnőtt, a szülei biztos elengedik őt az unokatesóival bárhová. Ebből a szempontból örültem volna, ha öcs helyett bátyám van, aki tud rám vigyázni. Akkor talán nem kellene otthon töltenem a szilvesztereket, amikor minden más osztálytársam jobbnál jobb bulikba megy.

A pultos srác hat üres shotos poharat tesz elénk, egy pillanattal később pedig némi sűrű málnaszörpöt tölt beléjük.

– Koktél? – fordulok Dettihez.

– Fény.

– Még sosem ittam – mondom neki lehetőleg úgy, hogy más ne hallja meg.

– Akkor most pont itt van az ideje. Szerintem fini.

A pultos fiú csillogó, lila színű szódásszifonnal tér vissza. Pont olyan, amilyen a nagyinak is van, de kétkedem, hogy ő valaha is vodkát töltött bele. Szerencsére a fiúk hagyják az illemet, olyan sorrendben isszuk meg, amilyenben a pultos kitölti. Na meg amúgy is, egy Ginger Deer–koncerten nyilván a zenekar tagjaié az elsőbbség, ez nem kérdés.

Érdeklődve figyelem, ahogyan a többiek legurítják a habzó italokat.

– Addig idd, amíg habzik, és figyelj, hogy ne jöjjön ki az orrodon! – lát el Detti némi használati utasítással. – Állati érzés, ahogy a fejedbe száll a szénsav.

Kicsit tartok tőle, hogy égetni fogja a torkomat, pár osztálytársammal

ellentétben én nem szoktam még hozzá a tömény italok erősségéhez. Hála az égnek, a félelem alaptalan, csak a málnaszörp édes utóíze marad a számban. Ez tök jó!

– Na, gyerekek, ideje a húrok közé csapni! – jelenti ki Tom, miután a fényt leöblíti negyed üveg sörrel.

Fura ízlés, édesre keserűt...

Láthatóan ő a bandavezér, a sokkal idősebb unokatesói és persze Balu is szó nélkül követik. Hogy csinálja vajon? Nekem a saját öcsém előtt sincs tekintélyem, simán elküld melegebb éghajlatra, ha kérek tőle egy pohár vizet.

A terem elcsendesül, ahogy a fiúk fellépnek a színpadra. A többiekkel ellentétben Balázs nem parádézik, beül a dobszerkó mögé, és nyújtózik egy hatalmasat. Hát nem édes?

A környezetemben természetesen mindenki a Felvári család tagjait, legfőképpen Tomot isteníti. Látom Dettin, hogy majd szétveti a büszkeség, amiért ő lehet a szexi gitáros csaja. Balázsról bezzeg egy szó sem esik, bár ez nem feltétlenül baj, nekem mindig is azok a srácok tetszettek a fiúegyüttesekből, akiket a többiek égőnek tartottak. Mondjuk ennyire azért nem rossz a helyzet, akárki akármit mond, Balu helyes srác. Csak éppen nem öltözködik olyan mérhetetlenül egyedien, és persze nem marketingeli magát úgy, ahogyan Tom. Az a srác még ásítani is csak közönség előtt szeret.

Tom a nyakába veszi az agyonmatricázott, bordó gitárját, mire a közönség ovációban tör ki.

– Elmondhatatlan, milyen jól áll a kezében! – lelkenedik Detti. – Látod?

A mikrofon gerjed, amikor Karesz közel hajol hozzá, de Songoku egy pillanat alatt orvosolja a hibát. Észre sem vettem, hogy ott gubbaszt az egyik sarokban egy méretes keverőpult mögött, pedig tudom, hogy ő is szerves része a zenekarnak. Olyan komoly arccal csavargatja a potmétereket, mintha az élete múlna rajta, de ez talán nem is meglepő. Még én is tudom, hogy sok minden függ a hangosítástól, akár az egész koncertet is hazavághatja, ha nincs jól beállítva.

– Szevasztok lányok, fiúk, ez itt a Ginger Deer! – köszön Karesz, majd

szépen sorban bemutatja az együttes tagjait.

A srácok a nevük hallatán nyúzzák egy kicsit a gitárt, Balu pedig egy olyan klassz dobfutamot játszik, amelyet még sosem hallottam élőben. Eszméletlen érzés, ahogy minden egyes ütés megremegteti a testemet.

Vadul tapsolok, miközben egy pillanatra összetalálkozik a tekintetünk. Persze Disney–hercegnő módjára lesütöm a szemem, de azért a perifériámból látom, hogy elmosolyodik. Lehet, hogy tényleg tetszem neki? El sem merem hinni!

– Na de vágjunk bele, nem dumálni jöttünk! Az első számunkat remélhetőleg már mindenki ismeri, szinte klasszikusnak számít a Ginger Deer életében. Szóljon a legelső saját dalunk, a Hétfői blues!

Elkezdődik.

Reméltem, hogy a két olyan dal egyikével indítanak, amit megtaláltam a Youtube-on, de sajnos ezt a számot nem ismerem.

Először a basszusgitár szólal meg, néhány ütem után Tom és Balu is beszáll. A színpadot a basszus ütemére színes fénycsóvák világítják meg, egész különös hangulatot kölcsönözve ezzel ennek a lepukkant helynek. Az első sorokban már táncolnak, pedig még el sem kezdődött a szöveg.

Bár a szám címe bluest ígér, ennek a zenének köze sincs a blueshoz, ami nem is feltétlenül baj. A Ginger Deer punk–rock a javából, még hozzá nem is akármilyen. A suliban meg egy–egy városi rendezvényen már hallottam amatőr együtteseket, de azok retteneteseek voltak. A dobos állandóan félreütött, az ének késett, a gitárokat nem hangolták rendesen össze... Még a botfülűek is sírva rohantak ki a teremből.

A Ginger Deernek viszont már most simán lemezszerződést ajánlanék, annyira profik. Lazán, jókedvűen játszanak, mégis tökéletes összhangban és pontosan. Ráadásul Songoku is jól csavargatja a fekete kis izéket, a szöveget tisztán lehet érteni, ami elég ritka.

Hétfőn inkább aludnék, nem a suliban tanulnék.

Kinek kell az érettségi, a világ már úgysem a régi...

Rajtam kívül tényleg mindenki tudja a refrént, a suli fele máris a színpad előtt ugrál és énekel. Én is szívesen csápolnék az első sorban, de ahogy jobban megnézem, eléggé durván nyomják a fiúk. Sosem értettem,

mi a jó a pogózásban, hogy mi értelme van lökdösni a másikat, azt pedig főként nem, hogy lányok miért állnak be. Egy súlylökőnek talán még esélye is lenne, de ahogy elnézem az egyik osztálytársamat, Reginát, hamarosan a földről kell összeszedni.

– Iszunk még egy fényt? – kérdezi Detti.

– Persze! – felelem vigyorogva.

Már alig várom, hogy újra pezsegjen a poharamban az édes, szénsavas ital, nem is értem, mindeddig miért nem kóstoltam meg. A fiúk is csináltak a tavalyi osztálykiránduláson, de akkor nem mertem beleinni, mert túl bizarrnak tűnt.

A pultnál hatalmas a sor, de ez nem gáz, mert legalább addig is nézhetem Balázst. Az igazat megvallva sosem rajongtam ezért a zenéért – Marci, az ősrocker osztálytársam mindig mutat egy-két új számot, hogy képpen legyek –, de így, hogy Balázs dobol, egészen más a helyzet. Vagy csak most figyelek rá először igazán oda: észreveszem a dallamot, a ritmust, a háttérben húzódó finom basszusfutamokat. Mindeddig azt hittem, ezek csak bugyuta, semmitmondó szövegek, de a Balázs által írt szavakban meglátom a mélységet.

Köpök a térre, köpök a népre,

Nem kell műanyag kaja ebédre.

Nem kell Iphone, nem kell tablet

Nekem többet ér maga az élet.

– Táncolunk? – kérdezi Detti, miután lehajtottuk az újabb fényt.

– Ott? – mutatok a színpad előtt pogózók felé.

– Azért még nem örültem meg teljesen! Hátralé is tök jó lesz.

Persze úgy állok meg a tömegben, hogy tökéletesen rálássak Balázusra. Még nézni is élvezet, ahogyan hajszálpontosan üti a ritmust, a többiről nem is beszélve. Teljesen átadja magát a zenének, csupán a számok közti szünetben emeli tekintetét a közönségre. Ebből is látszik, hogy ő igazi művész, nem úgy, mint Tom, aki folyamatosan parádézik a gitárral. Még akkor is csinál valamit, ha épp nem is kell játszania, állandóan magára akarja vonni a figyelmet. Nekem ez elég furcsa, de a körülöttem ugrándozó lányok majd megőrülnek.

Az arcom kipirult, a végtagjaim kellemesen elzsibbadtak, egy picit még szédülök is. A fény – meg a levegőtlen pincehelyiség – megtette a hatását, bátorságot öntött belém. Széttárt karokkal bámulok a penészes plafonra, miközben a testemet átjárja a dübörgő ritmus. Balról–jobbról emberek súrlódnak hozzám, ahogyan táncolok, de nem érdekel. Sőt, még élvezem is.

Ez az igazi szabadság.

A számok atomjók, már most a Ginger Deer az új hivatalosan kedvenc együttesem. Kár, hogy a netre csak két számot tettek fel a srácok. Szívem szerint reggelig, sőt még tovább is táncolnék, de egyrészt megszomjazom, másrészt pedig kezd eldurvulni a buli.

Egyre vadabb a ritmus, egyre torzabbak a gitárhangok, már a szöveg sem olyan hangsúlyos. De azért persze még most is profin játszanak.

Regina sem pogózik már az első sorban, bár ahogy elnézem, a lábán is alig áll. Halál gáz, ahogyan üres tekintettel a falat támasztja. Hallottam már az osztálytársaktól, hogy gyakran kerül ilyen állapotba, de nem nagyon akartam elhinni. Anya egészen biztosan kitérne a hitéből, ha látná, ahogyan az iskolatársaim magukból kikelve táncolnak, vagy éppen a mocskos falnak dőlve várják, hogy az alkohol kitisztuljon belőlük. Marha sokan nem tudják, hol a határ.

– Leülünk egy picit? Állat a buli, de teljesen kifulladtam – ordítja Detti a fülemben, hogy halljam.

Haja összekuszálódott, arca megizzadt kissé, bőrdzsekijét pedig a dereka köré tekerte. Nem is csoda, olyan meleg meg pára van ebben a pincében, mint a pálmaházban.

Válaszként csak bólogatok, több értelmét látom, mint a beszédnek. Még a poharak is rezegnek a pulton, olyan hangerővel zúznak a srácok. Detti megfogja a kezem, hogy ne keveredjek el a tömegben, az egyik sarokasztalhoz húz.

Látásból már ismerem a negyedikes lányokat, elvégre három éve szinte minden egyes nap találkozunk, de csak néhányukkal beszélgettem még. Tökre jólesik, hogy Detti bemutat nekik.

– Csüccs le! – invitál az egyikük.

Egy kis ideig dumálunk, vagy legalábbis próbálkozunk vele, aztán a pultos fiú megjelenik a szódásszifonnal. Egy újabb kör a világ legklasszabb italából.

Nem sokkal később a lányok bejelentik, hogy elmennek a mosdóba, úgyhogy ketten maradunk. Remélem, nem miattam léptek le. A következő szám alatt némán figyeljük a zenekart: Detti büszke mosollyal, én pedig kissé szédelegve. Nem tudom miért, de elérkezettnek látom az időt a nagy vallomásra.

– Figyelj csak, Detti, Balunak van barátnője? – érdeklődöm, mintha csak a pontos időt szeretném megtudni.

– Balunak? – Detti szemöldöke a homlokára szalad.

– Aha – húzom el a számat. – Miért, gáz? Szerintem tök helyes. És a koncert elején még szemeztünk is. Vagy legalábbis néztük egymást.

– Dehogy gáz, ne hülyülj már! Csak furcsa, hogy nem Tom tetszik. Tök állat lenne, ha összejönnétek, akkor csinálhatnánk egy csomó négyes randit! Gondolj csak bele, mennénk együtt moziba meg strandolni, meg még egy csomó helyre!

Dettivel valóban jó lenne csatangolni, de Tomot az első adandó alkalommal otffelejténém bárhol.

– Szóval, van barátnője? – teszem fel a kérdést, immáron mosolyogva.

– Nincs. De ha rajtam múlik, akkor hamarosan lesz – kacsint. – Bíz csak rám, profi vagyok! Valentin-napkor is egy csomó embert összehoztam, csak néhány jól célzott szerelmeslevél kellett hozzá.

– Tényleg?

– Persze! És ezt most meg is ünnepeljük, mindjárt jövök! – jelenti ki Detti, majd egy szempillantás alatt eltűnik a tömegben.

Néhány percet töltök csak egyedül, amikor Detti két shotos pohárral egyensúlyozva tér vissza.

– A szénsavas már elfogyott, de ebben is van málnaszörp, úgyhogy nem olyan rossz az íze, mint a simának! – magyarázza, egy lélegzetvétellel később pedig már le is gurítjuk.

Persze örült módján kérdezősködöm, hogyan akar összehozni bennünket, de Detti felelet helyett csupán sejtelmesen mosolyog.

– Bízd csak rám!

– Ez így nem ér – nyávogok, de azért egy kicsit tetszik is a helyzet.

Néhány percre még rágom Detti fülét, hogy adjon ki bizalmas információt, de minden próbálkozásomat könnyedén hárítja.

– Azok ott nem az osztálytársaid? – kérdezi.

– Ha-ha, jó poén! – felelem.

Ennyi erővel azt is mondhatta volna, hogy egy hatalmas rózsaszín elefánt közeledik felém a hátam mögött.

– Nem, tényleg! Ott a pultnál. Azok nem ők?

Hátranézek, majd hunyorgok, hogy a félhomályban többet is ki tudjak venni a szilvetteknél. Elsőként Marcit pillantom meg, a tankcsapdás pulcsijában meg a Martensében teljesen beleillik a környezetbe. Aztán ott van Félix, természetesen baseballsapkában. Hogy nem unja meg? Kockás ing, alatta valami vicces póló, farmer, tornacipő meg sapka. Szerintem ebben is alszik.

Végül Bianka.

Mi a fenét keres itt Bius? Legjobb tudomásom szerint utálja ezt a fajta zenét, Tomot meg még az ördögnél is jobban. Na meg nem is mondta, hogy jön. Különös. Látom, hogy nagyon sasolja a tömeget, úgyhogy odaintegetek neki. Amikor meglát, kezében egy kólával azonnal elindul felém.

– Sziasztok!

– Szia! Hát te? – kérdezem.

– Itt buliztunk a környéken, úgyhogy gondoltam, beugrunk.

– Hol jártatok?

– Biliárdoztunk, csocsóztunk, aztán átmentünk az egyik barátnőmhöz egy házibuliba, csak elég hamar ellaposodott. Majd a srácok kitalálták, hogy nézzünk le egy kicsit, mielőtt lelépünk.

Aha.

– Hellóka! – jelenik meg a képben Félix. – Mi újság? Ūt a buli?

Detti időközben feláll, és elindul a barátnő felé. Megértem, hogy nem akar velünk lógni, én sem ülnék oda a tizedikesekhez még úgy sem, hogy van köztük néhány jó fej.

– Tequila? Kértek? – kérdezi Félix. – Tök olcsó, úgyhogy mindenki a vendégem – vigyorog.

– Nekem jöhet – feleli Bius. – Ezt a helyet le kell fertőtleníteni, szerintem még a levegő is penészes.

Félix és Marci ezzel a lendülettel el is indulnak a pult felé.

– Tök állat ez a klub – szólalok meg. – A Ginger Deer pont ilyen környezetbe való, így adja ki igazán a mélységét.

– Hát, az biztos, hogy mély – mosolyog Bius.

Nem a legjobb alkalom, hogy elemezni kezdjem a dalszövegeket, na meg Biankával mindig is különbözött a zenei ízlésünk, úgyhogy inkább csak legyintek.

– Tényleg teszik a zenéjük is? – kacsint Bianka.

– Aha, eléggé bejön. De képzeld, szemezttem Balázssal. Ez sokkal fontosabb. És tök jól dobol. És Detti megígérte, hogy összehoz bennünket. És ittam fényt is. Neked is ki kéne próbálni. Rendesen habzik, de azért simán le lehet nyelni, csak már sajnos elfo... – hadarom, de Bius félbeszakít.

– Egy szót sem értek, olyan hangos a zene! – nevet. – Majd holnap megbeszéljük nyugiban.

Időközben a tequila is megérkezik, úgyhogy egy szót sem ejtünk a továbbiakban Balázsról. Még csak az kéne, hogy Félix meg Marci is megtudják. Ezek a srácok annyira éretlenek, hogy halálra szekálnának vele.

– Hogy is van? – kérdezem. – Először a só, utána a citrom? Vagy fordítva?

– Tényleg ilyen amatőr vagy? – ugrat Félix.

– Jól van már, még csak egyszer ittam ilyet – érvelek.

Egy pillanattal később már sót szórok a kézfejemre, mutató- és hüvelykujjam között pedig egy fonnyadt citromgerezdet tartok. Csak reménykedem benne, hogy megmosták, bár nem biztos, hogy ez olyan sokat számítana ezen a helyen. A kezem máris ragad a kosztól, de ez így van rendjén. Ez egy ilyen hely, ez egy ilyen buli.

– Mire iszunk? – emeli Marci a poharát.

– Mire hármat számolok! – mosolyog Félix. – Egy, kettő, három! – mondja, és már le is hajtja a felest.

Rá kell jönnöm, a fény sokkal jobban ízlik, mint a tequila. Marja a torkom, és olyan íze van, mint amilyen szaga a ragasztónak. Egyedül a citrom jelent némi felüdülést, de még így is sietősen kapok Bius kólája után, hogy legalább valami normális ízt érezzek a számban. Még a szőr is feláll a karomon, úgy kiráz a hideg.

– Ez a fintor Oscar-díjat érdemelne – bólogat Félix elismerően.

– Nincs ebben semmiféle színészi játék, ez nagyon szörnyű! – szörnyülködöm.

– De hatásos! – kacsint Félix.

Egy ideig még ücsörgünk, és hallgatjuk a koncertet, de bármennyire is próbálom, nem tudom rábírni a többieket, hogy menjünk táncolni.

– Na jó, menni kéne! Apám adott pénzt taxira, csak rendelni kell egyet. Jöttök velem egy darabig? – kérdezi Marci.

– Naná! Imádok taxizni – feleli Félix.

– Kösz, de csak ha nem gond – mondja Bius, majd rám néz. – Szerintem te is jobban járnál, ha velünk tartanál. Mindjárt vége a koncertnek, ezen a környéken nem kéne egyedül mászkálnod.

• – Kösz, de inkább maradok. Van egy olyan érzésem, hogy még csak most kezdődik az igazi buli – kacsintok Biusra.

→ A folytatásért lapozz az 7. fejezethez!

• – Igazad van – felelem.

Persze szívesen maradnék, de ez a taxizás elég csábítóan hangzik, az éjszakai busz biztos tök gáz.

→ A folytatásért lapozz a 8. fejezethez!

5. fejezet

– Kár – húzza el a száját Detti. – Pedig biztos tök jó lesz.

Nekem mondja?! Legszívesebben a legelső sorban ugrálnám végig az egész koncertet, de ezúttal az agyam győzedelmeskedik a szívem felett. Lehet, hogy minden gond nélkül el tudnék lógni otthonról, de mi van, ha lebukom? Majd elmegyek legközelebb, akkor talán valahogy ki tudom sírni anyától, hogy engedjen el.

Persze ettől még rettenetesen érzem magam, és csakis arra tudok gondolni, hogy Balázs tuti összejön egy másik lánnyal. Hihetetlen, hogy csupán néhány szót váltottam vele, és máris féltékeny vagyok. Meg kell szereznem ezt a pasit valahogy.

Szombat. A buli napja. Detti minden bizonnyal haját mos, és azon tűnődik, melyik cipőjét vegye fel este, én meg mint egy stréber, matekpéldákat oldok meg, és hülye sokszögeket szerkesztek egy bögre kakaó társaságában. Mi ez, ha nem lúzerség? Lassan be kéne látnom, hogy esélyem sincs Balúnál. Tuti nem akar semmit egy olyan lánytól, akit tizenhét évesen napokra bezárnak a szobájába egy hülye matekegyesért. Szívem szerint magamba roskadnék, és hatalmas krokodilkönnyeket hullatnék a füzetemre, de akkor Nikita biztos örülne, hogy miatta sírtam.

– Tudnál egy kicsit segíteni, Vera? – nyit be anya.

– Mindjárt.

– Mit csinálsz?

– Trapézt szerkesztek. Azt viszont ne kérdezd, mi a francnak. Semmi értelme ennek az egésznek. Az összeadás még oké, az jól jön bármikor, de egy pizzaszelet területét soha az életben nem fogom kiszámolni.

– Azért nem baj, ha az ember azt is tudja – mondja anya, aki legfeljebb pogácsaszagztatáskor találkozik a geometriával. – De gyakorolj csak, nem zavarlak.

– Mit kéne csinálnom? Nem árt egy kis pihenő, kifolyik a szemem.

Nem hittem, hogy valaha is vonzóbb lesz a házmunka, mint bármi más, de annyira elegendem van a matekból, hogy az elmondhatatlan. Már akkor is vonalakat és köríveket látok, ha becsukom a szemem.

– Segíthetnél előkészülni az ebédhez.
– Mi lesz a kaja?
– Paradicsomleves és rizses hús. Felkockázod a husit?
– Fel. Több értelme van, mint ennek a baromságnak – mutatok a füzetemre.

– Meg a hagymát is felapríthatnád.

Király. Ha elsírom magam bánatomban, legalább ráfoghatom a vöröshagymára. Micsoda öröm. Ezerszer jobb program egy Ginger Deer-koncertnél, nem?

– Jó – felelem.

Anya még az emeleten szöszmötöl, úgyhogy leülök öcsikéhez a nappaliba. Nézem, hogyan gyepálja el a saját robotjával a többi robotot, közben pedig próbálom megfejteni a játék értelmét. Sikertelenül.

– Képzeld, mindjárt születnapom lesz – mondja, miután teljesített egy küldetést, és a lila-kék robot örömittasan ugrándozik.

– Tudom – sóhajtok.

Mindig is irigyeltem az öcsémet, amiért emberi időben született meg. Én karácsonykor, egészen pontosan december huszonötödikén láttam meg a napvilágot, amivel azóta is folyamatosan szívok. Szinte senki sem köszönt fel, de ha mégis, az ajándékomat összevonják a karácsonyi meglepetéssel. A születnapos torta is rendszerint elmarad, mert a karácsonyi sürgés-forgásban erre már nem jut idő, meg amúgy is annyi süteményt kapunk a nagyiéktól, hogy még a jövő évben is ezt fogjuk enni. Legalábbis anya mindig ezzel jön.

Egyedül Bianka az, aki minden évben külön figyelmet szentel nekem, ő igazi jó barátnő. Anya tanulhatna tőle. Bius mindig figyel rá, hogy a meglepetésemnek köze se legyen a karácsonyhoz meg a télhez, tavaly például egy tök cuki – és nem melleleg állati divatos – strandtáskát kaptam tőle a zuhogó hóesésben. Egész nyáron azzal jártunk le a Balcsi-partra, tényleg csak a legmenőbbeknek volt ilyen táskája.

– Anyának meg apának még nem mondtam, de a legjobban egy kiskutyának örülnék – mondja öcsi.

Egy dolog, hogy a szüleink már sok éve elváltak, de megegyeztek

abban, hogy közösen veszik az ajándékokat. Tiszta gáz. Az osztálytársaim bezzeg két helyről kapják a meglepiket, vagy épp duplán kapnak zsebpénzt.

– Milyen kutyát szeretnél? – kérdezem.

Az ötlet nem is hülyeség. Sőt, tulajdonképpen egészen jól hangzik. Van egy aprócska kertünk, ahol simán ellenne, meg amúgy is, egy kutya tök cuki. Nem is tudom, miért nem jutott eddig eszembe. Öcsi a kérdésemre azonnal beindul, és véget nem érő magyarázásba kezd.

– Minden nap etetném, meg sétáltatnám, meg tanítanám, meg simogatnám, és havonta fürdetném is. Egy csomót olvastam már az interneten, hogy milyen fajták jöhetnének szóba. Megmutassam? Akarod látni? Igen? – lelkesedik, és a választ meg sem várva már szalad is a szobájába a kinyomtatott papírokért.

Ritka pillanatok egyike, amikor nem a gonosz törpét, hanem az aranyos kisöcsit látom benne.

– Itt is van, látod? – nyomja az arcomba a lapokat. – Ez egy westie, ez egy tacsó, ez pedig egy bulldog. Szerintem mind a három tökéletes választás. A bulldogot leszámítva nagyon okos fajták, kis termetűek, tehát nem kell milliókat költeni az etetésre. Kozmetikushoz a westie-t mindenképpen vinni kell, a tacsót nem muszáj, a bulldogot pedig egyáltalán nem szükséges...

Öcsike egy komplett előadást tart, láthatóan tényleg rendesen felkészült a témából még akkor is, ha egy csomó szót nem is értett a mondanivalójából. Marmagasság, trimmelés, fehérjetartalom, apportozás, csak úgy repkednek a szakszavak. Nem véletlen, pontosan tudja, hogy anyának mindent alaposan alá kell támasztani.

Mire öcsi befejezi a mondanivalóját, anya is megérkezik, úgyhogy kezdődhet a főzőcskézés. Öcsike gondosan elrejtí a papírokat, biztos a megfelelő alkalmat várja. A kis rafkós tudja, milyen sokat számít az időzítés.

Ezúttal csak három fej hagymát kell apróra vágnom – volt már sokkal rosszabb is, amikor nyolc személyre csináltunk pörköltet –, és a hús sem olyan sok, hogy tíz percnél tovább tartson a vagdosás. Még szerencse,

anya most is politikai híreket meg riportokat hallgat a rádióban, aminél még a recsegés is izgalmasabb.

Épp a nagykést öblítem el – mert természetesen ez is hozzátartozik az aprításhoz –, amikor üzenetet kapok Dettitől.

Tuti nem jössz ma? Tom azt mondta, egy csomó új számot is játszanak.

Szívesen írnám vissza, hogy természetesen ott leszek, de megálljt parancsolok az ujjaimnak. Az új számok amúgy is hidegen hagynak, egyedül Balázs hoz lázba.

Nem megy sajnos:(

A válasz nem várat sokat magára.

Kár. Pedig szerintem Balu örült volna neki.

Először azt hiszem, rosszul látok, úgyhogy többször is elolvasom az üzenetet. Detti tényleg Balázsról írt, pedig Biuson kívül senki sem tudja, hogy mennyire bejön. Elárulta valakinek? Én tuti nem híreszteltem, mert akkor Félixék ezzel székáltak volna hónapokon keresztül. Na meg így legalább nem égek be senki előtt, ha nem jövünk össze.

– Kivel beszélgetsz? – érdeklődik anya.

– Biankával – vágom rá csuklóból.

Anya nem igazán szereti, hogy Dettivel lógok annak ellenére, hogy számtalan serleget nyertünk együtt. Laza erkölcsű lánynak tartja csakis azért, mert tavaly az egyik tétmeccsre kabalából belefestetett a hajába egy kék tincset. Előtte még valamennyire bírta őt, de azóta bekerült a képzeletbeli bűnözőkasztrba, ahová anya szerint a tetováltak, a piercingesek, a lengén öltözöttek és az átlagtól akár minimálisan is eltérő emberek kerültek. És akkor még anya mondja, hogy én szemlélem kritikusan a világot...

A szobámba megyek, mert ezt a témát nem rövidke üzenetekben akarom megbeszélni.

– Szia! – veszi fel a telefont Detti a negyedik csörgés után.

– Honnan tudod? – kérdezem.

– Mit?

– Hogy bejön Balázs. Ki mondta?

Marha kíváncsi vagyok rá, meg persze arra is, hogy ki tudhatja még a

titkomat.

– Roni, bőven elég volt csak ránézni az arcodra, amikor Baluék odajöttek hozzánk a játszótéren. Úgy ragyogtál, mint egy reflektor.

– Tényleg?

– Aha. Sosem láttalak még ilyennek fiúk jelenlétében, úgyhogy egyből levágtam, mi a téma.

– De ugye nem voltam gáz?

– Dehogya! – nevet Detti. – Sőt, ahogy láttam, Balu is cukinak találta, hogy ennyire zavarba jöttél.

– Szerinted tetszem neki?

– Nem tudom, ezt ismeretlenül elég nehéz megmondani. De inkább igen, mint nem. Tök király lenne, ha összejönnének, akkor járhatnánk egy csomó helyre négyesben!

– Hát, igen – felelem. – Csak ugye össze kéne jönni valahogy.

– Gyere el a koncertre! Ennél jobb alkalom nem lesz!

Tudom. Sajnos pontosan tudom, azonban újra nemet kell mondanom.

– Hidd el Detti, én lennék a legboldogabb...

– Tuti nem?

– Tuti.

– Oké. Mindenesetre, ha szeretnéd, én simán összeboronállak benneteket. Vagyis szólhatok néhány jó szót az érdekedben, pap még azért nem vagyok.

– Komolyan?

– Persze.

– Az király lenne! Én annyira béna vagyok az ilyen helyzetekben, mint egy féllábú az artisták között.

És hogy miért? Mert ha anya tehetné, még erényövet is hegesztene rám.

– Igen, vettem észre, csak mekegtél–makogtál – nevet Detti, de olyan felszabadultan, akár egy lottónyertes.

Nem is csoda, ő már megütötte a főnyereményt Tom személyében. Legalábbis a saját főnyereményét. Nekem akkor sem kéne, ha ő lenne az utolsó pasi a világon.

– Jó, azért nem kell oltani.

– Dehogy oltalak, tök cuki voltál! De ne aggódj, majd a kezembe veszem a dolgokat. Viszont most mennem kell haját vasalni, elhatároztam, hogy ezen a koncerten én leszek a legdögösebb. Azt szeretném, ha minden csaj látná, hogy Tom hozzám illik, nekik pedig esélyük sincs.

– Jó partizást! És persze előre is kösz a közbenjárást – mondom némi szomorúsággal a hangomban.

Körülbelül úgy érzem magam, mint amikor óvodában kiközösítettek, és egyedül én nem ülhettem az autós szőnyegre.

Hogy eltereljem a gondolataimat, visszatérek a matekhoz, de hamarosan belátom, hogy hamvába holt próbálkozás. Háromnegyed óra alatt mindössze addig jutok el, hogy felírom a hülye téglalap hülye adatait, úgyhogy inkább Biussal dumálok.

– Ebéd! – kiabál anya a konyhából.

– Mennem kell kajálni. Később még beszélünk, puszi – köszönök el Biankától.

Jó, hogy végre elkészült, a sok gondolkodástól úgy megéheztem, mint egy tizenkét órás műszakban robotoló favágó.

Öcsike úgy ül az asztalnál, mint aki karót nyelt, ráadásul még meg is fészülködött. Cseles. Rögtön a kaja után felhossa a kutyatémát, de a pozitív fogadtatás ezúttal elmarad. Őszintén meglepődöm, hogy anya így reagál, általában csak velem szokott gonoszkodni.

Öcsike érvel, még hozzá elég jól, anya viszont csak azt szajkózza, hogy a kutya felelősség, a kutya gond, a kutya koszos, a kutya drága, a kutya veszélyes. Baromság. Mitől lenne veszélyes egy tacsó? Legfeljebb morog.

– Sosem kapom meg azt, amit igazán szeretnék! – kel ki magából öcsi, amikor belátja, hogy teljesen felesleges vitáznia.

A kijelentésében van némi igazság, karácsonyra például mobilt kért, de anya ragaszkodik hozzá, hogy csak középiskolás korában kapjon. Nem értem ezt a szigort, az osztályában már mindenkinek van, öcsit meg folyton cikizik, hogy neki biztosan azért nincsen, mert barlangban lakik.

– Nincs kutya, és a téma lezárva – jelenti ki anya, majd a szájába tesz egy falat rizses húst.

– Nem igazság! – csattan fel öcsi, aztán hatalmas lendülettel feláll az asztaltól, és felcsörtet a szobájába.

A biztonság kedvéért még az ajtót is becsapja, csak hogy mindenképpen tudjuk, megsértődött. Egy ideig szótlanul ülünk a rizses hús és a vecsési vegyes vágott társaságában, de aztán én is megpróbálok hatni anyára. Nem nevezhetnek minket mintatestvéreknek, öcsike hetente többször is az örületbe kerget az óvodás viselkedésével meg a hülye dolgaival, néha össze is verekedünk, de azért szeretem őt, és mégiscsak a testvérem. Észreveszem rajta, hogy mikor szomorú igazából, na meg én is szeretnék egy kis szőrös négylábút, akihez hozzá lehet bújni az ilyen minősíthetetlen napokon, mint a mai.

– Szerintem elboldogulna egy kutyával, elég nagy már hozzá. Ráadásul nem tűnik hirtelen ötletnek, öcsike rendesen utánanézett – mondom.

– Nincs kutya.

– De miért?

– Csak.

Anya sokszor zárja le ebben a formában a beszélgetést, ám ezúttal nem hagyom.

– Ez nem érv.

– Dehogynem. Ez egy szülői érv.

– A múlt héten tanultuk etikán, hogy ezt nem szabad használni a vita közben – vágok vissza.

Anya sóhajt.

– Édesem, semmi szükségünk kutyára. Csak még egy teher lenne.

– Még egy? – húzom fel a szemöldökömet.

Remélem, hogy ezzel nem ránk gondol. Nyilván anya is érzi, hogy olyan mondat hagyta el a száját, aminek nem kellett volna kikíváncoznia, úgylátszóan magyarázkodni kezd.

– Vera, iskolába jártok. Te jövőre érettségizel, számodra a legfontosabb a tanulás. Legalábbis annak kéne lennie. – Csak nem hagyja ki az alkalmat a gúnyolódásra. – Az öcséd pedig két év múlva gimnazista lesz. Remélhetőleg. Akkor már ő sem fog ilyen hamar hazaérni, azért meg nem tartunk kutyát, hogy egész nap a kertben ücsörögjön magányosan. Azt meg

ugye nem gondoljátok komolyan, hogy én napi nyolc és fél óra munka után foglalkozom majd vele? Már annak is örülök, hogy egyáltalán rátok jut időm.

Ezt a kamut! Hogy ránk jut ideje? Anya rendszerint hat után ér haza, kipakolja a bevásárlószatyrot, megeszi a maradék vacsit, megkérdezi, hogy mi történt a suliban, majd a választ meg sem várva leheveredik a kanapéra. Semmit sem tud rólam, legalábbis semmi lényegeset. A jegyeimmel, a beírásaimmal meg a sulis programjaimmal természetesen tökéletesen tisztában van, de azok kit érdekelnék... Sokkal fontosabb dolgok körül jár mostanában az agyam, mint a tanulás. Balázs például ezerszer érdekesebb bármelyik tantárgynál, ám anya azt sem tudja, hogy létezik.

A mosogatás rám marad, pedig öcsi lenne a soros. Próbálom előcsalogatni a szobájából, de annyira duzzog, hogy még csak nem is válaszol. Mesterien csinálja, én pár perc zargatás után általában kiszólok, hogy hagyjanak békén. Most az egyszer szó nélkül megcsinálom – bármennyire is utálok súrolni az edényeket –, de az fix, hogy duplán hajtom be rajta.

Anya persze értetlenül áll, általában komplett világháborúkat zongorázunk le öcsikével, ha házimunkára kerül a sor, most azonban mint a kisangyal, egymás után varázsolom tisztává a tányérokat. Bármelyik mosogatószer-gyártó megirigyelné ezt a reklámba illő idillt, azonban ők nem tudják, hogy a figyelmemet akarom elterelni az estéről. Mi van, ha Detti nem jár sikerrel? Mi van, ha félreértette Balázs jeleit? Mi van, ha Balázs valójában mást szeret? Mi van, ha mindenki rajtam fog röhögni? Kétségbeesetten – és az indokoltnál sokkal erősebben – dörzsölök egy villát a szivaccsal. Aztán beugrik valami.

– Anya!

– Itt vagyok mögötted, ne kiabálj!

– Bocs. Azt hittem, már kimentél. Figyelj, átmehetnék ma Biushoz?

– Azt hiszem, néhány napja megbeszéltünk valamit.

– Jó, tudom, hogy szobafogságban vagyok, de ma már egy csomót matekoztam, és olyan az agyam, mint ez a mosogatószivacs – mutatom

anyának. – Légyszi! Ennyi lazítás mindenkinek jár.

Anya elgondolkodik.

– Nincs semmi turpisság a háttérben?

– Nincs – füllentem. Hihetetlen, hogy mindig ráérez. – Csupán arról van szó, hogy nem akarok itthon ülni szombat este.

– Megnézhetünk egy filmet is.

– Jaj, anya! Olyan ciki a szülőkkel tölteni az estét!

– Kriszta néni mit szól hozzá?

– Csak simán Kriszta. Tegeződünk. Ő azt mondta, mehetek nyugodtan – mondom, bár fogalmam sincs.

– Jó. Kivételesen, mert látom, hogy mennyire igyekszel. De ettől függetlenül holnap is matekoznod kell.

– Kösz, anya! – vigyorodok el.

Ez az! A terv első – és egyben legnehezebb – részét teljesítettem. Ráadásul nem is ment olyan nehezen, mint gondoltam.

A szobámban az első dolgom, hogy szóljak Biusnak. Még jó, hogy ingyen beszélünk, ha nem így lenne, anya egész fizetése rámenne a számlára. El sem tudom képzelni, milyen volt, amikor csak vezetékes telefonon keresztül lehetett dumálni. Se Skype, se Viber, se semmi...

– Mit szólnál, ha ma bandáznánk este?

– Hogy érted?

– Úgy, hogy anya elengedett, és ott aludhatok nálad.

– Hogy sikerült?

– Felolvasztottam a jégkirálynő szívét.

– Mikor jössz?

– Fél órán belül ott vagyok.

– Keressek addig valami normális filmet? – kérdezi Bianka.

Rendszerint a közös estéken olyan filmeket nézünk meg, amelyeneket anya nem hagyna. Nem véres horrorokat, azoktól legfeljebb elájulnék, inkább a lélektani thrillerekre kattantunk rá mindketten. De mára nem ez a terv.

– Mit szólnál hozzá, ha inkább elmennénk valahová?

– Egy koncertre gondolsz?

– Ami azt illeti, A koncertre.

– Tulajdonképpen mehetünk – mondja Bius, majd egy másodpernyi csend után ismét megszólal. – De nem lesz belőle gáz? Mi van, ha anyukád megtudja?

– Honnan tudná meg?

A gondolat, hogy hamarosan megnézhetem élőben a Ginger Deert, mosolyt csal az arcomra. Villámgyorsan pakolom össze a holmimat a hátizsákomba, hogy minél hamarabb indulhassak. Fogkefe, pizsama és persze ruhák másnapra. Legalábbis anya ennyit látna, ha belenézne a táskámba. Természetesen gondosan elrejtettem azokat a cuccokat is, amelyeket este szeretnék felvenni: egy koptatott farmer, a kedvenc Converse-em, meg egy halálfejes póló a hozzá illő ékszerekkel.

Öcsi rám sem néz, amikor elkészönök tőle, agyhalottként kaszabolja a robotokat. Lehet, hogy anyának igaza van, és inkább virtuális kutya kellene neki.

– Holnap legkésőbb kilencre legyél itthon – adja ki az ukázt anya. – Kriszta néni is biztos szeretne pihenni a hétvégén.

– Csak simán Kriszta. Tegeződünk, anya, hányszor mondjam?

Jó, hogy Bius ilyen közel lakik hozzám, mert egyrészt épp esik az eső, és így legalább nem ázom rommá, másrészt pedig nem kell bajlódnom a tömegközlekedéssel.

A lépcsőház kopott, itt-ott málladozik a vakolat, a padlólapot is kábé az ókori egyiptomi rabszolgák rakták le, de azért a lakók igyekeznek mindenféleképpen otthonosabbá tenni. Biuséknál például megszámlálhatatlan mennyiségű cserepes növény kapott helyet a folyosón. Mintha egy minidzsungelbe lépnék be, csak az ugrándozó majmok meg az indokolatlanul ronda bogarak hiányoznak.

– Szia, Ronikám! – nyit ajtót Bius anyukája. – Gyere beljebb! Éhes vagy?

– Nem, köszönöm, nemrég ettünk. Bianka?

– A szobájában. Ha szükségetek van valamire, szóljatok csak nyugodtan, a konyhában leszek.

Kriszta annyira más, mint anya. Ő kedves, megértő és nem utolsósorban

engedékeny. Pontosan tudja, hogy attól még nem leszünk visszaeső kéjgyilkosok, hogy időnként elmegyünk egy buliba, és megiszunk egy rozéfröccsöt.

Bius az ágyán ül, ölében a laptopjával. Nagyon benne lehet valamiben, mert észre sem veszi, hogy belépek.

– Hahó!

Ijedten néz fel a képernyőről, mint aki szellemet lát.

– Rossz a lelkiismereted? – nevetek.

– Nem, csak a frászt hozod rám.

– Kivel beszélgetsz ilyen hevesen?

– Ööö... – habozik egy pillanatra. – Csak néhány menhelyessel. A jövő heti beosztásról, meg a programokról van szó – makogja.

Na persze. Akkor nem lenne ilyen zavarban. Érdekel persze az igazság, de megvárom, amíg Bius elmondja magától. Én sem szeretem, amikor mindenáron ki akarnak belőlem húzni valami olyasmit, amit még magam előtt is legszívesebben eltitkolnék.

– Jövő hétvégén a tavaszi szünet miatt egy csomó helyre kimegyünk, hogy népszerűsítsük az örökbefogadást, vagy legalább felhívjuk az emberek figyelmét, hogy a kutya egy életre szól, nem csak egy szőrös ajándék, amit egy év után le lehet adni. Borzasztó látni szegényeket, ahogy sírnak a gazdáik után, akik egyszerűen megunták őket. El sem tudom képzelni, hogy csinálhat bárki is ilyet. Ez pont olyan, mintha bevinném Lilit egy intézetbe, hogy köszönöm, de többé nincs szükségem a húgomra, mert épp most kezdi a dackorszakot.

Mielőtt Bius nagyon beleélné magát az – amúgy tök jogos – állatvédelembe, mesélek neki öcsike születési kívánságáról, meg anya reakciójáról. Legjobb barátnőm persze mindent tudni akar, kérdések ezreit zúdítja rám. Milyet? Mennyi időset? Honnan? Törzskönyvezettet? Mentettet?

Nem csoda, hogy lázba jön, Bianka minden egyes állatot szenvedélyesen szeret, teljesen mindegy neki, hogy félszemű cicáról, uszkárról vagy éppen egy skorpióról van szó. A pókokat és a hernyókat is rendszerint ő dobja ki az ablakon az osztálykirándulásokon, amiből

általában annyi van, hogy egy kínai falu jóllakna velük.

– Megértem anyukád aggodalmát, egy kutya hatalmas felelősség, de szerintem jó helyen lenne nálatok egy kisebb termetű felnőtt keverék. Velük nincs annyi gond, mint egy kiskutyával...

– Zavarhatok egy percre? – nyit be Bius anyukája. – Hoztam nektek egy kis kókuszgolyót. Lilike is segített, ő keverte össze a hozzávalókat.

– Kösz, anya – mondja Bius.

Jó látni, hogy vannak normális családok is. Biankáéknak nagyon nehéz az életük – főleg amióta meghalt szegény apukája –, ennek ellenére mindig összetartanak. Vagy talán éppen ezért.

– Miről folyik az értekezés?

– Csak arról, hogy anya már megint zsarnok – mondom.

– Na, mesélj! – ül az ágy szélére Kriszta.

Ő legalább meghallgat, és mindent elmondhatok neki. Nem csoda, hogy sokkal többet tud rólam, mint anya, akit legfeljebb a félévi bizonyítványom meg az aktuális meccs eredménye érdekel.

– Néha tényleg olyan érzésem van, hogy anya direkt szívat minket. Öcsike kutyát szeretne, de persze nem lehet, engem meg már egy matek karó miatt is szobafogságra ítélt. Többórányi munkám van benne, hogy most itt lehetek. Ez tök gáz.

– Szerintem anyukád csak azt akarja, hogy az iskola legyen számodra a legfontosabb.

– Nem. Anya azt akarja, hogy a sulin kívül ne érdekeljen semmi más. Hogy Anita legyek önszántamon kívül. Csakis hozzátok jöhetek át, mindenki mást utál a környezetemben. Még Dettit is.

– Félt téged, Roni, talán egy kicsit jobban a kelleténél. De erre minden oka megvan.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy ez a világ egyre veszélyesebb. Én sem alszom nyugodtan, ha Bius bulizni megy. Anyukád nagyon aggódós típus, ezt el kell fogadnod. Most is telefonált, hogy épségben megérkeztél-e.

– Komolyan felhívott ezért? Vajon tisztában van vele, hogy mindössze hatszáz métert kellett sétálnom? Nem az orosz sztyeppékre indultam

kirándulni. Ez kész – csóválom a fejem. – Azt is megkérdezte, mikor fekszünk majd le aludni, és milyen filmet nézünk meg?

Kriszta elmosolyodik.

– Majdnem. Inkább arra volt kíváncsi, hogy mentek-e valahova este, de megnyugtattam őt, hogy itthon fogtok ücsörögni.

– Köszí – vigyorodom el.

Tök jó, hogy Kriszta falaz nekünk, ez igazán rendes tőle.

– Na, jól van gyerekek, nem zavarlak benneteket, lassan indulnom kell dolgozni. Jó szórakozást nektek!

Dolgozni? Én úgy tudtam, Bius anyukája egy élelmiszerboltban pénztáros, azok meg elég ritkán tartanak nyitva szombat éjszaka.

– Anyukád munkahelyet váltott? – kérdezem Biustól, amikor már csak ketten maradunk.

– Nem. Másodállást kellett vállalnia, mert kiderült, hogy egy csomó közös költséggel tartozunk a háznak. Mondtam neki, hogy odaadom szívesen a menhelyen keresett pénzem, de nem fogadta el, meg az amúgy sem lenne elég. Úgyhogy most heti egy-két éjszaka egy irodaházban takarít. Elvileg nem gáz, csak fel kell porszívózni meg kiüríteni a szemetest.

Szegények. Olyan szívesen segítenék rajtuk, ha tudnék. Sokszor nehéz beleképzelnem magam Bius helyzetébe, nekünk anya még sosem mondta, hogy nem mehetünk el moziba, mert nincs rá pénzünk. Nem vagyunk milliomosok, de szerintem szép házuk van, és többnyire minden évben nyaralunk valahol. Az már más kérdés, hogy ez mennyire szórakoztató anyával meg öcsikével.

– De váltsunk inkább témát, nem kell szombat este szomorkodni! – mosolyodik el halványan Bius.

A mosolyban több a bánat, mint bármi más, de tudom, hogy nem igazán szeret ezekről a dolgokról beszélni.

– Oké. Te mit veszel fel este?

Bianka értetlenül néz rám.

– Mondjuk pizsamát?

– Jó, ne viccelj! – nevetek. – Bár elég kajak lenne pizsiben állítani be a

Ginger Deer–koncertre.

Bius nem szólal meg azonnal, úgyis mondhatjuk, hatásszünetet tart.

– De Roni, hallottad anyát. Nemrég beszélt a tieddel, hogy itthon maradunk.

– Ja. Tök rendes tőle, hogy tartja a hátát. Még jó szórakozást is kívánt.

– Aha. De szerintem arra gondolt, hogy elleszünk itthon. Filmezünk, netezünk, zenét hallgatunk...

– Bius, ne csináld már! Anyukád elment dolgozni, meg sem fogja megtudni, ha néhány órára lelécelünk. Ott maradunk egy kicsit, aztán hazajövünk az utolsó busszal.

– És Lili?

– Szerintem kibír annyit egyedül is.

– Roni, ötéves – jelenti ki Bianka. – Nem hagyhatjuk itt.

Érvelnék, de sajnos nem tudok. Ez igaz. Egy óvodás kislány nem maradhat egyedül, még akkor sem, ha alszik. Ráadásul Lili elég gyakran felriad, és olyankor mindig Bianka mellé bújik be.

– Na meg nem szeretnék visszaélni anya bizalmával – folytatja Bius. – Többnyire mindent megosztok vele, egy hülye koncert miatt nem éri meg kockáztatni. Hidd el, Roni, én már voltam Ginger Deer–koncerten, semmit nem hagysz ki. Arról szól az egész, hogy Tom parádézik a színpadon, a sulis lányok meg tátott szájjal bámulják.

– Tudod, hogy engem csak Balázs érdekel.

– Ő meg úgyis a dobok mögött ül egész este.

– És ha összejön egy másik lánnyal? – kérdezem, aztán beugrik, hogy Detti felajánlotta a segítségét.

Ettől azért megnyugszom kicsit.

– Miért pont most kezdene el csajozni, ha eddig nem tette? A koncerteken rendszerint vagy a dobot veri, vagy sört iszik.

– Isten tartsa meg a jó szokását – kommentálom. – De tényleg. Legalább még egy kis ideig, amíg erőt veszek magamon, és valahogy közelebb kerülök hozzá.

– Azért nem egy világhírű színésről van szó, Roni. Balázs egy átlagos srác, akihez simán odamehetsz dumálni.

– Nekem nem átlagos. Már akkor zavarba jövök, ha csak rágondolok.

– Oké, ezt tényleg kihagytam a számításból. Tudom, milyen érzés, mintha nem is lennél önmagad. Folyton azon jár az agyad, hogyan viselkedj, ha a közelében vagy, aztán még arra is képes vagy, hogy elkezd a hülye hobbiját, csak hogy felfigyeljen rád.

– Kivel érezted magad így?

– Ja, én nem, csak...

– Aha, persze... Ki vele!

Azért van egy pont, amikor a kíváncsiságom felülkerekedik az illemen. Na meg hadd tudjam már meg, kibe zúgott bele ennyire Bius. Eddig nem is mondta.

– Egy... fiúba – böki ki.

– Bővebben?

– Nem ismered. Meg amúgy is elmúlt már, és nem történt köztünk semmi. Szóval, mit akarsz csinálni? – vált témát Bius.

– Elmenni a koncertre.

– B verzió?

– Nem tudom. Elmenni a koncertre?

Bianka újra sorolni kezdi az okokat, miért lenne ez hülyeség. Persze igaza van, teljesen észérveket sorakoztat fel egymás mellett, de a szívem akkor is odahúz. Mindent megadnék, hogy lássam egyszer élőben is dobolni Balázst. Valakinél Miley Cyrus vagy Pitbull, nálam a Ginger Deer áll az első helyen.

– Olvasok egy mesét Lilinek, mindjárt jövök – mondja Bius.

Amíg visszajön, jó párszor meghallgatom azt a három Ginger Deer-számot, amelyeket a fiúk feltöltöttek a netre. Persze mindegyiket kívülről fújom, nem is kérdés. Az egyetlen hiba a dalokkal, hogy csupán az egyikhez forgattak klipet, és abban az egyben is majdnem végig csak Tomot veszi a kamera. Balu csupán kétszer tűnik fel, egyszer a legelején, egyszer pedig a második perc végén. Számtalanszor kikockáztam már, szerintem jobban ismerem ezeket a részeket, mint az operatőr meg a vágó együttesen.

Kicsit még nehéz elhinnem, hogy tényleg nem megyünk sehová, de

aztán beletörődöm. Főleg, amikor Bius egy hatalmas bögre habos kakaóval jelenik meg az ajtóban.

– Tettem bele egy kis rumot is, csak hogy vidámabb legyen a netezés – vigyorog. – Mutatok néhány videót, ha odaengedsz. Rendesen izomlázam van, annyit röhögtem rajtuk.

Oké, tulajdonképpen így sem rossz az este, imádok Biussal mindenféle hülyeségre rákeresni. Meg talán igaza is van. Jobb a békesség, anya láncot is kötne a lábamra, ha megtudná, hogy átvertem, és elmentem a koncertre. Ettől függetlenül persze nehezen alszom el, folyton csak azon jár az eszem, hogy kimaradtam egy állati partiból. Főleg, amikor valamikor hajnalban kapok egy üzenetet Dettitől.

Szerintem bejössz Balunak. Holnap hívlak és dumálunk. pusszantás

És akkor csoda, hogy ezek után nem tudok visszaaludni?

A folytatáshoz lapozz a 6. fejezethez!

6. fejezet

Újabb hétfő, de ez legalább az utolsó a tavaszi szünetig. Már csak három nap, és utána egy egész héten keresztül lógathatom a lábamat. Alig várom, hogy egész délelőttöket aludjak át, mostanában – a legutóbbi gyilkososat leszámítva – tök jókat álmodom.

Deti viszont nem hívott, úgyhogy még mindig kétségek között vergődöm.

A reggeli zabkásámat rekordidő alatt lapátolom be, ráadásul a fürdőszobában sem időzöm tíz percnél többet. Anyát is sürgetem, hogy induljunk el minél előbb, azt füllem neki, hogy át akarom nézni Biussal a biosz házit. Fel sem tűnik neki, hogy Szathmáry még soha az életben nem adott leckét, az ő órájára mindig csak be kell vágni az anyagot.

Öcsi ma kivételesen egyedül megy a suliba, még mindig duzzog a kutya miatt. Kíváncsi vagyok, mikor látja be, hogy anyánál a sztrájkolás teljesen hatástalan. Legalábbis az én esetemben. Egyszer kisebb koromban egészen pontosan nyolc napon át egy árva szót sem szóltam, de anyát még ez sem hatotta meg.

A forgalom a szokásos – hatalmas dugók mindenütt –, azonban a céltalan és nyugodt bámészkodás helyett minden egyes pirosnál újabb idegszálamnak mondhatok búcsút. Eddig sosem értettem azokat az embereket, akik egy kilométeres sorban rákönyökölnek a dudára, és hangosan anyáznak, most azonban én sem tennék másképp. Miért kell tötymörögni? Miért nem lehet időben észrevenni, hogy zöldre vált a lámpa? Miért kell az előttünk araszoló Seatnak minden mazsolát beengednie maga elé? Ő a Rákóczi úti szeretetszolgálat?

Egy örökkévalóság óta állunk a Blaha környékén, már épp ki akarok szállni a kocsiból, amikor megindul a sor. Hamarosan kiderül, hogy két egymásnak koccant kocsi miatt várakoztunk ilyen mérhetetlenül sokáig. Nem kéne ilyenkor legalább félreállni? Vagy úgy vannak vele, hogy ha már ők is szívnak, akkor mindenki másnak is legyen rossz? Elképesztő.

Amikor a Kálvinnál kipattanok a kocsiból, olyan tempóval veszem célba a játszóteret, hogy Usain Bolt is elismerően bólogatna.

Azonban Dettinek nyoma sincs.

Néhányan lézengenek a csapatból a hinta körül, de ő nincs köztük. Hiába csörgetem, nem veszi fel a telefonját.

– Detti ma nem jön? – kérdezi Hédike.

Alacsony, hangja, mint egy kisegérnek, bájosan mosolyog egy vastag keretes szemüvegben. Csak azt nem értem, mit keres a csapatban, még anya is elkenné nyolc és fél óra dögunalmas munka után.

– Lehet, hogy beteg – felelem, valójában pedig arra gondolok, hogy biztos nem heverte még ki a koncert fáradalmait.

– Csak mert ha holnap sem jön, akkor lehetnénk párban az edzésen.

Attól mentsen meg az isten! Hédike ön- és közveszélyes játék közben, érdemes minél messzebb állni tőle. Egyszer még Tibi bá is sikeresen hátba dobta az ütőjével. A mai napig értetlenül állunk az eset előtt, el sem tudok képzelni olyan helyzetet, hogy kiessen az ütő a kezemből. A srácok persze egyből elkezdtek szekálni, hogy inkább át kéne igazolnia a diszkoszvető csapatba, de Tibi bá hamar leállította őket. Valamiért nagyon szereti Hédikét, ezért nem teszi ki a csapatból.

– Aha, meglátjuk majd – felelem diplomatikusan, aztán mielőtt bármi mást kérdezhetne, elindulok a sulis felé.

Az aula rendszerint Tomtól zeng – úgy produkálja magát, mint egy rossz bohóc –, most viszont csak néhány elsős menőzik, hogy odaülnek arra a helyre, ahová az iskola nagyfiúi huppannak le időnként.

Ezek szerint Tom sem jött be. Biztosan Dettivel lógnak valahol. Talán romantikáznak, bár sok mindent kinézek belőle, de azt nem, hogy Tom hősszerelmesként rózsacsokrot vigyen a barátnőjének, és elvigye mondjuk csónakázni. Múltkor még a ropijából sem kínálta meg Dettit, ami azért elég nagy tahóság.

Mielőtt felsétálnék a termünkbe, körbenézek, hátha meglátom Balázst. Ő ritkán ücsörög az aulában, inkább az első emeleti ablakban szokott támaszkodni. Előttem van a kép, ahogyan zenét hallgat, és közben egyik kezével a ritmust üti. Nem is kérdés, Balut egészen biztosan ez élte.

De Balu sincs sehol. Lehet, hogy megint közösen lógnak el a napot? Oda azért hívhattak volna engem is...

– Lefagyta? – szólal meg mellettem Félix.

– Tessék? Miért?

– Mert az aula közepén ácsorogsz, és úgy bámulsz felfelé, mint Anita a Nemzeti Múzeumban.

Hopp. Ezek szerint mégsem olyan észrevétlenül pillantottam fel.

– Ja, nem, csak fáradt vagyok – legyintek.

– A hétfők már csak ilyenek. De ne aggódj, hamarosan felébredünk Nikitánál. A tizedikesek állítólag annyira felhúzták a nulladik órán, hogy harmincötökor kijött a teremből, és úgy becsapta az ajtót, hogy leesett a fogas a falról.

– Komolyan?

– Legalábbis a büfében ezen röhög mindenki.

Ezúttal nem csak az sulitársak fantáziája lódult meg, Nikita tényleg olyan vérengzést rendez, mintha Báthory Erzsébet egyenes ági leszármazottja volna.

– Cserfalvi – szólítja elsőként Félixet. – A dolgozata minősíthetetlen, úgyhogy fáradjon ki a táblához.

Félix értetlenül áll a példa előtt, csak a fejét vakarja. Bius próbál sügni neki, de pechére Nikita kiszúrja.

– Nocsak, suttogó szellemek is vannak a teremben? Kisegyes, Bianka!

Bius megvonja a vállát, ez az első, amit kapott a félévben, na meg amúgy sem nagyon izgul a matek miatt, kirázza kisujjból az ötöst. Csak tudnám, hogyan csinálja.

– Ennyi? – húzza fel a szemöldökét Nikita.

Félix egy vonást sem írt a táblára.

– Úgy tűnik.

– Neki sem tud kezdeni?

– Ha használhatom a függvénytablát, meg tudom csinálni. Az érettségin is lehet majd...

– Meg ne halljam ezt még egyszer az órán! Függvénytábla, számológép, mit akarnak még? Ha bemennek a boltba, ott is számológépet használnak majd, hogy kiszámolják, mennyibe kerül két liter tej?

– Nem. Inkább szerkesztek egy szép konkáv sokszöget.

– Parancsol, Cserfalvi?

Nikita szinte füstöt fúj az orrán, akár egy sárkány. Mi van itt? Elfogyott a kávé a tanáriban?

– Szerintem megjött neki – súgja Bianka.

– Szerintem meg elfelejtette bevenni a nyugtatóit. Látod, hogy remeg a keze?

– Csendet! – szakítja félbe Nikita a diskurzusunkat. Még szerencse, hogy nem minket. – Ha nem vették volna észre, matematikaórán ülnek, és az egyik társuk éppen felel!

– Észrevettük, tanárnő, de hálásak vagyunk a tájékoztatásért – válaszolok.

– Ilyen jó a kedve, Veronika?

– Nincs okom panaszra, köszönöm.

– Nincs? A maga helyében nekem lenne. – Ez most fenyegetés? Cserfalvi, ez sajnos elégtelen. Üljön le, és elő a leckékkel! Veronika, máris mondhatja az első példa megoldását. A paralelogramma területe annyi, mint...

Csend.

Foglalkoztam hétvégén a matekkal, nem is keveset, a házit azonban elfelejtettem megcsinálni.

– Mondom a paralelogramma területe annyi, mint...

– Ez a példa valahogy kimaradt, tanárnő.

– És a következő?

– Az is – felelem. – Biztos összeragadtak a lapok.

Nikita kinyitja az ősrégi számárfüles füzetét, majd kikeresi a nevemet. Csoda hogy nem mállik szét a papír, olyan állapotban van a – nem kockás, hanem négyzethálós – füzetke, mint amit a föld alól ástak elő. És akkor még engem szid le, hogy gyűrött az ellenőrzőm.

– Semmi probléma. Már be is írtam az újabb kisegyest, ami azt jelenti, hogy ismételten összegyűlt az öt darab. Megkaphatom az ellenőrzőjét?

– Az lehetetlen, tanárnő! – csattanok fel. – A legutóbbi órán is kaptam, és akkor még csak kettő volt. Ez biztos, hogy csak a negyedik!

Nikita rám emeli a tekintetét. Valószínűleg azt reméli, hogy lesütöm a

szemem, de olyan kitartóan nézek a szemébe, akár egy német juhászkutya, aki mindenáron meg akarja kaparintani a gazditól a teniszlabdát. És nyerek. Nikita ismét tanulmányozni kezdi a füzetet.

– Igaza van, elszámoltam – jelenti ki. – Elnézést.

Elszámolta, mi? Aha, persze. Inkább jogtalanul akart adni egy újabb karót, hogy még közelebb kerüljek a bukáshoz. Csak tudnám, miért jó ez neki. Sokkal egyszerűbb lenne, ha végre békén hagyna, és akkor egy év múlva simán megszabadulnánk egymástól. Vagy élvezetét leli abban, hogy megkeserítse az életem?

– Semmi gond, mindenkivel megesik, hogy téved. Emberi dolog – felelem gúnyosan, mire Félix nevetni kezd.

– Maga ne kuncogjon. És vegye le a sapkáját!

Kedd.

Detti még midig nem jelentkezett, és a suliba sem jött be. Kezdek aggódni miatta. Írtam sms-t, hívtam, meg persze Fészbukon is üzentem neki, de még csak meg sem nézte. Mi a fene történt? Elrabolta valaki, és elásta egy erdőben, ahol nincs 3G?

Detti eddig nem lógott az iskolából, fontosnak tartotta a tanulást. Épp azon tűnődöm, hogy biztosan Tom veszi rá erre a sok hiányzásra, de aztán meglátom az ügyeletes nagymenőt az aulában. Az észlénny egy első alufóliába csomagolt szendvicsével dekázik a padok előtt, a haverjai meg röhögnek rajta. Még jó, hogy Balázs nincs ott, ez azért egy kicsit rontott volna a fényén.

Mivel akad még egy kis idő a csengetésig, elsétálok Detti osztálya felé, hátha a barátnői tudják, mi történt vele. Reménykedem, hogy a terem előtt lebzselnek, de nincs szerencsém. Be kell mennem.

Persze nem olyan komoly feladat ez, mint egy piranhákkal teli medencében úszkálni, mégis kényelmetlenül érzem magam, ahogy besétálok a nagyok osztályába. Legtöbbjükkal egy árva szót sem beszéltem az évek alatt, ráadásul úgy néznek rám, mint egy hatszemű, zöld földönkívülire.

Elvileg tök ugyanolyan ez a terem is, mint bármelyik másik, mégis teljesen más. Más poszterek, más elrendezés, más falióra, más függöny,

más hirdetőmények a faliújságon és persze tök más szag. Mintha betörtem volna egy idegen lakásába. Vajon más is így érzi, ha bejön hozzánk?

– Eltévedtél? – kérdezi az egyik srác.

Nem állok le magyarázkodni, csak a fejemet csóválom, aztán egyenesen a csajok felé sétálok. Öten vannak, egy körben ülnek a padok tetején. Annyira sztoriznak, hogy még csak észre sem vesznek, amikor odaérek melléjük. Vagy csak nem akarnak.

– Sziasztok – köszönök elhalóan, de nem néznek rám.

Nem csoda, egy egér is hangosabban cincog.

– Helló! – mondom ezúttal sokkal határozottabban.

Ez már hatásos.

– Segíthetünk? – húzza fel a szemöldökét az egyik lány.

Hihetetlen, hogy mindannyian szőkék.

– Aha. Dettit keresném.

A lányok úgy néznek körbe, mint a szurikáták.

– Nincs itt – szólal meg egyikük.

– És nem tudjátok véletlenül, hol van?

– Én nem.

– Én sem – mondja a hozzám legközelebbi, szőke lány. – De most hogy mondod, tegnap sem láttam. Beteg? Vagy valami pingpongos izére ment?

– Passz – feleli egy másik szőke.

Remek. Tehát ők sem tudnak róla az égvilágon semmit. Elég gáz, hogy ennyire nem törődnek az osztálytársukkal, bár jobban belegondolva engem is hidegen hagy, ha mondjuk Anita vagy Uborka hiányzik néhány napot. Na meg Dettire egy csomóan féltékenyek egyrészt Tom miatt, másrészt pedig azért, mert rettentő jól néz ki.

– Hát, akkor köszö – motyogom, majd az ajtó felé indulok.

Már majdnem kiérek, amikor megjelenik Balázs.

– Szia! – mosolyog rám.

– Ööö... Szia! Hát te?

Érzem, ahogy vörösödöm.

– Ezt inkább én kérdezhetném. Épp a helyemre igyekszem, mert hamarosan ideér Dosztojevszkij. Mostanában elég szigorúan nézi a késést.

– Aha. Csak Dettit kerestem.

Balu is körbenéz a teremben, majd megállapítja, hogy nincs itt.

– Biztos fáradt, elég hosszúra sikerült a szombati buli – mondja.

– Jól szórakoztatok? – kérdezem.

Illetve inkább dadogom. Hogy szaladhatott ez ki a számon? Pont úgy hangzik, mintha a nagyanyám érdeklődött volna.

– Ja, elég zsír volt. Egy kicsit még mindig fáj a kezem, a végén zúztunk egy nagyot – mutatja a befáslizott csuklóját.

Remélem, a sok dobolásba fájdukt meg, és nem mondjuk abban, hogy szétverték valamit. Tomtól bármi kitelik, olyan dolgokat hallani róla, amiket egy hivatásos bűnöző is megirigyelne.

– Nagyon rossz?

– Á, semmi komoly. Az sokkal kellemetlenebb volt, amikor eltörtem a lábam.

– Az már egyszer nekem is sikerült, megbotlottam otthon a szőnyegben, és tök hülyén estem. Azt hittem, elájulok, annyira lüktetett. De legalább választhattam rózsaszín gipszet.

– Rózsaszínt? – emeli meg a szemöldökét. – Pedig nem tűnsz plázacicának.

Hát, az biztos nem vagyok. De remélem, ez jó pont Balunál.

– Ez még a hercegnős korszakomban történt.

Balázs erre még értetlenebbül néz.

– Királyi családból származol?

– Nem, de hétévesen gyakran hiszik ezt a lányok – vigyorgok.

– Ja, én akkor tengerész voltam. Egyszer szívesen megnéznék egy rózsaszín gipszben. Mármint nem úgy értem, hogy eltörném a lábad, vagy ilyesmi... Csak úgy... Na jó, ebből nem jövök ki jól, elég hülyén hangzott.

Ezek szerint nem csak én érzem magam zavarban. Király!

– Ha gondolod, összeveretem magam a Blahán...

Balázs csak nevet, a csengő pedig sajnos félbeszakítja a beszélgetést. A nap legjobb beszélgetését.

Nem csoda, hogy ezek után egy pillanat alatt eltelik az ének– és a főcióra, de még a második matek – második! ki állítja össze így az

órarendet? – is sokkal kellemesebb, mint egyébként. Ezúttal nem hat meg Nikita bunkózása, Bius meg csak röhög, amikor harmadszorra sem hallom meg a nevemet.

– Veronika!

– Igen?

– Figyel egyáltalán?

Nikita úgy fenyít, mint egy kommandósokat kiképző tiszt.

– Persze.

– Miről is volt szó az elmúlt öt percben?

– Geometriáról?

– Most azonnal ideadja az ellenőrzőjét, ez tűrhetetlen!

A kedves tanárnő szinte remeg a dühtől, bolyhos pulcsijának szálai úgy mozognak, mintha egy fázós pincsit vett volna magára. Marhára nem hat meg, hogy kapok egy újabb beírást, magatartásból már csak nem bukhatok meg...

Kedves Szülő!

Tájékoztatom, hogy lánya ismételten minősíthetetlen hangnemben beszélt a tanárával, emellett az órai munkája is értékelhetetlen. Mivel nem ez az első eset, szaktanári figyelmeztetésben részesítem.

És persze a dátum meg Nikita aláírása, amelyet olyan hévvel firkantott le, hogy azt hittem, átszakad a papír.

– Köszönöm szépen, tanárnő – fintorgok.

Ebéd közben Biustól azért kapok egy kis fejmosást, mert szerinte tök felesleges volt beszólnom Nikitának.

– Ez ösztönből jön, nem direkt oltom be mindig – felelem, miközben félretúrom a fehérrépákat a tányér szélére.

– Én is sok embert el tudnék küldeni a Marsra, mégis visszafogom magam. Néha nem árt egy kicsit gondolkodni, mielőtt megszólalunk.

– Nekem ez sosem ment. Én őszinte vagyok, ami a szívemen, az a számon. Akinek ez nem tetszik, arrébb állhat...

– Azért ez nem ilyen egyszerű – kezd bele Bianka, majd felhoz egy csomó példát, hogy az életben miért jó higgadtnak maradni.

– Oké, tulajdonképpen igazad van – bököm ki, miután megettem a

csokis piskótát.

– Olyan furcsa, hogy te Bak létedre ilyen hirtelen vagy.

– Sosem hittem a horoszkópokban.

– Mondjuk lehet, hogy jobb is. Ha belegondolok, rólam például mindenhol azt írják, hogy kibírhatatlan személyiség vagyok, és mindenkivel balhézom – tűnődik Bianka.

– Egyszer láttam, hogy veszekedtél egy kutyával, amiért nem ült le az útpadkán – mosolygok.

Persze szóba kerül Detti hirtelen eltűnése is, de Bius szerint nem kell annyira komolyan venni. Azt tanácsolja, hogy ha annyira aggódom, hívjam fel otthon, vagy menjek át hozzá. Valóban logikus lépés lenne, azonban sajnos csak annyit tudok, hogy valahol a Keleti pályaudvar környékén lakik. Vezetékes telefonjuk meg nincs. Minek, ha ott a mobil?

Edzés előtt elmormolok egy imát, hogy csak egyéniben játszunk, de mivel közeledik az év végi kupa, párosban is gyakorolunk, miután befejeztük a majdnem háromnegyed órás bemelegítést. Futás, négyütemű gyakorlatok, fekvőtámasz, vonalazás és persze a hasizmozás is terítékre kerül. Csak tudnám, miért van ezekre szükség a pingponghoz.

– Tudja valaki, merre jár Detti kisasszony? – kérdezi Tibi bá.

Senkitől sem érkezik válasz, ezért rám néz. Úgy gondolja, mivel én vagyok az állandó csapattársa, tudom, mi a helyzet.

– Lebetegedett – füllentem.

Így a legegyszerűbb.

– Nocsak.

– Megfázott.

– Akkor ez az oka, hogy két hete ilyen gyatra a teljesítménye. Jobbulást kívánok neki!

Gyatra? Ha Detti lábait összekötnék, még akkor is simán verné a fél mezőnyt. Marha jó érzékkel helyezkedik, az asztalt is érzi, a lecsapásai meg egyenesen gyilkosak. Az tény, hogy mostanság egy kicsit visszafejlődött, de még így sincs kitől tartanunk a selejtezőben. Persze tisztában vagyok vele, hogy ez nem a kitalált betegségének, hanem Tomnak köszönhető, de ezt maximálisan megérttem. Ha Balázs elhívna egy

tétmeccs közepén, én is simán letenném az ütőt a kedvéért.

– Jól van, gyerekek! A fiúk hozzák az asztalokat, a lányok igazítsák meg a hálókat! Párosozunk – jelenti ki Tibi bá.

A létező legmesszebb helyezkedem Hédikétől, de Tibi bát nem lehet egy ilyen olcsó trükkal átverni. A többiek mind a párjuk mellett állnak, úgyhogy kizárásos alapon együtt kell játszanunk.

– De jó! Csúnya dolog, de egy kicsit szurkoltam, hogy Detti ma ne jöjjön – ujjong Hédike. – Végre egy igazán jó játékkal lehetek párban.

Kedves bók, örülök, ha dicsérnek, de már előre látom, hogy a hátralévő egy óra hosszabb lesz, mint egy dupla matek Nikitával. Mielőtt odaállnánk az asztalhoz, ellátom Hédikét néhány jó tanáccsal, bár optimális esetben ezek tők alapdolgok lennének.

– Ha ütöttél, ugorj hátra, mert ha az asztal körül téblábolsz, akkor akadályozni fogjuk egymást.

– Oké.

Szinte issza a szavaimat. Tök durva érzés, hogy valaki ennyire figyel, és hallgat rám.

– Ja, és nem kell minden labdából kényszeresen pontot csinálni, néha sokkal jobb, ha csak laposan visszaadod. Előbb–utóbb hibázik a másik – magyarázom, ugyanis Hédike rendszeresen megpróbálja lecsapni még a csavart labdákat is.

– Oké – bólogat hevesen.

Rövidke, tizenegyes meccseket játszunk ilyenkor, hogy azért valamennyire tétje is legyen az ütögetésnek. Nálam beválik ez a módszer, gyűlölök veszteni még akkor is, ha csak jelentéktelen dolgokról van szó.

Amikor Hédike odaáll mellém, összeszorított szájjal összpontosít, mintha csak egy világversenyen lenne. Elsőként ő fogadja a szervákat. Illetve csak fogadná, merthogy egyet sem tud visszaadni. A többiek nagyon röhögnek, főleg az adogatásainál, amelyek rendre a hálóban landolnak. Próbálok biztatni, magyarázni neki, hogy miért csinálja rosszul, de szerintem Hédike olyan stresszben van, hogy azt sem venné észre, ha berepülne a terembe egy sirályraj. Persze csúnyán kikapunk.

– Ne haragudj, hogy beégettelek – kér bocsánatot Hédike.

– Ugyan, mindenkinek lehet rossz napja – legyintek.

Nem látom értelmét, hogy még én is a földre döngöljem az önbizalmát, bár előbb–utóbb beláthatná, hogy sportágit kéne váltania. Mondjuk simán lehetne tornász, ők úgyis mind alacsonyok.

Az öltözőből megpróbálom elérni Dettit, de már ki sem cseng. Lemerült? Kikapcsolta a mobilját? Ez egyáltalán nem vallana rá, ő olyan típus, aki az éjszaka közepén is felveszi a telefont.

Oké, hogy az osztálytársait nem érdeklik, hogy hiányzik, hogy Bianka is nyugtatgat, hogy nem lesz semmi gond, én azért mégis aggódom. Főleg úgy, hogy Tom ma bejött a suliba.

Öcsi még mindig duzzog, de azért már hajlandó beülni a kocsiba, hogy anya egészen az általános sulis bejáratáig fuvarozza. Hiába, a kényelem hatalmas úr. Nagyon–nagyon remélem, hogy ezúttal Detti már a hintában ücsörög, mire odaérek a játszótérre, de megint csak az alsóbb osztályos csapattagok bandáznak a mászókánál.

Ez így tényleg nem mehet tovább.

Ciki vagy sem, a harmadik szünetben felsétálok a tanáriba, hogy beszéljek Detti osztályfőnökével, Dosztojevszkijjel. Hátha ő tud valamit. Rendszerint keserű szájjal jövök ide, a tanáris látogatások általában sosem jelentenek jót. Kávé– és tanárszag uralja a levegőt a negyedik emeleten, ahol a rémek szobáján kívül csak egy díszterem, néhány szertár, az orvosi szoba és a sulipszichológus kapott helyet. Normális ember csak akkor jön ide önszántából, ha lógni akar a tesióráról.

– Doszti bent van? – kérdezem az ajtóban ácsorgó kilencedikestől.

Bevett rend, hogy az elsősök őt állnak a tanári előtt, nehogy megzavarjuk a nyugalmaikat. Általában mindenki sorra kerül az évben, anno nekem is három napon keresztül itt kellett rostokolnom, és illedelmesen köszönni mindenkinek. Egy örökkévalóságnak tűnt.

– Megnézem – feleli a langaléta srác, aztán benyit a szörnyek birodalmába.

Egy rövid időre elém tárul a látvány, ahogyan húsz–harminc tanár egy légtérben kávézik, pakolászik, dolgotat javít, meg ki tudja, mit csinál éppen. Csak ide ne keveredjen be az ember, tuti megennének ebédre.

– Mindjárt jön, addig ülj csak le – mutat az ajtó melletti székre.

Ez persze párnázott és tök kényelmes, nem úgy, mint a rozoga padok a termünkben, amelyek folyton kiszakítják a harisnyámat. De tényleg, anya azért nem vesz már normális minőségűt, mert azok a székek még az acélsodronyt is átlukasztanák.

– Kösz – felelem, de amikor kényelembe helyezem magam, Dosztojevszkij már meg is jelenik az ajtóban.

– Jó napot, tanár úr! – állok fel, mert mégiscsak bunkóság ülve beszélni egy hatvan közeli férfival, akit ráadásul még bírok is.

A világ legjobb irodalomóráit tartja, szerintem miatta szerettem meg ennyire a könyveket és az olvasást. Az egyetlen tanárunk, aki hagyja, hogy szárnyaljon a fantáziánk, és nem kényszerít ránk olyan gondolatokat, amelyekkel nem értünk egyet. Nyugodtan megmondhatjuk neki, miért nem tetszett egy vers, csak kellően meg kell indokolnunk.

– Parancsoljon, Veronika!

– Igazából csak arról lenne szó, hogy nem tetszik tudni, mi a helyzet Dettivel?

Doszti leveszi a szemüvegét, és felhúzza a szemöldökét.

– Megtudhatnám, miért kérdezi ezt?

– Hát, hétfő óta nem tudom elérni sehogyan, és lassan kezdődik az év végi pingpongkupa. Jó lenne, ha tudnám, mire számíthatok. Tetszik tudni, nem szeretném visszamondani a páros indulást, de ha nem tudunk gyakorolni, romlanak az esélyeink.

Tökéletes kamu.

– Detti hétfő délelőtt telefonált, hogy lázas. Azt mondta, valami komolyabb betegség lehet, mert az ügyeletet is ki kellett hívni hozzá. Reménykedem benne, hogy a szünet után már be tud jönni. A verseny miatt meg ne aggódjon, egy ilyen összeszokott párosnak nem számít ez a néhány nap kiesés. Biztos vagyok benne, hogy ezúttal is nagyszerű helyezést érnek el – nyugtat Dosztojevszkij.

– Köszönöm, tanár úr. Így már azért sokkal nyugodtabb vagyok.

Fenéket.

Itt valami nagyon, de nagyon nem stimmel. Ha Detti valóban annyira

rosszul van, hogy még a dokihoz sem tud elmenni, akkor nyilván az anyukája telefonálna be a suliba. Értehetetlen, hogy Dosztinak ez meg sem fordult a fejében, bár tény, hogy Detti eddig sosem lógott, na meg a tanár úr olyannyira elvarázsolta, hogy gyakorlatilag az ezernyolcszázas évek közepén él, amikor a telefonálás még nem volt olyan elterjedt, mint ma a sajtburger.

Beteg. Hát persze.

A legegyszerűbb persze az volna, ha odamennék Tomhoz, és egyszerűen megkérdezném, hogy hol a barátnője, de valamiért nagyon viszolygok ettől a sráctól. Az más, ha Balu is ott téblábol körülötte, mert akkor csakis rá koncentrálok, de azt el sem tudom képzelni, hogy akár két szót is beszéljek ezzel a nagyképű, flegma díszpinttyel. Mellesleg oda sem tudnék jutni a közelébe, nagyjából hat lány veszi körbe az aulában. Semmi kedvem beállni a hárembe, hogy aztán mindenfélét pletykáljanak rólam.

Elgondolkodva sétálok lefelé a lépcsőn, azon tűnődöm, hogyan tovább. A következő lépés nyilván az, hogy kiderítem Detti címét, és meglátogatom. Ha nincs otthon, akkor meg hívom a rendőrséget. Tomból bármit kinézek.

Eltűnődöm a szörnyűbbnél szörnyűbb lehetőségeken, de annyira, hogy konkrétan beleütközöm valakibe. Még jó, hogy nem egy fal volt előttem.

– Bocsi, ne haragudj – mondom gépiesen, aztán már mennék is tovább.

– Semmi probléma, zombi kisasszony.

Jól hallom? Ez a dörmögő hang csakis egyetlen emberhez tartozhat. Így azért már elég égő a mutatványom.

– Basszus, tényleg bocs, egy kicsit elkalandoztam.

– Vettem észre – nevet Balázs. – Lekísérjelek egy emeletet, hogy ne essen bajod?

– Nagyon vicces – vigyorgok vissza.

– Min gondolkodtál? – kérdezi.

Azta! Érdeklem Balázst! Vagy csak illemből kérdezte? Mindegy is, ennél szerencsésebben nem tudtam volna belebotlani álmaim pasijába.

– Dettiről még mindig semmi hír?

– Suliba nem jött, az tuti – feleli Balu meglepve. – De azt hittem, már

tudtál beszélni vele.

– Nem – csóválom a fejem. – És őszintén szólva eléggé aggódom érte. Tom nem mondott valamit? Mondjuk, hogy viccből véletlenül elásta egy elhagyatott erdőben, vagy eladta a veséjét az ukrán maffiának?

Balázs nevetésben tör ki.

– Azért ennyire nem vészes a Tomi, csak a szája nagy! De nem említett semmit.

– Nem csodálom. Ahogy elnézem, egészen jól elvan a barátnője nélkül is.

A hatból két lány már az ölében ül, épp szelfiznek. Vajon mit szólna hozzá Detti?

– Ő már csak ilyen – legyint Balázs. – Valakinek az a fontos, hogy istenítsék, és minden szavát tátott szájjal figyeljék. Van, akinek meg egészen más... – tűnődik el.

Szívesen rákérdeznék, neki mi számít igazán, de mindenekelőtt Dettit kellene megtalálnom.

– Te tudod, hol lakik Detti?

– Valahol a Keleti környékén.

– Egy kicsit pontosabban?

– Gyanítom, egy házban.

– Még pontosabban?

– Azon belül egy lakásban.

– Szóval fogalmad sincs.

– Bingó. De megkérdezhetem a csajokat az osztályban, szerintem szoktak átjáráskálni egymáshoz.

– Az klassz lenne, köszönöm.

– Mi a terved? – kérdezi, én pedig azt veszem észre, hogy egyre természetesebben beszélgetek Baluval.

Így, hogy nem keresem kényszeresen a beszédtemát, egész gördülékeny minden. Még arra sem koncentrálok, hogy kihúzzom-e magamat rendesen.

– A tervem roppant szövevényes. Átmegyek hozzá, és megnézem, hogy él-e még.

– Valóban mesteri. Azonban úgy hallottam, hogy a Keleti pályaudvar

környéke mostanság elég veszélyes. Talán szükséged lehet egy testőrré.

– Egy testőrré? – egy pillanatra a lélegzetem is elakad.

– Aha. Egy olyan emberre, aki meg tud védeni. Vagy legalábbis azt hiszi magáról. Ha tényleg úgy gondolod, szörnyűségek történtek Dettivel, nem ártana, ha valaki elkísérne. És képzeld, én pont ráérek holnap – mosolyodik el. – Aztán, ha lelepleztük a titkot, akár kajálhatnánk is valahol, az ilyen dolgok közben nagyon meg lehet éhezni.

Ez most komoly? Balu randira hív? Úgy dobog a szívem, mintha egy gyorsuló gőzmozdony lennék. Remélem, csak én hallom.

– Igazad lehet – nyögöm ki végül.

– Kajak. Akkor találkozunk holnap délben a pályaudvar előtt. Addigra kiderítem a címét.

– Oké – felelem, és kicsit reménykedem benne, hogy Detti nem jelentkezik addig.

Bár még akkor is találkozhatok Baluval, legfeljebb egy kicsit kínosabb lesz a beszélgetés eleje. Még én is látom, hogy erre megy ki a játék, Balázs egy pillanatra sem hitte el, hogy Dettinek bármi baja esett.

Természetesen azon nyomban ujjongva mesélem el Biusnak a fejleményeket, szinte egy falatot sem eszem az ebédemből. Mondjuk ez nem is nagy kár, karfiollevés és tökfőzelék nélkül is el tudom képzelni az életemet.

– Azért vigyázz magadra – tanácsolja Bianka.

– Ugyan már, Balázs nem Tom. Ahogy jobban megismertem őket, rájöttem, hogy egyedül ő ilyen gázos. Songoku például tök jól tanul, egyáltalán nem iszik alkoholt, Balázs pedig inkább egyedül tölti az idejét, mint a macskajancsival.

– Oké, de azért nem árt az óvatosság. Csak arra kérlek, ne csinálj hülyeséget. Tudom, hogy akármire képes az ember, ha szerelmes, márpedig ahogy rád nézek, ez teljesen egyértelmű. Mintha valami rózsaszín köd lengene körül.

– Komolyan? Ennyire látszik?

– Aha. De nyugi, sokkal magabiztosabb így a kisugárzásod. Csak figyelj, nehogy elszaladjon a ló. Elég kellemetlen innen a padlóra zuhanni.

– Ezt te honnan tudod? – kérdezem.

Biussal csak a legritkább esetben beszélünk pasikról. Azt tudom, hogy volt már néhány kapcsolata, de sosem beszélt róla részletesen, akárhogyan faggattam. Mindig azt mondja, hogy szerinte ez magánügy, meg majd úgyis bemutat a szíve választottjának, ha valóban komolyra fordulnak a dolgok.

– Párszor azért már csalódtam.

– Kikben? – érdeklődöm, hátha ezúttal ki tudok húzni belőle valamit.

– Hát... Pasikban.

– Ezt rögtön gondoltam.

– De most nem az a lényeg, hogy mi van velem, hanem az, hogy figyelj oda, mit csinálsz.

– Rendben, anya – ugratom. – Ám ha már itt tartunk, neked van valaki, aki bejön?

Bianka egy pillanatra elgondolkodik.

– Nincs. A múlt héten még azt hittem, hogy van, de kiderült, hogy csak vaklárma.

– És Félix?

– Félix? – kérdezi zavartan.

– Mostanában sokat lógtok együtt.

– Csak barátok vagyunk – tűnődik el. – Ja, csak barátok – feleli, de elég bizonytalanul.

Lehet, hogy eddig ő sem tudta, hogy tetszik neki.

A hatodik óra végét jelző csengő mintha simogatná a fületem, ugyanis ezennel elkezdődött a tavaszi szünet. Egy egész héten át lazálás, alvás, és persze a tanárok fejét sem kell nap mint nap bámulnom. Hét nap Nikita nélkül, randi Balázssal, ragyogó napsütés... Lehetne ennél jobb?

Hazafelé le sem lehet törölni a vigyort a képemről, úgy nézhetek ki, mint egy elmegyógyintézetből szökött, rosszul gyógyszerezett beteg. Még a galambokat is aranyosnak találom a parkban, pedig utálom, hogy mindig eleszik a morzsákat a szerencsétlen verebek elől.

Ez már csak egy ilyen nap.

Öcsi persze már izmozik a robotokkal, de nem zavar, hogy üvölteti a

tévét. Egyenesen a szobámba megyek, a táskámat a sarokba vágom, aztán elnyúlok az ágyamon, és a plafont bámulom. Randim lesz. Randim lesz! Nekem. El sem hiszem. Vajon mit vegyek fel? Azt, amit a suliba szoktam? Vagy egy kicsit extrábbat? Persze nem estélyi ruhára gondolok, az elég távol áll tőlem amúgy is, de mondjuk egy rövidebb szoknya még beleférne, amit a suliban amúgy sem engedélyeznek. Vagy kisminkelem magam rendesen, hogy ne legyek olyan kislányos. Szép lassan a fél szekrényemet kitúrom, de egyre csak bizonytalanabb leszek. Nincs is egy normális rongyom, amit felvehetnék, az összes cuccomban találok valami oltári gáz dolgot. Vagy kopott, vagy hülye a mintája, vagy nem tudom mihez felvenni... így nem jelenhetek meg holnap, szereznem kell egy normális outfitet.

Hallom – a süketnek sem lenne túl nagy kihívás –, hogy anya bekanyarodik a ház elé. Remek. Megpróbálom kikönyörögni előre a zsebpénzemet, és akkor ma még el tudok szaladni a plázába, hogy legalább a felsőm ne legyen vérciki.

Vér. Brrr.

– Szia, anya! – várom őt az ajtóban. – Lehetne egy hatalmas kérésem?

Ilyenkor általában beválik, hogy elvékonyítom a hangomat, és esetenül ácsorgok, de ezúttal anya nem vevő a nyávogásra.

– Hogyisne! – ripakodik rám. – Nem akarsz inkább mondani valamit? – kérdezi.

Kövezzen meg bárki, de ez alkalommal tényleg lövésem sincs, mit akarhat.

– Micsodát?

– Tényleg nekem kell emlékeztetni?

– Anya, fogalmam sincs, miről van szó – felelem, és ezúttal a válaszom nem kamu.

– Nikolett tanárnő telefonált – jelenti ki, nekem pedig azonnal leesik, hogy a beírásról van szó.

Annyi minden történt velem az elmúlt két napban, hogy elfelejtettem aláíratni anyával.

– Basszus, tényleg. Bocsi.

– Bocsi? Miért kell mindig szemtelenkedni? Nikolett tanárnő azt mondta, hogy egész egyszerűen elképesztő az a modor, amit megengedsz magadnak az óráján. Egy piaci áruséhoz hasonlította a stílusodat.

– És ezt te tényleg beveszed? – csóválom a fejem. – Jó, lehet, hogy nem úgy beszéltem vele, ahogy az angol királynővel, de tök jogtalanul akart karót adni.

– A tanárnak mindig igaza van.

– Hát nincs! – mondom, aztán kifejtem, hogyan akart becsalni egy kisegyest.

Anya meghallgat, de pont a lényeg nem jut el hozzá.

– És megtudhatom, miért nem csináltad meg a leckédet? Arról volt szó, hogy matekozol a hétvégén.

– Matekoztam is, de a házit elfelejtettem – mentegetőzőm.

– Mese habbal.

– Komolyan! Meg is tudom mutatni, hogy egy csomó példát megcsináltam – mondom.

Nem értem anya felháborodását, mindenkivel megesik, hogy olykor elfelejti a házit. Jó, matekból ez már valóban a sokadik alkalom, de neki is biztos volt olyan tantárgya, amit ki nem állhatott.

– Nem kell semmit sem bizonygatni, kislányom. A lényeg, hogy írd meg a következő dolgozatot normálisan, és az isten szerelmére, legalább próbálj meg illedelmesen viselkedni Nikolett tanárnővel! Mindenkinek kijár a tisztelet.

Ha mindenkinek, akkor abba én is beletartozom, Nikitától meg aztán mindent kapok, csak tiszteletet nem.

– Jó, majd igyekszem – felelem, csak hogy elkerüljem a további veszekedést.

Anyával nem jó összerúgni a port, mert olyan színes a büntetéspaletta, hogy a legvéresebb kezű uralkodók is hozzá járnának tanácsért.

– Helyes. A szünetben úgyis jut rá idő, megbeszéltem apáddal, hogy lemész hozzá a péntekig.

– Tessék? Siófokra?

Ezt nem hiszem el.

– Azért ennyire ne lepődj meg, tíz éve ez a rendszer. Te mész apádhoz, az öcséd pedig a nagyihoz.

Aztán őszi szünetben fordítva. Hogy is felejtettem el?

– És mikor?

– Öcsikének holnap még van tanítás, úgyhogy elviszem az iskolába, utána pedig téged Siófokra. Aztán délután megyünk a nagyihoz.

– Nem lehetne inkább holnapután?

Ha már mindenképp le kell mennem, legalább Balázssal hadd találkozzam előtte.

– Nem. Csak egy napra tudok szabadnapot kérni.

– De...

– Miért olyan fontos? – kérdezi anya.

Hirtelen megakadok. Azt nem mondhatom, hogy randim lesz egy fiúval, akivel mellesleg kiderítjük, hogy hová tűnt Detti, mert azon nyomban szívinfarktust kapna.

– Csak. Szeretnék holnap még itthon maradni. Meg amúgy egész héten is.

– Nézd, Vera, megértem, hogy nem szeretsz Siófokon lenni, de néha édesapáddal is találkoznod kell. Biankával ellesztek, ráadásul, ahogy hallottam, ő még a matekban is tud segíteni.

Kedves anyától, hogy megért, de egyáltalán nem az a probléma, hogy utálom apát. Sőt, kifejezetten szeretek leutazni hozzá, csak a barátnőjétől mászom néha a falra. Na jó, nem csak néha. Biztos azért akarja ennyire, hogy eltűnjünk, mert egyedül akar lenni. Szerintem már azt is megbánta, hogy a világra hozott bennünket, amikor csak teheti, lepasszol valahova. Apához, a nagyihoz, ha ők nem lennének, szerintem egy kutyapanzióba is gond nélkül befizetne egy hétre.

– De anya! Elég nagy vagyok már, hogy vigyázzak magamra.

– Vera, ez nem vita tárgya. Mész apádhoz, és pont. Holnap tízkor indulunk.

– És mi lenne, ha holnapután levonatoznék? Akkor nem kell kivenned szabadságot...

– Nem. Ne vonatozz egyedül, mostanában sok rosszat hallani.

Érdekes, én még egyetlen balatoni vonatos gyilkosságról vagy rablásról sem hallottam. A vadnyugat már nem létezik, de ezek szerint anyának elfelejtettek szólni.

– Jó. Lemegyek veled, de akkor vissza sem jövök többé – jelentem ki, majd bemegyek a szobámba.

Ezt tényleg nem hiszem el, hogy anyának minden jó dolgot tönkre kell tennie az életemben! Ha csupán egyetlen nappal később indulnánk, máris megoldódna a probléma, de anya még ennyire sem hajlandó alkalmazkodni.

Első dühömben felhívom Biankát, és kiöntöm neki a szívem.

– És érted, most mi a frászt csináljak?!

– Hát, anyukádat ismerve nincs választásod – feleli Bius a lehető legkíméletesebben.

– Tudom – sóhajtok. – Csak ez így annyira szar! Tizenhét vagyok, nem egy pelenkás csecsemő. Kinőttem már abból a korból, amikor minden lépésemet felügyelni kell. Egyedül is simán ellennék napközben, estére meg már úgyis megérkezik a börtönőr. Esküszöm, amint lehet, elköltözőm itthonról, akár egy egérlyukba is becuccolnék. Jaj, Bius, ez annyira igazságtalan!

– Azt mondják, az életben sok mindent el kell tőnni, akkor leszünk csak igazán erősek, és előbb–utóbb elnyerjük a jutalmat is. Úgy látszik, neked anyukádat kell elviselned. Hidd el, még így is jobban jártál, mint sokan mások.

Nem tudom, hogy most magára és az apukája elvesztésére gondol-e, vagy mondjuk a hajléktalanokra és a gyógyíthatatlan betegekre, de tulajdonképpen igaza van. Lehetne rosszabb is, bár annál szörnyűbb dolog jelen pillanatban nem létezik, hogy le kell mondanom a randit.

– De ugye te is jössz?

– Ha az úgy jó, holnap estére lent vagyok, napközben egy menhelyes rendezvényre kell mennem.

– Oké – sóhajtom. – Akkor lent találkozunk. Addig meg fogom magam, és a kardomba dőlök.

– Nyugi, ha ez a szerelem tényleg meg van írva előre, akkor lesz még

alkalom arra, hogy találkozzatok – biztat Bius.

Aranyos, de sajnos haszontalan, patakokban folynak a könnyeim, amikor leteszem a telefont. Erősen elgondolkodom, hogy anya valószínűleg a mi szomorúságunkból táplálkozik, elvégre nincs olyan hét, hogy ne bőgjek. Öcsinek a kutyát tiltotta meg, nekem meg úgy gyakorlatilag az egész életet.

Balu telefonszámáról fogalmam sincs, de ez tulajdonképpen mindegy is, úgysem merném felhívni. Helyette marad a Fészbuk-üzenet. Szerencsére már jó ideje ismerősök vagyunk, a sulinkban az a szokás, hogy mindenki bejelöli a másikat még akkor is, ha egy árva szót sem váltottunk egymással. Teljesen rendben van ez így, legalább mindig értesülök Balu új fényképeiről, meg azt is tudom, hogy éppen melyik szám a kedvence. És akkor még mondja valaki, hogy a közösségi média káros...

Percekig bámulom a telefonom kijelzőjét, mire elkezdek írni.

Szia!

Ne hari, de a holnap sajnos mégsem jó. Anyám beszervezett egy kötelező programot:S:(

Remélem, hogy egyből ír rá valamit, és legalább chatelünk egy jót, de egészen reggelig várnom kell a válaszra.

Oké, nem gáz. Detti miatt meg ne izgulj.

Ennyi. Se egy szomorú szmájli, se egy bepótoljuk valamikor máskor... Ezt alaposan elcsesztem.

Anya valóban komolyan veszi a tízórás indulást, kilenc ötvenhétkor beröfönti a tragacsot. Gondolom, ezzel azt jelzi, hogy ideje beszállnom a világ legveszélyesebb járművébe.

A sporttáskámat és két hátizsákomat is rommá tömöm a cuccaimmal, merthogy még mindig nem mondtam le a költözésről. Ez az állapot tarthatatlan, valamit lépnem kell. Ahogy este elnéztem, van olyan járat, amelyik másfél óra alatt felér Budapestre, úgyhogy simán tudok majd vonattal suliba járni, úgyis csak egy évről van szó. Fél lábon is kibírom. Apa csak megengedi, hogy nála legyek, már akkor is majd kiugrik a bőréből, ha csupán leugrom hozzá egy hétvégre. Ő szeret, és ezt

érezkelteti is, nem úgy, mint a saját édesanyám.

Már az sem semmi, ahogy eljutunk az M7-es autópályáig, de ami ott jön, az kész katasztrófa. Csoda, hogy ezt az autót felengedik – és anya fel mer hajtani – a sztrádára, nagyjából úgy érzem magamat, mint egy nyúl az elefántok között. Legszívesebben még vagy három biztonsági övet becsatolnék, nézni is rossz, amit anya művel. Nem sokkal a Budapest végét jelző tábla után becsukom a szemem, de akkor meg marhára szédülök. Anya hol a gázra lép rá, hol a fékbe tapos bele. Komolyan, mint egy hullámvasúton.

Megszoktam már, hogy állandóan megelőznek még a kamionok is, de azért félelmetes látvány, amikor elhúz mellettünk egy ilyen robosztus jármű. Elég, ha csak egy picit pöccinti meg az Opel elejét, máris az árokban találjuk magunkat. Valószínű anya is érzi, hogy ez több mint para, úgyhogy új módszert talál ki: egyszerűen lehúzódik a leállósávba, és ott haladunk.

– Ez így szabályos? – kérdezem, merthogy rajtunk kívül egy árva autó sem közlekedik itt, és van egy sejtésem, hogy a leállósávot nem véletlenül nevezték el így.

– A biztonságunk érdekében igen – közli.

Oké.

Inkább meg sem szólalok a továbbiakban, nehogy véletlenül miattam történjen valami végzetes dolog. Már akkor is hevesebben ver a szívem, ha anya egy pillanatra leveszi az útról a szemét.

Erős kilencvenes tempóval haladunk, amikor meglátjuk, hogy előttünk vontatnak egy autót. Anya azonnal fékez, hogy betartsa a kötelező követési távolságot, aztán körülbelül öt perc után belátja, hogy ilyen tempóban estig sem érünk apához. Kirakja az indexet, és előzésbe kezd, én pedig szorosabban kapaszkodom, mint eddig bármikor.

Az aggodalom annyira nem jogos, mindössze százig gyorsul fel a kocsi. Mögöttünk persze dudálnak, villognak és integetnek, de anya még véletlenül sem néz a tükörbe. A másodpercek óráknak tűnnek, és jó pár évet öregedem is a kis kaland alatt. Rendesen nekem égő, ahogyan elhaladnak mellettünk a normális sofőrök, akik anya láttán csak a fejüket

fogják. Képzelem, miket gondolhatnak róla.

Bő egy óra múlva szerencsésen elérünk a lehajtóhoz. Hálát adok az égnek, hogy túléltem az utazás legmeredekebb szakaszát, innentől már csak az állomásig kell épségben eljutni. Bevett szokás ez, hogy anya ott tesz ki, annyira utálja apa barátnőjét, hogy inkább engedélyezi számomra a néhány utcányi sétát.

– Péntek délután apád majd felhoz – mondja, miután kínkeservesen beállt egy, illetve valójában kettő parkolóhelyre.

Ferdén, keresztben, de a lényeg, hogy ezúttal legalább nem húzta meg a kocsit.

– Semmi szükség rá – felelem, miközben kiveszem a csomagtartóból a cuccaimat. – Mint említettem, ezentúl apánál fogok lakni.

– Jól van. Akkor, ha majd egy kicsit lenyugodtál, akkor beszélünk.

– Nem fogok lenyugodni! – vágok vissza. – Megyek apához, és kész, jogom van hozzá!

Anya erre elmosolyodik.

– Kislányom, ez bolondság.

– Pedig nem az! – mondom, aztán a vállamra veszem a két hátizsákot, jobb kezembe pedig a sporttáskát.

Igyekszem elegánsan, felszegett fejjel távozni, de ezek a csomagok marha nehezek, egy serpának is komoly kihívást jelentenének. Kis híján leszakad a hátam. Anya nem jön utánam, nem kér elnézést, beszáll a kocsiba, és egyszerűen elhajt. Szerintem azt hitte, csak viccelek, vagy kamuból duzzogok. Jellemző. Még annyira sem ismer, hogy tudja, mikor gondolok valamit halálosan komolyan. Ezen marhára felhúzom magam. Eljön vajon valaha az az idő is, amikor anya emberszámba vesz?

Mivel nem akarok fújtató sárkányként beállítani apához, elbattyogok a partig, és egy kicsit relaxálok. Illetve valami hasonlót művelek. Törökülésbe vágom magam, nekidőlök az egyik hátizsáknak, és csak figyelem a Balaton csendes vizét. Tíz perc elteltével már egész nyugodtan veszem a levegőt, a lágy hullámok szinte elaltatnak.

Ideje indulni.

Igen rövid az út az állomásig, mégis marhára megszomjazom. Még

szerencse, hogy minden második sarkon akad egy-egy kisbolt. Igaz, hogy ötször annyiért adnak mindent, mint Budapesten, de ha az ember lánya szomjas, akkor nincs mit tenni. A Balcsiból mégsem ihatok...

Alighogy lefejem magamról a hátizsákokat, ismerős hang üti meg a fülem. Ezt a nevetést bármikor felismerném, elvégre három éve minden héten legalább kétszer hallom.

Detti az.

Kezében piásüvegek, fején egy új napszemcsi, körülötte pedig két-három osztálytársa. Tök úgy néznek ki, mint az amerikai tinifilmekben a nagymenők.

– Hahó! – integetek neki.

Detti először simán továbbmegy. Biztos nem hallott meg. Vagy talán direkt nem akar?

– Detti! – szólok utána, amire már hátrafordul.

Orra hegyére tolja a napszemüveget, és alaposan megnéz magának.

– Roni! Basszus, meg sem ismerlek ilyen sok cuccal! Azt hittem, valami félig hómlessz hippi vagy, aki lejött kongázni a Petőfi sétányra.

– Köszí – motyogom.

– Jaj, ne sértődj már meg! Hogy kerülsz ide?

– Lejöttem apához. Illetve anyám leküldött – felelem tömören. Most rajtam van a sor, hogy számon kérjem az elmúlt három napot. – De ez most nem érdekes. Inkább azt magyarázd el, miért nem lehet téged sehogy elérni, és miért nem válaszolsz az üzeneteimre.

– Megfognátok ezeket egy kicsit, csajok? – kérdezi az osztálytársaitól, majd a választ meg sem várva a kezükbe nyomja a piákat. – Egy perc, és jövök.

Pár méterrel arrébb megyünk, gondolom, hogy a többiek ne hallják a beszélgetést. Mégis, mi ez a nagy titkolózás?

– Mire vagy kíváncsi? – kérdezi Detti.

– Mindenre, ami hétfő délelőtt óta történt.

Detti sóhajt, aztán belekezd a sztoriba.

– Oké. De kezdjük inkább a vasárnappal. Az ugye köztudott, hogy a Ginger-koncerten egy kissé lenulláztam magam, másnap ki sem tudtam

kelni az ágyból. Ez folytatódott hétfőn is, arra nem maradt erőm, hogy csináljak magamnak egy zacskós levest. Csak estefelé tértem magamhoz, akkor meg hívott Tom, hogy az unokatesóinál házibuli lesz este.

– Hétfőn?

– Ők már fősulisok, nekik minden nap parti van. Úgy voltam vele, hogy tulajdonképpen belefér, ez a néhány nap nem oszt, nem szoroz. – Furcsa ez a mondat Detti szájából, Tom előtt komolyan vette a tanulást, ahogyan az edzéseket is. – Szóval igent mondtam, úgyis régóta meg akarom nézni, hogy buliznak a nagyok. Egy csepeli panel hetedik emeletén kötöttünk ki. A lift persze elromlott, úgyhogy fel kellett caplatni, de Tommal még ez is élvezet.

Ja, képzelem mennyire...

– A buli tök hangulatos volt, már egy csomóan táncoltak, amikor odaértünk. Mondjuk azt hittem, hogy rockerbuli lesz, de Tom mondta, hogy néha azért egy kicsit ők is lazábbra veszik a témát. Egy kicsit azért befeszültem, Tomon meg az unokatesóin kívül senkit sem ismertem. Ezt Tom is észrevette, egy perc múlva a számba nyomott egy fél tablettát, és azt mondta, nyeljem le. Persze azonnal kiköptem, hogy mégis, mi a franc az. Egy kis rózsaszín izét tartottam a kezemben, közben meg értetlenül néztem Tomra. Kinyitotta a száját, és mutatta, hogy a másik fele az ő nyelvén van. Először nem akartam lenyelni, de elmondta, hogy semmi komolyról nincs szó, mindössze két-három órán keresztül pörögni fogok.

– És lenyelted? – kérdezem elhűlve.

– Le.

– Bravó.

– Jaj, Roni, ne legyél már ilyen cinikus! Nem fogok rászokni, elhiheted. Már csak azért sem, mert utána egy álló napon át aludtam.

– Ezért nem válaszoltál?

– Hát, elég valószínű – húzza mosolyra a száját.

– És mi van akkor, ha kimutatja egy doppingteszt?

Nem jellemző, hogy diákokkal tesztet csinálnak, de azért előfordult már egy-egy nemzetközi versenyen, hogy szűrőpróbaszerűen kiválasztottak néhány embert. Ezeket az izéket simán kimutatja, Tibi bá mindig

hangsúlyozza, hogy még véletlenül se használjunk ilyen szemeteket.

– Nem kell mindent túlparázni – mondja Detti, majd beletúr a hajába.

Ugyanúgy, ahogyan Tom szokta. Ne már...

– Oké, te tudod – felelem, elvégre mi mást mondhatnék rá.

Detti jogilag felnőtt ember, azt csinál, amit akar. Na meg nem akarok már megint lúzer kislánynak tűnni, aki megijed egy pohár vodkától.

– De hogy kerültök ide? – teszem fel végül a kérdést.

– Tegnap még én sem tudtam, hogy ez lesz – vigyorog. – Tom nagybátyjának van itt egy nyaralója, ami üresen áll. Eléggé adta magát a helyzet, úgyhogy Tom összerántott egy pár embert. Parti lesz az egész tavaszi szünet. Marha nagy kecó, sok szoba, jó társaság... Van kedved hozzá?

– Nekem? – értetlenkedem. – Nem is hívott senki.

– Ugyan, Roni! Ez nem olyan buli – legyint Detti. – Senkinek sincs írásos meghívója, egyszerűen így alakult. Bocs, hogy nem szóltam előbb, de úgy pörögtek az események, hogy csak sodródtam az árral. Nem is tudom, hol a telóm, bár nem is igazán izgat. Tök igaza van Tomnak, teljesen felesleges egész nap nyomogatni, a fontos dolgok úgyis a való életben történnek. Ja, és csak úgy mellékesen mondom, Balázs is itt van – kacsint.

Az utolsó mondatra természetesen azonnal felkapom a fejem. Mindennél jobb volna egy egész tavaszi szünetet Baluval tölteni, de azért talán kissé furcsállaná, ha beállítanék, elvégre tegnap lemondtam egy randit.

– Szóval, jössz? A srácok már várnak ránk – mosolyog Detti.

• – Miért is ne? – vonom meg a vállam vigyorogva.

→ A folytatásért lapozz a 9. fejezethez!

• – Cuki vagy, de ez így nagyon hirtelen jött, már beígértem magam apához. Így is tök ritkán találkozunk, tuti kiakadna, ha meg sem látogatnám.

→ A folytatásért lapozz a 10. fejezethez!

7. fejezet

– Biztos? Elég szívás innen hazajutni, csak óránként járnak a buszok.
– Maradok – ismétlem. – Lesznek testőreim, nyugi. Legalábbis remélem.

– Jó, de írd rám, ha hazaértél!

– Igenis, anyu – ugratom, de Bius most láthatóan nincs vicces kedvében.

– Komolyan beszélek!

Még vagy ezerszer megígérteti velem, hogy vigyázzak magamra, és ne csináljak hülyeséget. Nyugtatom, hogy nem kell egy tízes fokozatú skálán tizennégyes szinten féltene, de Bianka rendíthetetlenül mondja a magáét egészen addig, amíg Félixék elindulnak a kijárat felé.

A koncert befejeződik.

Furcsa, hogy megszűnik a zene, a fülem szinte cseng a csendtől. Nagyokat nyelek, hátha attól jobb lesz, de nagyjából annyit használ, mint halottnak a szájfényes puszi.

– Lányok, fiúk, köszönjük, hogy itt voltatok! – mondja Karesz egyik kezét a magasba tartva.

Arca teljesen vörös a sok ugrálástól és kiabálástól, izzadság folyik végig a nyakán, és már közel sem húzza ki magát olyan szépen, ahogyan a koncert elején. Fehér pólóján mindenféle beazonosíthatatlan folt éktelenkedik.

– Hogy mikor találkozunk legközelebb? – kérdezi, bár senkit sem hallottam a közönségből bekiabálni. – Ha minden jól megy, egy hónap múlva. Talán itt, talán máshol, ki tudja, mit hoz a jövő. Éljetek veszélyesen, legyetek rosszak!

A banda kap még egy utolsó hatalmas tapsot, aztán, amikor lejönnek a színpadról, a tömeg kezd szétszéledni. Csupán néhány asztalnál maradnak. Hova ez a nagy sietség?

Többen autogramot kérnek Tomtól még a sulisok közül is, mintha valami menő rocksztár lenne. Egyszer ez még vagyonokat fog érni, lelkendezik az egyik tizedikes lány. Ezt azért egy kicsit gáznak tartom, de nem reklámozom a véleményemet Dettinek, aki csodálattal bámulja szíve

választottját. Meg egyébként is, lehet, hogy csak irigy vagyok rá, elvégre ő azzal lehet, akit szeret.

– Ez jól összehoztuk, srácok! – pacsizik le Tom a Ginger Deer tagjaival.
– És persze a hangosítás is király volt – teszi hozzá egy kissé hangosabban.

Songoku válaszképpen felemeli a hüvelykujját, majd tovább pakolászik a sarokban. Fogadni mernék rá, hogy ő az egyetlen a teremben, aki egy korty alkoholt sem ivott az este, de elnézve a megszámlálhatatlan mennyiségű kábelt, valószínűleg jól tette.

Balu könnyedén felemel egy asztalt, hogy a mienk mellé tegye. A srácok hoznak maguknak egy-egy széket, Detti pedig addig ügyeskedik, amíg Balázs mellém kerül.

Állati. Tényleg profi ez a csaj.

– Ünnepeljünk? – kérdezi Tom.

– Ünnepeljünk! – hangzik a válasz a bandától.

– Szerintem is. Fasz kis buli volt.

Elképesztő, hogy itt ülhetek én is a nagyokkal, de a legszebb az egészben az, hogy nem néznek ki maguk közül. Senki sem kérdezi meg, mi a fenét keresek itt.

– Tök jó a dobverőd – mondom a mellettem ülő Balázsnak, aki még egy ilyen hosszú koncert után is fél kézzel a ritmust üti a térdén.

– Kösz.

– Te festetted be?

Érdekes, valószínűleg alkoholos filccel rajzolt nonfi fut körbe rajta. Olyan, mint valami különleges varázspálca.

– Aha. Szeretek rajzolgatni.

– Én is. Tök jó, hogy nem törik meg a minta, ahogyan mozgatod.

Balázs rám néz, majd elmosolyodik.

– Neked adjam?

– A dobverődöt? – csodálkozom.

Egy dobosnak a dobverő olyan lehet, mint a festőnek az ecset vagy az írónak a toll.

– Ja. A másik úgyis kettétört, ez meg elrepedt. Itt, látod? – mutat rá egy

kisebb hasadásra. – Fogyóeszköz, főleg egy ilyen zúzás után.

Hogy szeretném-e? Nem kérdés! Ujjongok magamban, de próbálom nem túlságosan kimutatni.

– De csak ha tényleg nem kell már neked.

– Van otthon vagy húsz pár, elég nagy tételben szoktam rendelni. Ez meg már úgylát használhatatlan – legyint.

– Hát, akkor köszöni. Majd tíz év múlva eladom az E-bayen, és veszek belőle egy házat medencével.

– Akkor egyszer hívj meg egy buliba, nagyon szeretem a medencés partikat – nevet.

De még milyen édesen!

– Feltétlenül, te leszel a díszvendég – ugratom.

Hihetetlen, hogy kimondom ezeket a szavakat, normál helyzetben homárvörösen – és persze némán – ülnék már akkor is, ha Balázs csak egy zsebkendőt kérne tőlem. Most pedig flörtölünk! Legalábbis én ezt nagyon annak érzem.

– Srácok, az italok! – jelenik meg a pultos fiú egy tálcányi felespohárral és a már jól ismert szódásszifonokkal.

– Nem azt mondtad, hogy elfogyott? – érdeklődik Detti.

– Rajongóknak nincs is több – vonja meg a vállát a pultos.

Most tűnik csak fel, milyen hatalmas fültágító van a fülében, kis túlzással egy pingponglabdát is át tudnék rajta ütni. Elég undi. Ha picit, az tök jól néz ki, de ez azért már túlzás. Mintha valami afrikai törzsfőnök lenne modern kiadásban.

– Eltettünk három szifont, cicuska! – magyarázza Tom Dettinek. – Tudod, a srácokkal szeretünk biztosra menni.

Amikor hozzám ér a kör, illedelmesen visszautasítom. Még mindig szédülök, érzem, hogy ennyi bőven elég volt nekem. Meg amúgy is, megígértem Biusnak, hogy vigyázok magamra.

– Biztos? – kérdezi a nagyfülű.

– Igen. Köszönöm, nem kérek.

– Ne legyél már papírkutya! A zenekar egészségére illik inni – szól közbe Tom.

Minden tekintet rám szegeződik. Nem szeretnék beégni, úgyhogy megvonom a vállam, és bólintok, hogy jöhet nekem is. Az utóíze ezúttal is édes, de már egyáltalán nem esik jól.

– Ez a beszéd! Ilyen egy vérbeli Ginger Deer –ajongó! – bólogat Karesz.

Ha Bius mellettem ülne, tuti azt mondaná, hogy ne igyam meg a következőket, de mivel senki sem ad ilyen tanácsot, újabb két pohárral lehajtok. Biztos Detti is szólna, ha soknak ítélné, elvégre ő már elég tapasztalt bulizó.

Miután a srácok megint gratulálnak egymásnak, átdumálják a koncerten történeteket. Eleinte a zenéről van szó, hogy mit rontottak el, hogy legközelebb melyik számokon módosítanak, hogy kell-e változtatni a hangzáson, de aztán hamar áttérnek a közönségre. Ez a téma már sokkal érdekesebb.

– Láttad, a Benedek hogy pogózott? – röhög Csoki. – Nem normális az a gyerek. Egyszer beesett mellém, azt hittem, kirántja a hangszert a kezemből. Szép lett volna, mi?

– Ja. Viszont tanulva ebből az estéből, legközelebb olyan hely kellene, ahol egy kicsit magasabban állunk – feleli Karesz.

– Hogy lehessen stage divingolni? – csillan fel Tom szeme.

– Tudod, ki akar beugrani ezek közé a vakegerek közé! Mi van, ha nem kapnak el? Elég szar lehet arccal csattanni a padlón, én kihagynám... Azért kéne emelvényen játszani, mert a teljes itallapot rám öntötték – mutatja Csoki a pólóját. – De ahogy elnézem, rátok is jutott bőséggel.

– Ezzel jár a showbiznisz – vigyorog Tom.

– Nem is értem, hogy lehet piával a kézben táncolni... – kortyol a sörébe Csoki. – De amúgy a kábelekkkel is kell valamit kezdeni. Feltűnt, hogy a Vótmá felét basszus nélkül toltuk le? Valami vászonnadrágos félkegyelmű átesett a kábelen, amitől az kihúzódott. Alig találtam meg a tömegben. Még szerencse, hogy nem sérült meg, egy csomóan rátapostak.

– Hát, láttam én is érdekes arcokat, az biztos! De azért jó csajok is akadtak bőven – húzza meg Tom a sörét.

– Na! – csap rá Detti a vállára.

– Cica! Attól, mert együtt vagyunk, még nem vakultam meg. Te is tuti megnézed a jó pasikat. Bár ezerből legfeljebb egy érhet csak a nyomomba – teszi hozzá egy erőltetett félmosoly kíséretében.

Hát, igen. Tomnak akkora az arca, mint egy családi pizza. Az unokatesói meg Songoku természetesen röhögnek a taplóságon, de Balázson látom, hogy csak kényszerből mosolyog. Ő más, mint a többiek. Tutí, hogy más, mint ők.

Nagyjából egy órán át – vagy még tovább, az időérzésem már rég cserbenhagyott – dumálunk, amikor megjelenik egy kopasz, bajszos ürge melegítőnadrágban és galléros pólóban. Abszolút beleillik ebbe a kőbányai miliőbe.

– Na, jól van, gyerekek, záróra! Igyátok meg a sörötöket, aztán menjete aludni, vége a bulinak!

Ezek szerint ő a tulaj. Így már érthető, miért nem festi ki rendesen a helyet, ő maga is olyan igénytelen, akár ez a penészes pince.

– Vége? Dehogyan van vége! – szólal meg Tom. – Fiatal még az este!

– A Pockon kívül felőlem azt csináltok, amit akartok, de innen tipli van – vonja meg a vállát a melegítő. – Sanyikám, hozz már nekem egy almafröccsöt meg egy pogácsát! Éhen halok, egész nap nem ettem semmit.

– Pogácsa már nincs, főnök – feleli a pultos.

– Ropi?

– Elfogyott.

– Ja, persze, diákbuli volt. Mindegy, majd dobok egy szendvicset hazafelé a kúton – morogja, aztán körbejárja a szórakozóhelyet.

Biztos azt ellenőrzi, hogy minden épségben maradt-e, bár ezen a helyen elég nehéz kárt tenni bármiben. A mosdó olyan, mint egy takarítatlan nyilvános vécé, a csapot csak a vízkő tartja egyben, a bútorokat meg tuti, hogy lomtalanításokon guberálta össze. Csak javulna a színvonal, ha valaki összetörne egy asztalt, akkor legalább kicserélné egy rendesebbre.

A fiúk továbbra is lazán viselkednek, de azért szorgosan szűröcsölik a maradék italukat. Én is felhajtom az őszilevemet, amelybe ezúttal se vodka, se tequila, se semmi egyéb alkohol nem került. Ez persze nem is baj, a nyolcas szorzótáblát már nem tudnám hiba nélkül elmondani.

– Indulás! – jelenti ki Tom, mire az unokatesói felpattannak a helyükről. Döbbenet. A kútba is beugranának, ha Tom azt mondaná?

– Mi lesz a hangszerekkel? – kérdezi Detti.

– Fater meg Songoku faterja értük jönnek hajnalban. Songokuéknak van egy furgonjuk, apám meg tudja, hogyan kell bánni a cuccokkal, hogy ne sérüljenek. Így megy ez mindig.

– Hova tovább? – érdeklődik Balu.

Végre hallom a dörmögő hangját. Ezúttal kivételesen hiányzik a kezéből a dobverő – már réges-régen a táskámba tettem –, úgyhogy az ujjaival dobol az asztalon. Egy pillanatra sem tud megállni.

– Ahová sodor az élet – feleli Tom, aztán ad egy puszit Dettinek. – Ugye, cicus?

– Megyek veled bárhova!

– Jól is teszed.

Na jó, ez azért már egy kicsit giccses.

Beletelik jó néhány másodpercbe, amíg értelmezem az órámon látott számjegyeket, de a végén azért sikerül. Három óra tizenöt. Idejét sem tudom megmondani, mikor voltam fent utoljára ilyen sokáig, anya általában már éjfélkor szól, hogy kapcsoljam le a villanyt, és aludjak. Talán szilveszterkor maradtam ébren háromig, de akkor is csak azért, hogy még frissiben meghallgassam Bius beszámolóját a házibuliról, ahová anya engem természetesen nem engedett el.

Felveszem a pulcsimat, aztán felállok.

Hoppá.

Hatalmasat fordul velem a világ, meg kell kapaszkodnom az asztalban, hogy ne dőljek el, mint egy liszteszsák. Még sosem éreztem ilyet.

– Minden rendben? – kérdezi Detti.

– Nem biztos – felelem. – Nagyon szédülök.

– Lehet, hogy az utolsó néhány fény tényleg nem kellett volna – állapítja meg. – Mindegy, a friss levegő jól fog tenni. Gyere, karolj belém!

Minden egyes lépés olyan, mintha mozgó kövekre tenném a lábamat, a talaj hullámozik előttem. Borzalmas.

Amikor felérünk a lépcsőn, a fiúk a Pocok előtt cigiznek. Dettinek igaza

volt, a hűvös levegő tényleg jólesik. Élvezem, ahogyan beszívom a hideg, friss oxigént, de a járásom továbbra is instabil. Próbálok úgy tenni, mintha a világon semmi bajom nem lenne, de egy kirakat üvegében meglátom magamat, ahogyan úgy lépdelenek, akár egy osonó velociraptor.

Tom felmászik egy autó tetejére, és kurjant egy hatalmasat. Az unokatesói persze azonnal követik a példáját, úgyhogy hamarosan már nem csak mi vagyunk ébren az utcában. Legalább négy helyről ordítanak le, hogy kihívják a rendőrséget, de Tom csak nevet rajtuk. Ez azért elég csúnya dolog, az autók teteje egy csomó helyen behorpadt. Ha valaki, én már csak tudom, hogy a karosszéria-javítás elég drága mulatság, anyának már törzskártyája van a szervizben.

– Jól vagy? – kérdezi Songoku. – Máskor azért kicsit összeszedettebb a mozgásod.

Kicsit? Csak kicsit? Jézusom. Másnap az első dolgom lesz, hogy megtanuljak normálisan menni.

– Kifordult a bokám tánc közben – fülentem, de néhány mássalhangzót sajnos felcserélek.

– Aha. Hát persze – mosolyodik el.

Fenébe, ezt nem vette be. Milyen égő már, hogy ennyire berúgtam! Így még talán Regina sem szokott kinézni. Ráadásul olyan érzés, mintha valaki egy mókuserékben pörgetne. Mikor lesz már vége ennek? Elmúlik valaha? Ez vajon mindenkinél így működik?

Fogalmam sincs hogyan és mennyi idő alatt érünk oda az éjszakai busz megállójába, mindenesetre ott vagyunk. Tábla, az oszlopon egy kuka, néhány plakát, ez más nem lehet. A kép sokszor összefolyik, de még így is látom, hogy nagyon lepukkant emberek ácsorognak körülöttünk, javarészüknél ez a mocskos hely lehet az otthona. Csak hangfoszlányok jutnak el a fülemig, a szavakat nem értem tisztán, bármennyire is koncentrálok. Rettenetes érzés, de nem tudok tenni ellene.

Leroskadok egy valaha virágállványként funkcionáló betontál szélére, aztán egyszer csak arra eszmélek, hogy Detti, Tom, az unokatesói és Balázs felszállnak egy félig üres, csuklós buszra. Mire eljut a tudatomig, hogy egyedül maradtam, már késő. A sofőr csenget, az ajtó záródik.

Miért hagynak itt? Ne hagyjatok itt! Gyertek vissza!

Elképesztő fejfájással ébredek, mintha egy baltát vágtak volna a koponyámba. Minden apró rezzenésre forog egyet a gyomrom, úgyhogy igyekszem mozdulatlanul feküdni. A szám kiszáradt és cserepes, arról nem is szólva, hogy olyan a szagom, mint aki belehempergett egy hathete halott hangyászsünbe.

Másnaposság.

Életemben először érzek ilyet. És az is biztos, hogy utoljára, mert ez szörnyű. A filmekben ilyenkor bekapnak egy aszpirint, lezuhanyoznak, aztán már indulnak is a munkahelyükre, ezzel szemben nekem már az is megterhelő, hogy kinyissam a szememet.

De legalább itthon vagyok. Itthon. A szobámban. Az én szeretett szobámban. Na de várjunk csak... Hogy kerültem haza?!

A koncertre még emlékszem, táncoltam, és marha jól éreztem magamat, utána viszont csak villanások rémlenek: Detti Tommal sétál előttem, Balu, ahogyan az ujjával dobol az asztalon, meg Tom unokatesói, amint épp próbálnak felgyújtani egy zöld szemeteskukát. Remélem, nem sikerült nekik.

Felülök, de bárcsak ne tettem volna, úgy szédülök, mint egy összevissza forgó körhintán a vidámparkban, csak éppen ez még távolról sem vidám. Most veszem észre, hogy át sem öltöztem, ruhástól fekszem az ágyamban. Meg cipőben, persze.

Basszus. Mennyi az idő?

Az ágy mellett heverő táskámban a telefonom után kutatok. Szerencsére hamar megtalálom – ezek szerint nem hagytam el –, de annyira remeg a kezem, hogy elejtem. Hatalmasat koppan a parkettán, mintha valaki a fejem mellett durrantana ki egy lufit.

Tíz óra negyven.

Ilyenkor már rég fent szoktam lenni, és anyának segítek az ebédkészítésben. Mindegy, majd ráfogom arra, hogy még mindig fáj a hasam, elvégre tegnap már elég jól előkészítettem ezt a sztorit, és így talán az sem lesz feltűnő, hogy egy falat sem megy le a torkomon.

Már épp kikászálódnék az ágyból, amikor a szobaajtóm kinyílik. Biztos

anya az, öcsit már megtanítottam rá, hogy kopogjon.

– Hol voltál?

Arca olyan szigorú, akár Piton professzoré.

– Tessék?

– Hol voltál?

– Hol lettem volna? – próbálom adni az ártatlant.

– Ne tettesd a hülyét! Hajnali öt órakor olyan zajra ébredtem, hogy kis híján riasztottam a rendőrséget! Fél órán keresztül ki sem mertem jönni a szobámból, azt hittem, betörő járkál a házban!

Jó tudni, hogy vészhelyzetben anya bezárkózna.

– Amikor bejöttem hozzád, hogy megnézzem, nem esett-e bajod, úgy aludtál az utcai ruhádban, hogy fel sem tudtalak kelteni. Szóval nem vagyok kíváncsi a hazugságaidra, Veronika. Hol voltál?

Hoppá. Most mi a fenét mondjak? Az ablakon kellett volna bemásznom, de ezek szerint nem jött össze. Kikerekedett szemmel, némán bámulok anyára. Ebből aligha húzom ki magamat.

– Utoljára kérdezem, hol voltál?

Halántékán vadul lüktet egy ér, még ilyen messziről is tisztán látom.

– Egy koncerten – felelem bátortalanul.

– Egy koncerten. Mégis, milyen koncerten?

Anya egyre idegesebb.

– Egy iskolai zenekarén.

– Ahová megtiltottam, hogy elmenj? Mondd csak, kislányom, ezt hogy gondolod?

– Bocs – felelem, hátha használ valamit.

– Bocs? Mindössze ennyit tudsz mondani? Mégis, mi ütött beléd? Mióta szokás nálunk elszökni? Ráadásul, ha jól tudom, szobafogságban vagy. Lehetséges, hogy a barátaidnál divat fittyet hányni a szabályokra, de nálunk nem lesz az! Én nem suhancnak neveltem a lányomat! – kel ki magából anya.

– A barátaim nem szöknek el, mert őket elengedik! – vágok vissza.

– Kötve hiszem – jelenti ki anya.

– Pedig igen! Anya, tizenhét évesen tudok már vigyázni magamra! Én

vagyok az egyetlen az osztályban, akit ilyen rövid pórázon tartanak! Annyira égő, hogy arra szavak sincsenek.

– Azt gondolod, hogy úgy tartalak, mint egy állatot?! Pórázon? Ezt komolyan mondod? Van egyáltalán fogalmad arról, hogy milyen áldozatokat hozok, hogy rendes ember váljon belőled? Hogy mennyi mindent fel kell adnom azért, hogy neked és az öcsédnek mindenetek meglegyen?

Anya kigyóként sziszegi a szavakat.

– De közben bezársz egy börtönbe! Az élet nem csak az iskoláról és a tanulásról szól!

– Hanem a koncertekről, a züllésről és az ivásról? Ne is próbáld tagadni, olyan a szagod, mint egy szeszkazánnak! Tizenhét évesen. Igazán büszke lehetsz magadra...

– Nem történt semmi bajom!

– De történhetett volna! Mit mondok akkor apádnak vagy a rendőrségnek?

Jellemző. Anya most is csak magára gondol.

– Nem mindegy? Ahogy elnézem az itthoni viszonyokat, még örülnél is, ha eltűnnék az életedből! Legalább lekerülne egy mázsás teher a válladról. Tudom, hogy úgysem szeretsz, évek óta bizonygatod már a tetteiddel!

Anya elnémul. Kemény szavak hagyták el a számat, de ki kellett mondanom végre az őszinte érzéseimet. Nem mehet így tovább, még egy apácának is több szabadságot adnak, mint nekem, a szeretetről nem is beszélve. Fogalmam sincs, anya mikor ölelt meg utoljára, vagy éppen mikor dicsért meg. Nála a tökéletesség elvárás, a jól teljesítés középszerű, a középszerű pedig már a minősíthetetlen kategória. Legalábbis az én esetemben. Az öcsémmel teljesen máshogy viselkedik.

– Rendben van.

Anya szavai higgadtak, talán túlságosan is.

– Ezentúl azt csinálsz, amit csak akarsz, engem nem érdekel. Úgy gondolod, hogy elég nagy vagy már? Hogy nem szeretlek? Hogy börtönben tartalak? Akkor rontsd el, kislányom, az életedet kényedkedved szerint, de ha sírni támad kedved, akkor ne az én vállamon tedd!

Lógj az iskolából, éjszakázz, igyál, fiúzz, csinálj, amit csak akarsz! Ezennel leveszem rólad a kezemet.

– Köszönöm szépen, már alig vártam! – felelem nem kevés gúnnyal.

– Rendben. De azt tudnod kell, hogy ezentúl nincs zsebpénz. Enni kapsz, lakhatsz itthon, de a többiért dolgozz csak meg magad! Nem vagyok hajlandó finanszírozni a züllésedet.

Anya, a smasszer bekeményített.

– Nem is kell! Majd keresek valami diákmunkát, bármi jobb, mint itthon lenni!

Anya hátat fordít, majd felmegy a lépcsőn, és halkán becsukja maga mögött az ajtót.

– Mi volt ez? – kérdezi öcsike kikerekedett szemmel.

– Nem mindegy neked? – förmedek rá. – Húzz inkább vissza a robotos játékhöz, úgyis csak ahhoz értesz!

– Jól van már, csak kérdeztem – húzza el a száját. – Már azt sem szabad?

– Nem! És csukd be az ajtót, egyedül akarok lenni.

Öcsi nem vitatkozik, szó nélkül teljesíti a kérésem. Szabad vagyok. Végre. Remélem, anya komolyan gondolja ezt, nem csak afféle lelki terrornak szánta a szép monológját. Annyira örülnék neki, ha ezentúl tényleg békén hagyna végre a hülyeségekkel!

Visszafekszem az ágyamba, és hátradőlök. Újra lüktet a fejem, pedig azt hittem, már elmúlt a fejfájás. Megiszom az éjjeliszekrényemre készített víz maradékát, hátha használ valamit. Igazándiból örülnöm kéne – és persze örülök is –, de azért nem járok táncot. Elértem a célomat, ám egy olyan veszekedéssel, amelyben még nem sosem volt részem. Azt hiszem, erre mondják, hogy a felnőttlét kemény.

A plafont bámulom, amikor megszólal a telefonom.

– Szia! – köszönök Dettinek.

– Jól vagy? Minden oké? – kérdezi.

A hangjában némi aggodalmat fedezek fel.

– Persze – felelem könnyedén, bármennyire nincs is így.

– Nincs semmi baj?

– Nincs.

– Tuti?

– Igen. Miért?

Rövid hallgatás.

– Hát, tegnap elég csúnyán néztél ki. Ne haragudj, hogy a srácokkal otthagytunk a buszmegállóban, de Tom nagyon menni akart már. Ha tehetem, veled maradok, amíg egy kicsit magadhoz térsz.

Most én következem a hallgatásban. Próbálom felidézni azt a bizonyos buszmegállót, de sehogy sem sikerül. Mindössze egy villanás van meg, amint egy virágláda szélén ülök. Ott dereng valami busz a háttérben. Talán.

– Figyi, az a helyzet, hogy nem igazán emlékszem. Semmire – teszem hozzá. – Sosem fordult még elő ilyen.

– LOL. Nem is csoda, hogy nem, tényleg borzasztóan festettél. Kis híján még a mentőket is kihívtuk, egy értelmes szót sem tudtál kiejteni.

Ennyire gáz lettem volna?

– Biztosan tök égő neked ez az egész.

– Ugyan, mindenkivel megesik néha... Most legalább megtanulod, hogy nem szabad keverni a piákat. A vodka és a tequila nem igazán barátok.

– Keverni? Soha többet nem iszom egy kortyot sem!

Detti kuncog.

– Azért ezt szeretném hallani egy hónap múlva is. Mennyire emlékszel az estéből?

– A koncert végéig mindenre. Szemeztem Balázssal, aztán nekem adta az egyik dobverőjét... Igen, itt is van a táskámban – ellenőrzöm. – Meg ittunk egy csomó fényt.

Ahogy kimondom ezt a szót, megborzongok. Pezseg, édes és rettenetes. Biztos, hogy egy jó ideig még a sima málnaszörp gondolatára is fel fog állni a szőr a karomon.

– Ennyi?

– Nagyjából. Meg egy–egy villanás.

– Elmeséljem, mi történt?

– Viccelsz? Persze!

Bár sejtem, hogy nem lesz túl felemelő történet, nyilvánvalóan kíváncsi vagyok rá. Ki ne lenne?

– Mielőtt véget ért a koncert, az osztálytársaid megjelentek, aztán leléceltek, te meg ott maradtál velünk.

Eddig oké. Marcival mentek taxival.

– A pincér fiú kihozott egy pár szifonnyi fényt, amit a zenekarnak tett félre. Na, az már sok lehetett neked, mert utána kezdtél el vészesen sápadni.

– De gáz... Balázs mit szólt hozzá? – kérdezem aggódva. – Ezek után, gondolom, rám sem akar nézni többet.

– Nyugi, látott ő már ennél sokkal cifrább dolgokat is.

– Tuti?

– Tuti.

– És egyébként ott is akart maradni veled, de végül Songoku mondta neki, hogy menjen csak nyugodtan.

– Komolyan?

– Aha.

Nahát.

– És hogy keveredtem haza?

Nem hittem volna, hogy ez a kérdés valaha is elhagyja a számat.

– Valamelyik film is így kezdődik – nevet Detti. – Elindultunk a buszmegállóhoz, aztán mire odaértünk, már nem nagyon álltál a lábadon. Illetve, már nagyon nem álltál a lábadon. Én szívesen ott maradtam volna veled, amíg egy kicsit magadhoz térsz, de Tomék nagyon elfáradtak, mégiscsak egész este zenéltek. Songoku viszont felajánlotta, hogy hazakísér, elvégre nem lakik messze tőled.

– Nem is tudtam. Rendes tőle, pedig alig ismer.

– Tényleg ne hari, hogy nem maradtam ott veled!

Tény, hogy Bianka tuti mellettem lett volna, de nem hibáztathatom Dettit. Tom menni akart, és ha Tom menni akar, akkor ott nincs helye vitának. A bálgúnár csakis magára gondol, az empátia teljesen hiányzik belőle. Kíváncsi vagyok, Detti mikor jön erre rá magától.

– Ugyan, tényleg semmi gond! A lényeg, hogy hazajutottam – felelem.

Egy kicsit még dumálunk, de Dettinek hamarosan ebédelnie kell, bár evésre ő sem tud igazán gondolni sem. Amikor leteszem a telefont, látom, hogy vagy tizenöt nem fogadott hívásom van Biustól. Meg három üzenet

is:

otthon vagy?

jól vagy?

hahóóóóóó!!!

Az utolsót hajnali négy óra tizenötökör küldte. Megnyomom hosszan a kettes gombot, és már hívom is. A hangposta – amit sosem használok, de nem tudok átállítani – után ő az első a gyorsívón, még anyát is megelőzi. Bius kapásból felveszi.

– Tudatában vagy annak, hogy mennyire izgultam érted?!

– Ne haragudj! Jó reggelt!

– Jó?! Szerinted jó? Egész éjszaka nem aludtam egy percet sem! Mégis, mi a fenét csináltál?

A hangja csordultig van indulattal, sosem hallottam még ennyire dühösnek. Úgy tűnik, ma mindenkit magamra haragítok. Klassz.

– Nem beszélhetnénk inkább a parkban?

Bius sóhajt egy hatalmasat, de végül beleegyezik.

– Húsz perc múlva ott vagyok.

– Kösz! Imádlak!

Húsz perc. Ez azt jelenti, hogy egészen pontosan tizenöt percem jut arra, hogy embert faragjak magamból, öt perc arra kell, hogy odaérjek. Nem néztem még tükörbe, de borítékolom, hogy a látvány rettenetes, Szörnyella de Frász is megirigyelné.

Egy alapos fogmosás után a komfortérzetem jelentősen megnövekedik, az utána következő kiadós zuhany pedig maga a mennyország. Irdatlan jó érzés, ahogyan lesikálom magamról a tegnapi estét. Akármennyire jól éreztem magamat – egy ideig –, a Gonosz Pocok mégiscsak egy lepukkant, penészes pince, arra pedig gondolni sem merek, miket műveltek a buszmegálló melletti virágláda körül, ahol állítólag órákon át ücsörögtem. Fúj.

Miután felöltözöm, megkordul a gyomrom. Furcsa. Azt hittem, napokig nem fogok tudni egy falatot sem lenyelni, annyira émelyegtem ébredés után. Ezek szerint kezd elmúlni életem első – és utolsó – másnapossága.

Akad még némi időm összedobni egy szendvicset, úgyhogy a konyhába

megyek. Anya is ott van, éppen hússzeleteket paníroz. Vajon hogy a viharba nem ébredtem fel arra, hogy klopfolja a csirkemellet? Úgy aludhattam, mint akit bunkósbottal vágtak fejbe.

Amikor kinyitom a hűtőszekrényt, anya szenvtelenül megszólal.

– Lassan kész az ebéd.

– Jó lesz egy szendvics. De majd elmegyek dolgozni, és veszek magamnak kaját is – felelem gúnyosan. – Csak hogy erre se legyen gondod.

– Ahogy akarod – vonja meg a vállát.

A feszültséget szinte harapni lehet köztünk, akár a zsemlére is rákenhetném. Anya egyre idegesebben nyomkodja a husit a prézlibe, kis híján az asztal is kilyukad, úgyhogy nem időzöm sokat az ebédidei reggelivel: egy üres zsömlébe sajtot és felvágottat teszek, aztán töltök magamnak egy pohár almalevet, amit egyetlen húzásra iszom meg. Sosem esett ilyen jól folyadék, még a tesiórás futások után sem.

Anya észreveszi, hogy az előszobában kötöm a cipőmet. Paníros kézzel, kötényben, egy villát szorongatva áll meg a konyhaajtóban.

– Hová mész?

– El.

– Mikor jössz?

– Majd. Ne tegyél úgy, mint akit érdekel.

Anya szó nélkül fordul vissza a konyhába. Hallom, ahogyan egy tányér összetörik – nyilván nem véletlenül –, de nem hat meg a műsor.

Bius már a szokott helyünkön ücsörög, mire odaérek a parkba. Van egy pad, ahonnan rálátunk a buszmegállóra, a játszótérre, meg a körbekerített kosár- és focipályára is, úgyhogy mindig ide szoktunk letelepedni. A fél környéket ismerjük már látásból. A nevüket persze nem tudjuk, úgyhogy mindenféle hülye becenevet aggattunk rájuk. Andalgós, fagyizós, stírölős, bolond galambos, rohangálós... Fel sem tudom hirtelen sorolni, annyian vannak.

– Szörnyen nézel ki! – néz fel a telefonja kijelzőjéről.

– Te is!

Nem így szoktuk egymást üdvözölni, de most sajnos tényleg ez az

igazság. Bianka pontosan úgy fest, ahogyan én: csíknnyira nyitott szeme alatt hatalmas karikák, elfeküdt haj és bamba tekintet.

– Nem kellett volna aggódnod értem – huppanok le mellé.

– Azért izgultam. Ezekről a srácoktól bármi kitelik...

– Ezt hogy érted?

– Tomról elég sok mindent hallani.

– De Balu nem Tom. Tomot én sem csípem, csak Detti miatt jópofizom vele.

– Meg hogy ne dobjanak ki a bandából – húzza el a száját Bius.

Először felkapom a vizet, de be kell látnom, hogy Biankának igaza van. Jobban ismer, mint én saját magamat.

– Jó, lehet, hogy van benne valami. De ez most teljesen mindegy, Tom a legkisebb gondom.

– Mi a baj?

– Hát, egy kicsit félresiklottak a dolgok. Minden téren. Szerinted tudnék hétvégenként én is dolgozni a menhelyen? Kéne egy kis pénz.

– Na, jó! Akkor most az elejétől fogva meséld el, mi történt, mert ez nagyon nem tetszik nekem! – jelenti ki Bianka.

Bius néma csendben, döbbenten hallgatja a beszámolómat. Elhiszem, hogy meglepődött, ilyen sztorit eddig tőlem még nem hallott. Minden egyes mozzanatot elmesélek, nekem sem árt, ha még egyszer, kicsit higgadtabban is átgondolom ezt az egészet.

– Szóval anya teljesen besértődött, és úgy papolt, mintha ő maga lenne az isten. De legalább ezzel a balhéval megoldódott minden, és többé nem kell elviselnem a hülyeségeit.

– Biztos, hogy jó lesz így? Mégiscsak az anyádról van szó...

– Bius, te ezt nem értheted! A te anyukád irtózatosan jó fej, mindent meg tudtok beszélni, és nem tesz úgy, mintha megragadtál volna egy óvodás szintjén. Az enyém meg... Nos, ismerjük milyen, nem kell ezt tovább ragozni.

– Te tudod. Csak később nehogy megbánd!

– Ugyan már! – legyintek. – De térjünk vissza légyiszi a munkára! Valamiből finanszírozni kell a sulin kívüli életet is. Úgy számolgattam,

hogy mivel majd lógok a buszon, a bérletpénzből lesz valamennyi, de azért ez kevés lesz ahhoz, hogy elmenjek bulizni.

– Azt hittem, a tegnapi nap elriasztott, az a sok fé...

– Ki ne mondd! Nem is alkoholra kell. Ruhák, cipők, belépők... Mostantól anya egy forintot sem fog adni, mindent nekem kell megoldanom.

– Szerintem egyszerűbb lenne, ha bocsánatot kérnél, még akkor is, ha úgy érzed, neked van igazad. A jövő évet még kihúzod valahogy, aztán úgymint jön az egyetem. Az már sokkal szabadabb lesz, addigra tuti leszáll rólad. Na meg nagykorú leszel. Jogilag bármit megtehetsz.

– Ez a kulcsszó. Jogilag. Már előre látom az amíg az én kenyeremet eszed és az én házamban laksz kezdetű monológokat. Jaj, Bius, miért van nekem ilyen vaskalapos anyám? Lehet, hogy le kellett volna költöznöm Siófokra. Csak ugye minden barátom ideköt. Téged sem tudtalak volna itt hagyni...

– Hát, végül is te ismered jobban... Csak féltetek. Pár napja még minden annyira más volt. Bejártál a suliba, edzésre, kórusra, aztán egyszer csak jött Balázs, és a feje tetejére állította a világot. Teljesen kifordultál magadból egyetlen hét leforgása alatt. És nehogy azt hidd, hogy ezt csak én vettem észre. Csomót beszélnek rólad a többiek is az osztályban.

– De most érzem igazán, hogy élek! Mindig is erre vágytam. Végre kiszabadultam a burokból, ahová anyám betuszkolt. Megéreztem a szabadság ízét, és azt kell, hogy mondjam, megtetszett!

Nagyon szívesen folytatnám a szabadságról és a kötelességektől mentes életről szóló nagymonológomat, de megcsörren a telefonom. Anya. Eleinte nem veszem fel, de nagyon idegesít, hogy negyedjére is próbálkozik.

– Igen? – kérdezem köszönés helyett, aztán kihangosítom, hogy Bius is halljon minden egyes szót.

Így talán megérti, miről beszélek.

– Kész az ebéd.

– Nem vagyok éhes.

– Veronika, ne játszd a sértődöttet, indulás haza!

– Nem megyek. Azt csinállok, amit akarok. Te mondtad. Mégsem? Utasítgasd most inkább egy kicsit öcsikét!

– Ne legyél pofátlan, azonnal indulj haza! Nem mondom újra!

– Ahogy akarod – felelem, és bontom a vonalat. – Most már érted, miről beszélek? – kérdezem Biust.

– Ez tényleg elég komolyan hangzik – mondja. – Ennyire én még sosem vesztem össze anyámmal.

– Mert a tied normális – csóválom a fejem. – Bius, miért ver engem a sors? Miért van ilyen anyám?

Amikor ezeket a szavakat kiejtem, már a könnyeim is utat törnek maguknak. Mindeddig tartottam magam, próbáltam keménynek tűnni, és félvállról venni ezt az egészet, de többé már nem megy. Elegem van belőle, hogy gyomorgörccsel járok haza, hogy szégyenkezni kell egy hármass miatt, és abból is, hogy a sulin és az edzésen kívül sehová sem mehetek.

Anya megfoszt az élettől.

Próbáltam már mindenhogyan kitörni ebből a kilátástalan helyzetből, de mindig csúfos kudarcot vallottam. Eleinte kértem, könyörögtem neki, utána ígértem mindent egy kis kimenőért cserébe, de az elutasításon kívül mást nem kaptam. Irtózatosan rossz érzés, hogy hónapról hónapra egyre csak távolodom anyától, de nem tudok ellene mit tenni. Egyedül kevés vagyok a változtatáshoz, és már az együttélés is komoly feladat.

Hatalmasat sóhajtok, aztán felteszek Biusnak egy kérdést, amire nagyon remélem, hogy igennel felel. Különben nem tudom, mit csinállok.

– Egy kis ideig lakhatnék esetleg nálatok? Én már nem bírom ezt otthon, anya úgy viselkedik, mint egy rabszolgahajcsár. Kérlek – teszem hozzá elhaló hangon.

Bius válaszolna, de felszakad belőlem a zokogás.

– Na, nyugi! Nincs semmi baj – ölel meg. – Minden helyre fog jönni.

– Nem fog! – szipogom. – Anya utál engem.

– Dehogyan utál – vigasztal Bius.

– Te nem láttad azt az undorodó tekintetet, amivel végigmért. Mintha csak egy gusztustalan meztelen csigát nézett volna.

– Nem gusztustalanok ők, csak kissé máshogy néznek ki, mint az átlagos csigák.

– Jó, most ezt hagyjuk – mondom, de közben azért egy kicsit el is mosolyodom, hogy Bius még ebben a helyzetben is kiáll az állatok mellett.

– Oké. Először is, higgadj le egy picit, mert nincs olyan nagy baj, mint ahogy gondolod – mondja, majd a kezembe ad egy papírzsepit.

Megköszönném, de a sírástól egy hangot sem tudok kipréselni magamból. A zsepi nagyjából két másodperc alatt ázik át teljesen, miután az arcomhoz emelem. Nem is tudtam, hogy egy embernek lehet ennyi könnye.

– Ha szeretnél, maradhatsz nálunk néhány napig.

– Komolyan? – motyogom.

– Persze. Majd alszol a szobámban.

– Nagyon cuki vagy. Odaadom az összes zsebpénzemet, már ami maradt belőle. De majd vállalok munkát, és akkor többel is be tudok szállni.

– Na jó, ne butáskodj! Anyu úgysem fogadná el.

Tudom, hogy Biuséknak hihetetlenül kevés pénzből kell megélniük, úgyhogy tuti, hogy hatalmas terhet jelentek majd nekik. Illetve nekik is. Biuséknak anyagi megerőltetés, a saját anyámnak pedig érzelmi.

Valamiért képtelen volt megszeretni engem. Persze elfogadom ezt, még ha marha nehéz is, de igazán szólhatott volna időben. Akkor leköltözöm apához, és teljesen máshogy alakul az életem. Most minden sokkal jobb lenne.

Bius hagyja, hogy kisírjam magam a vállán, szép szavak helyett csak a hátamat simogatja. Kell ez a néhány perc összezárv a gondolataimmal, főleg úgy, hogy van valaki mellettem, aki csakis jót akar nekem. Miért nem lehet minden ember ilyen, mint ő?

Amikor már csak elvétve szipogok, Bius ad még néhány zsebkendőt.

– Köszönöm, hogy itt vagy nekem – hüppögök.

– Itt is leszek.

– Anya példát vehetne rólad – mondom.

Miután már nem lüktet annyira a fejem, és a szemem sem úgy néz ki, mint amibe beledörzsöltem egy kiló feketeborsot, elindulok haza. Nem

akarom, hogy anya lássa, mennyire megvisel ez az egész, biztosan csak örülne neki. Azt szeretném, hogy most az egyszer ne érezhesse magát fölényben, úgyhogy pontosan ugyanúgy viselkedem majd, ahogyan ő is tette éveken keresztül.

– Csakhogy megérkezett a kisasszony! – köszön, miután átlépek a küszöböt. – Az ebéd már kihűlt, az öcséd pedig farkaséhes.

Persze, ez is miattam történt.

– Nem érdekel az ebéd. És nem miattad jöttem haza.

Próbálok minél tárgyiasabban beszélni, azt hiszem, össze is jön.

– Hogy mondod?

– Nagyon jól hallottad az előbb is – felelem, majd a szobám felé veszem az irányt.

– Azonnal ülj oda az asztalhoz!

Erre már inkább nem is válaszolok, úgy teszek, mint aki meg sem hallja. Anya erre szótlanul, földbe gyökerezett lábbal áll a nappaliban.

Nem tervezem, hogy sok időt töltök el itthon, jó lenne mielőbb szabadulni innen. Lehalászom a szekrény tetejéről a sporttáskámat, majd leülök az ágyamra, hogy egy kicsit átgondoljam, mire is lesz szükségem. Sajnálom, hogy többé nem alszom a saját ágyamban, talán ezt szeretem a legjobban a szobámban.

A kispárnámat már most a táska mellé dobom, enélkül egy tapodtat sem megyek sehová. Három évvel ezelőtt kaptam Biustól, azóta csakis ezen alszom, még az osztálykirándulásokra is magammal hurcolom. A ruhák következnek. Csak a kedvenceimet dobálom be, az anyától meglepibe kapott göncök a szekrényben maradnak. Majd odaadja valakinek, a nagy részét úgysem hordtam soha, pontosan úgy néztem volna ki bennük, mint a saját nagyanyám, ugyanis anyának hasonló az ízlése, mint Nikitának.

Mivel elég kevés hely maradt, igencsak át kell gondolnom a folytatást. Tusfürdő, sampon meg némi smink mindenképpen kell, ez nem kérdés, ahogyan egy törölközőt is be kell tuszkolnom valahogy a ruhák közé.

De mi legyen az emlékeimmel? Csupán egyetlen polcról van szó, ahol a számomra legfontosabb dolgok kaptak helyet, mégis egy külön hátizsák kellene, hogy mindent be tudjak pakolni. Az meg sajnos csak kettő van, és

abba a sulis cuccok meg a cipők kerülnek. Hagyjam itt a múltam?

Hosszas tünődés után úgy döntök, a műtyűrök maradnak. Majd visszajövök értük akkor, ha lesz egy saját szobám, ahol tényleg csakis én parancsolok magamnak. Előbb–utóbb csak találok egy kis vackot, tele az internet hirdetésekkel. Majd én megmutatom anyának, hogy egyedül is képes vagyok megállni a lábamon. Nekem nincs szükségem az alamizsnájára.

Amikor épp a perselyemben összegyűjtött pénzemet számolom, öcsi bejön a szobámba. Most kezdek elölről, nem tudom, hogy tartottam.

– Elmész? – kérdezi elkerekedett szemmel.

– Igen.

– Hová?

– Világgá.

Óvatosan válaszolok, mert anyából még azt is kinézem, hogy ő küldte fel az öcsémet puhatolózni.

– És mikor jössz vissza?

– Soha. Aki világgá megy, az világgá megy. Ez egy megmászhatatlan dolog.

– Aha. És nem félsz?

– Nem. Sőt, már várom, hogy becsukjam magam mögött az ajtót.

– Én is mehetek?

– Ez egy egyszemélyes utazás. Na meg te miért is akarnál jönni? Te vagy itthon a kedvenc gyerek.

Öcsi ezen eltűnődik.

– És most mit csinálsz?

– Számolom a pénzemet.

Válaszolok minden hülye kérdésére, elvégre a jövőben nem látom majd túl gyakran. Egyszer–kétszer tuti odamegyek a sulija elé, mert azért mégiscsak érdekel, hogy mi van vele, de az már úgysem lesz ugyanaz. Pár év múlva talán rám sem ismer.

– Sok pénz kell annak, aki világgá megy?

– Meglehetősen. Főleg az elején.

– És neked van elég?

– Szerintem igen.

– Adjak még? Nekem is van spórolt zsebpénzem, és most pont nem kell semmire.

Bár csábító az ajánlat, elvégre minden egyes forint jól jönne, visszautasítom. Ha én elmegyek, anya tuti, hogy öcsivel is azt fogja játszani, mint velem, úgyhogy előbb–utóbb neki is szüksége lesz némi tőkére, hogy leléphessen. Ez a család már csak ilyen.

– Hát, akkor jó világgá menést, én most megyek játszani.

– Kösz. Vigyázz magadra, és próbálj meg a magad ura maradni! Ja, és boldog születnapot előre is!

– Te is vigyázz magadra. Kell egy kis csoki az útra?

– Az jól jönne – mosolygok.

– Hozom! – mondja, majd elszalad.

Kell is ez a néhány perc magány, így legalább nem böngöm el magamat. Bármennyire is sokat veszekedünk, nagyon szeretem őt, és hiányozni fog. Főleg most, hogy ilyen cukin viselkedik.

Körbenézek még egyszer utoljára a szobámban, ahol az elmúlt tizenhét évet töltöttem. Sok mindent megéltem itt. Nevetést, könnyeket, veszekedéseket... Főleg veszekedéseket. Nyolcéves koromban kezdett el zengeni a ház, amikor apa összepakolt, és Siófokra költözött, azóta szinte természetes a kiabálás és a balhézás.

Most viszont érkezett az idő, hogy itt hagyjam ezt a helyet, és találjak magamnak egy saját otthont, ahol újabb tizenhét évet eltölthetek. Vagy többet.

A kevésbé megpakolt táskába még épphogy belefér két tornacipő, amit az előszobaszekrényből szedek elő. Anya utálja, ha ezekben járok, de nekem akkor is ezek a kedvenceim. Már úgysem szólhat bele.

– Te meg mire készülsz? – kérdezi anya.

Ezúttal nem tudja titkolni a meglepettségét, de azért ugyanolyan gúnyos a hangja, és pontosan az a szánakozó tekintet jelenik meg az arcán, mint bármikor máskor.

– Szerintem pontosan tudod. Mindkettőnknek jobb lesz így.

– És mégis, hová mész?

- Az az én dolgom. Majd megoldom.
- Roni, ez örökség. Vidd vissza a táskákat a szobádba!
- Nem.
- Beszéljük meg a dolgokat...

Beszélni anyával? Előbb tanítok meg egy pingvint harangot önteni, anya még sosem hallgatott végig.

- Nem. Elegem van. Elmegyek.
- Roni, ne szórakozz! Az élet sajnos nem olyan egyszerű, mint ahogyan te azt elképzeled. Nem tudnál fenntartani egyedül egy lakást. Menj vissza a szobádba, és nyugodj meg szépen!

– Majd megnyugszom, ha berendezkedtem a saját szobámba, ahol nem szólnak rám azért, mert ferdén tettem fel egy posztert.

- Roni... – kezdi újra anya, de ezúttal nem hallgatok rá.
- Szia, anya – mondom, és kilépek az ajtón.

Megtettem az első lépést a szabadság felé.

– De tuti nem jelentek gondot? – kérdezem Biust, miután leteszem a cuccaimat a szobájában.

– Nem. Anyu azt mondta, nyugodtan maradhatsz pár napig, amíg rendeződnek otthon a dolgaid.

– Anyukád egy angyal. Ám sajnos ezek a dolgok már nem rendeződnek, Bius. Én ezt így rendeztem le. Soha többet nem megyek haza. De megígérem, hogy nem leszek a terhetekre, holnap neki is állok a munkakeresésnek. Egy csomószor osztogatnak szórólapokat a sulik körül, biztosan sok emberre van szükségük.

– Ahogy érzed – mondja Bius.

Végtelenül hálás vagyok neki, amiért nem kezd bele egy hegyi beszédbe. Tudom, hogy ő egészen máshogy gondolkodik a családdal kapcsolatban, de ezt most szerencsére félreleteszi.

– Éhes vagy?

– Ami azt illeti, igen – felelem.

Magam is meglepődöm, hogy a másnaposság és a balhék ellenére tudok enni. Ha stressz ér, általában pingponglabdányira szűkül össze a gyomrom, a tétmeccsek előtt például úgy kell magamba tuszkolnom

néhány falat szénhidrátot, hogy ne essek össze mérkőzés közben.

– Összeütök gyorsan valamit.

– Mi lenne, ha rendelnénk egy pizzát?

– Rendelni? – lepődik meg Bius.

– Aha. Azzal nem kell tökölni, kihozzák, és kész.

– Az az igazság, hogy mi nem igazán szoktunk pizzát rendelni. Anyu szokott sütni néha, amikor szabadnapos.

– Akkor most itt az ideje! És mielőtt még bármit is mondanál, én fizetem.

– Hát, köszí.

– Ez a legkevesebb, ha már a rezsibe nem adhatok bele.

– Milyet kérjünk? – érdeklődöm.

– Lilike! – kiabál át Bius a hűgának, aki egy szempillantás alatt itt terem. Szégyenlősen ölelgeti az ajtófélfát.

– Szia, Lili! – integetek.

– Szia – somolyog.

– Kiraktad a puzzle-t?

– Igen – feleli elnyújtva.

– Figyel csak hugica, van kedved pizzázni?

– Igen, igen, igen, pizza! – ujjong.

El sem hiszem, hogy ennyire édes lehet valaki.

– És milyet szeretnél?

– Nem tudom. Legyen rajta sok sajt. Meg szalámi – feleli, de úgy, hogy az „l” betűk „j”-nek hangzanak.

Negyven perccel később már vidáman ülünk körbe a konyhaasztalt egy családi méretű pizza társaságában. Családi. Hát igen, Biust mindig is a testvéremnek gondoltam. Lilike két perc alatt teljesen összemaszatolja az arcát, de nem szól rá senki. Anya ilyenkor már kioktatta az öcsémet, hogyan kell rendesen enni, pedig egy óvodásnál tök természetes, ha maszatos.

– Anyu mikor jön? – kérdezi Lili.

– Akkor te már aludni fogsz – feleli Bianka.

Lilinek legörbül a szája a hír hallatán.

– De ne aggódj, majd én mondok esti mesét. Mondjuk azt a fókásat.

Bius anyukája valóban későn érkezik meg, valamikor tizenegy után fordul el a kulcs a bejárati ajtó zárjában. Lili már az igazak álmát alussza egy teknősbékás éjjeli lámpa fénye mellett, mi pedig pizsamában fekszünk a szobában, és az élet nagy dolgairól elmélkedünk. Bianka az ágyán, én az ágy melletti zsebkendőnyi helyen, egy egyszemélyes kempingmatracon, természetesen hálózsákban.

– Sziasztok – suttog be Kriszta. – Látom, sikerült berendezkedni. Most pihenjete, majd holnap reggel beszélünk. Szép álmokat! – mondja, aztán becsukja az ajtót.

Másnap azonban mégsem találkozunk, Bius anyukája már reggel ötkor elindul, hogy odaérjen a hatórás nyitásra. Sajnálom szegényt, állati fárasztó lehet állandóan dolgozni, de egy kicsit azért örülök is, hogy nem kell elmesélnem neki is az elmúlt napot. Már attól is görcsbe áll a gyomrom, ha csak rá gondolok, ráadásul anya még csak nem is keresett. Sem egy hívás, sem egy árva sms. Ebből is látszik, hogy mennyit számítok neki, az sem érdekelné, ha a híd alatt aludnék.

– Indulni kéne – szólal meg Bius.

– Ilyen korán? Még csak hét óra van.

– Lilit be kell adni az oviba.

Nagyon furcsa, hogy busszal megyünk, teljesen elszoktam a reggeli tömegközlekedéstől. Az emberek nyúzottak, álmosak, unottan ácsorognak, és csak úgy bámulnak ki az arcukból. Mint a zombik. Az autósok azért egy fokkal vidámabbnak tűnnek, biztos azért, mert nem kell ezer emberrel osztozniuk a levegőn.

Persze sokkal hamarabb beérünk a suliba, mintha anyával araszolnánk a dugóban, ráadásul Biussal végigdumáljuk az egész utat. Nem is értem, eddig miért kockáztattam minden nap az életemet anya mellett, ezerszer jobb a buszon zötykölődni még akkor is, ha bűdösek az utasok. Legalábbis Biussal jó móka.

Hétfőn – csakhogy még borzasztóbb legyen a tény, hogy iskolába kell jönni – az első óránk matek. Szenvedés már a kora reggeli órában. Biztosan volt lecke is, de ez a hétvége valahogy nem a házi feladatról és a

tananyag bemagolásáról szólt.

Lehalkítom a telefonomat, hogy még véletlenül se csörrenjen meg, közben pedig nyugtázom, hogy anyát még mindig tökéletesen hidegen hagyom.

– Jó reggelt kívánok! – szólal meg Nikita. – Félix, vegye le a sapkáját, köpje ki a rágóját, és jelentsen!

– De nem én vagyok a hetes, tanárnő!

– Ez engem egy cseppet sem érdekel. Meg tudja számolni, hányan vannak a teremben?

– Meg.

– Azt is tudja, hányan járnak az osztályba?

– Igen.

– Akkor talán nem haladja meg egy jelentés az agyi kapacitását.

– Jó. Tanárnőnek jelentem...

– Talán tisztelettel!

– Tanárnőnek tisztelettel jelentem, nem hiányzik senki – mondja Félix rendesen megnyomva a kifogásolt szót.

– Köszönöm. Akkor ez azt jelenti, hogy azok is megírhatják a dolgozatot, akik valami rejtélyes okból hiányoztak az előző óráról.

Persze egyedül én kapok lapot a kezembe.

– Fáradjon ide az első padba, cseréljenek helyet Anitával! – mondja. – Csak hogy a többiek ne terelhessék el a figyelmét.

Na persze. Inkább azért, hogy végig csekkolhasson, és Bius még véletlenül se tudjon segíteni.

Bianka a múlt héten elmondta, milyen feladatokat kaptak azon a bizonyos hatodik órán, úgyhogy könnyedén megállapítom, hogy az én személyre szabott dolgozatom még csak köszönőviszonyban sem áll az eredeti kérdésekkel. A harmadik példánál konkrétan azt sem értem, mit akar Nikita megtudni. Mi ez, ha nem személyes bosszúhadjárat?

– Ez sokkal nehezebb, mint amit a többiek írtak – adok hangot a nemtetszésemnek.

– Sokkal több ideje is volt készülni, mint a társainak – vág vissza Nikita.

– Mellékesen javaslom, hogy inkább a kérdésekkel foglalkozzon, hamar

eltelik negyvenöt perc.

Szívem szerint kettétépném a feladatlapot, és lenyomnám Nikita torkán, de persze akkor az életben nem érettségiznék le.

Miután felfogom, milyen síkidomot kell szerkeszteni az első feladatban, előkotrom a körzőmet és a törött szélű vonalzómat a táskából. Nikita úgy figyeli a mozdulataimat, mint ahogyan az illatszerboltokban követnek a biztonsági őrök. Még egy csomag zsepit sem tudok úgy megvenni, hogy ne szuszogjanak a nyakamba.

Belekezek ugyan a – remélhetőleg – deltoid megszerkesztésébe, de pontosan tisztában vagyok vele, hogy ez a dolgozat csakis karó lehet. Ezer százalék, hogy ez a fúria úgy állította össze a kérdéseket, hogy még Anita se tudja megcsinálni.

De történik valami.

Nyolc óra huszonhét perckor megszólal a csengő, ám sokkal hosszabban, mint ahogy szokott. Amikor elhallgat, az igazgatónő bemondja, hogy bombariadót jelentettek.

– Rendben. Mindenki őrizze meg a nyugalma, álljanak kettes sorba az ajtó elé! Fegyelmezetten, tempósan, de nem rohanva kimegyünk az iskola elé. Miután kiértünk, megkeresik az osztályfőnököket, és odamennek hozzá. A táskákat magukhoz vehetik.

– És a dzsekit a szekrényből? Abban van a lakáskulcsom – mondja Uborka.

– A dzseki a szekrényben marad. Majd kiveszi akkor, ha újra biztonságossá nyilvánították az épületet.

– Akkor addig fagyjak meg?

– Indulás! – adja ki az utasítást Nikita, mit sem törődve Uborkával.

Nyilván nem fog megfagyni a tavaszi napsütésben, de megértem, hogy ki akarta venni a cuccát. Mi van, ha csak délután lehet visszajönni? Vagy mi van, ha egy őrült tényleg bombát rejtett el valamelyik teremben – vagy mondjuk a tanáriban –, és felrobban a sulis? Akkor oda a dzseki.

– Nagyon remélem, hogy nem maga idézte elő ezt a helyzetet – veti oda Nikita, amikor elhaladok mellette.

– Hogy micsoda?

Ez a nő most tényleg azzal gyanúsít, hogy betelefonáltam, vagyis betelefonáltattam valakivel egy nyamvadt dolgozat miatt?

– Egy ilyen cselekedetnek büntetőjogi következményei vannak, remélem, tisztában van vele.

Ez tényleg nem normális.

– Azt sem tudtam, hogy én is megírom a dogát!

– Akkor a logikai képességeit is fejleszteni kéne. De ami késik, nem múlik, a következő órán újra várom az első padban.

– Nem is reméltem mást, tanárnő.

Az iskola előtt kisebb káosz alakul ki, még a forgalmat is feltartjuk, olyan sokan toporgunk az utcán. Hat évfolyam, évfolyamonként négy osztály, osztályonként nagyjából huszonöt diák. Meg persze a tanárok és a konyhások.

Sosem értettem, miért pont az épület tövében kell ilyenkor gyülekeznünk, hiszen ha felrobban a sulis, akkor valószínűleg mindannyian meghalunk a ránk zúduló törmeléktől. Ezt is biztos Nikita vagy valamelyik hasonlóan jóindulatú tanárnak mondott szörnyeteg találta ki.

Az ofőnk a sulis melletti cukrászda előtt integet, hogy menjünk oda. Beletelik jó néhány percbe, amíg átverekedjük magunkat a nyolcadikosokon és a kilencedikeseken, mintha csak valami felkapott koncerten akarnánk előrejutni.

– Oké gyerekek, mindenki itt van?

Elég hülye kérdés, ebben a zűrzavarban aligha lehetne névsorolvasást tartani.

– Nagyjából igen – feleli Félix.

– Remek.

– Ez most sajnos nem csak gyakorlat, a tűzszerészek pillanatokon belül megérkeznek, és négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre átvizsgálják az iskolát. Ez valószínűleg elég sokáig fog tartani, úgyhogy arra kérek mindenkit, hogy menjen egyenesen haza. Még egyszer hangsúlyozom, haza.

– Tanárnő, bent van a kulcsom a dzsekimben. Bemehetek érte? – kérdezi Uborka.

– Sajnos nem.
– Akkor mégis, hogy menjek haza? Nincs otthon senki, aki beengedne.
– A szomszéd utcában lévő óvoda felajánlotta, hogy aki rászorul, az maradhat ott. Még ebédet is adnak.

– Sőt, még alhatsz is egy jót, miután az óvó néni felolvasott egy csudiszupi mesét! – gügyög közbe Félix. – Szerintem hatalmas buli lesz, ki nem hagynám a helyedben!

Mindannyian nevetésben törünk ki, de még az osztályfőnökön is látom, hogy elmosolyodik. Gondolom, ő is elképzelte, ahogyan Uborka békésen fekszik egy kiságyban a négyévesek közt.

– A másik lehetőség, hogy átmész az egyik osztálytársadhoz, amíg a szüleid hazaérnek, vagy érted mennek.

– Srácok, valakinél csövezhetnék egy kicsit? – kérdezi Uborka. – Megígérem, nem fogok sok vizet zavarni.

A fiúk persze összeröhögnek, egyikük sem jelentkezik.

– Félix?

– Bocsi, de a nagymamám miatt nem lehet.

– Marci?

– A nővérem otthon dolgozik, úgyhogy kizárt.

Miután a többiek is kitalálnak egy-egy egész jó kifogást, Uborka feladja a harcot.

– Jó, akkor megyek az oviba. De ezt még visszakapjátok!

Lehet, hogy csúnya dolog a káröröm, de nagyon röhögök.

– Van még valaki, akinek gond a hazajutás? – kérdezi az ofő, de persze mindenki mélyen hallgat. – Helyes. Akkor az igazgatói utasítás alapján irány haza. Ne a városba, ne valamelyik kávézóba, ne a játszótérre, célirányosan hazafelé – teszi hozzá még egyszer.

– Na jó, induljunk! Ez a tömeg kezd elviselhetetlenné válni – mondja Bius. – Mit szólnál, ha egész nap csak ücsörögnénk a parkban? Olyan rég csináltunk ilyet. Na meg hátha látjuk megint a galambetetős nénit, ahogy repülni próbál.

– Nem hangzik ro... – kezdek bele, de Detti félbeszakít.

– Helló csajok! Na, figyike! Az van, hogy Tomék kitalálták, hogy

menjünk el valamerre lófrálni. Benne vagy?

– Ööö...

– Oké, találd ki, hogy jössz-e, a sarkon várunk. Annyit azért elárulok, hogy Balu is ott lesz – kacsint, aztán hátat fordít, és elindul a Ferenciek tere irányába.

Bianka meg sem várja, hogy bármit is mondjak, magához ragadja a szót.

– Menj csak – legyint. – A park megvár.

– Biztos?

– Igen. Majd elütöm az időt.

– Gyere te is!

– Á, Detti szerintem nem véletlenül beszélt egyes számban. Na meg Tommal akkor sem töltenék együtt öt percnél többet, ha vagyonokat fizetnének...

Ezt mondjuk megértem, a bálgúnárral kapcsolatban nekem is hasonló a véleményem.

– De tényleg nem gáz?

– Nem.

– Kösz, Bius, imádlak! – ölelem át.

– Otthon találkozunk.

Otthon. Na igen. Anya még mindig nem hívott, de most a legkisebb gondom is nagyobb ennél.

Sietősre veszem a lépteimet, mert Tomból simán kinézem, hogy elindul, ha megunta a várakozást. Nem is tévedek nagyot, amikor odaérek hozzájuk, már az óráját nézve toporog.

– Sziasztok! – köszönök vigyorogva, főleg amikor meglátom Balut.

– Hellóka! – dörmögi Balázs. – Kiheverted a hétvégét?

– Fogjuk rá! – vonom meg a vállam.

Próbálom lazára venni, de máris vörösödöm. Nem kicsit égő számomra, hogy a többiek gyakorlatilag öntudatlan állapotban láttak.

– Ne aggódj, mindenkivel előfordul néha, hogy túllő a célon – nyugtat Songoku. – Olyan sztorikat tudnánk mesélni, hogy abból egy tízévedes sorozatot is lehetne forgatni.

A srácok nevetésben törnek ki.

– Az egyszer biztos – helyesel Tom. – Megjártuk már mi is a hadak urát.

– Útját – javítom ki.

Remélem, csak a nyelve botlott meg.

– Micsoda?

– Semmi. Biztosan az volt a baj, hogy nem ettem semmit előtte – füllentem.

Ez azért sokkal jobban hangzik annál a verziónál, hogy ennyire nem bírom a piát.

– Ja, ez elég amatőr hiba – tűr bele Tom a hajába.

– Így alakult – motyogom. – Ó, és köszí, Songoku, hogy hazakísértél.

Songoku csak bólint.

– Én is szívesen elkísértelek volna – szólal meg Balu.

Hogy mi? Ezt jól hallottam? Balázs tényleg nekem címezte ez a mondatot? Frappáns válasz persze nem jut eszembe, úgyhogy csupán vigyorgok rá. Remélem, azért valamennyire csábosra sikeredett és nem úgy néztem ki, mint amikor a majmok vicsorognak.

– Hova megyünk? – töri meg Detti a csendet, amely kezdett igen kínossá válni.

– A Deákra. Ott felpattanunk a földalattira, és meg sem állunk a Széchenyi fürdőig.

– Városliget? – kérdezem.

– Ugyan már! Egy padon ücsörögni halál unalom.

– Fürdő? – tippel Detti. – Mondjuk jól hangzik, csak épp nincs nálunk fürdőruha...

– Jól hangzik? Sakkozó papákkal ázni a forró vízben kétezer turistával? Majd ha nyugdíjas leszek, esetleg. Mikor voltatok utoljára az állatkertben?

– Állatkert? Az rohadt drága – szólal meg Balázs.

– Nyugi, megoldjuk okosban – húzza mosolyra a száját Tom.

Ez valamennyire megnyugtat, merthogy jelenleg én sem állok olyan anyagi helyzetben, hogy csak úgy szórjam a pénzt állatkerti belépőkre. Oké, van még bőven a spórolt pénzemből, de azért arra is gondolnom kell, hogy hamarosan albérletbe költözöm. Nem maradhatok örökre

Biusék nyakán.

Először azt hiszem, Tom rossz felé kanyarodik, de amikor meglátom a rozsdás vágányokat, egyből rájövök, mi a terve.

– Hülye vagy, haver, be akarsz mászni? – kérdezi Songoku, amikor neki is leesik.

– Nem akarok, hanem fogok. Tavaly is így lógtunk be Csokival és Karesszal.

– És a csajok? – érdeklődik Balázs. – Mi még csak-csak bemászunk, de azért ez a kerítés elég magas.

– Akik ilyen sikeresek a pingpongban, azoknak ez nem jelenthet problémát – nevet. – De a viccet félretéve, van itt egy hely, ahol minden adott ahhoz, hogy simán bejussunk. Higgyétek el, nem mi leszünk az elsők.

Ebben biztos vagyok, azonban nekem korábban még sosem jutott eszembe, hogy a tigrisek felől közelítsem meg az állatkertet. Mindenesetre rettentően örülök, hogy a kényelmesebbik farmeremben jöttem, a másikban egy zsámolyra sem tudnék fellépni.

– Nem is tudom... – kezd bele Detti. – Nem lesz ebből baj?

Arca aggodalmat tükröz, amitől egy kissé én is izgulni kezdek.

– Cicuka, ha gyorsak vagyunk és hatékonyak, akkor sima ügy. Csak ne kezdjete el sikítózni. És vigyázz a dzsekidre, nehogy megkopjon a bőr! – karolja át Dettit. – Na de itt is vagyunk – mutat Tom a leharcolt betonkerítés felé.

Az avatatlan szemnek biztosan nem tűnne fel semmi, de így, hogy tisztában vagyok vele, mire készülünk, teljesen egyértelmű. A fal tövében egy csomó elrozsdásodott sándarab fekszik, amelyről egyszerűen fel lehet lépni egy – valószínűleg elektromos – szekrény tetejére. Csak reménykedni tudok benne, hogy egyikünket sem vágja meg az áram, bár nem úgy néz ki, mint amit még használnak.

– Az addig oké, hogy felmegyünk annak műanyag valaminek a tetejére, de hogyan tovább? – kérdezi Songoku?

– Ezt pont te kérdezed? Simán fel kéne nindzsáznod magad, hogy pusztá kézzel leöld az oroszlánokat.

– Valaki nagyon vidámat reggelizett ma – vág vissza Songoku.

– Ha megnézitek, a falon van pár bemélyedés. Egész pontosan négy lépés, és simán bent vagyunk. Kettőnél bele tudtok kapaszkodni a kiálló vasakba, úgy egy kicsit stabilabb.

Persze, ez így pofonegyszerűnek tűnik, de mi van akkor, ha leesem? Minimum eltörik valamim, de rosszabb esetben akár komolyabb baj is történhet. Nekem, aki még a kötélre sem tud felmászni tesiórán, ez elég nagy kihívást jelent.

– És mi van, ha meglát valaki? Mondjuk egy biztonsági őr – veti fel a problémát Balázs, nem is alaptalanul.

Az állatkertben folyton szembejön egy gondozó vagy egy biztiőr.

– Srácok, ne legyetek már ennyire lúzerek! Semmi kalandvággy nem szorult belétek? Amúgy meg azért itt mászunk be, mert itt a legkisebb a lebukás esélye. Nyugi van, nem ma kezdtem. Egyenesen a madárház mellé érkezünk majd meg, arra meg a kutya se kíváncsi. Sosem találkoztam még olyannal, aki szívesen nézegette volna a cinkéket, úgyhogy csak semmi pánik.

Mostanáig. Én személy szerint kifejezetten szeretem a baglyokat és a papagájokat, de erről most inkább mélyen hallgatok.

– De ha akarjátok, ücsöröghetünk egy rohadt padon is a Városligetben.

– Jól van már, haver, azért valahol jogos a para! De felőlem menjünk, ez a falmászás nem ügy. Legutóbb, amikor... – kezd bele Balu, de sajnos semmit sem hallok a történetből a mellettünk elzúgó vonat miatt.

Elsőként Songoku pattan fel az elektromos szekrény tetejére, ahonnan könnyed mozdulatokkal halad tovább. Pillanatok múlva a fal tetejéről integet. Oké, innen lentől nem tűnik vészesnek, tényleg csak lépegetni kell.

– Csajok, ti jöttök – mondja Tom.

– Nem lehetne inkább a végén? – érdeklődik Detti.

Némi félelmet hallok a hangjában.

– Figyelj, ha leestek, vagy akármi van, akkor így legalább el tudunk benneteket kapni. Vagy ha nem sikerül, tudunk segítséget hívni.

Szép remények.

– Menj csak nyugodtan! – adom át a terepet Dettinek.

– Megvesztél? Inkább te!

– Jó, akkor dobjunk fel pénzt! – javaslom.

– Oké.

– Lehetne még ma? – szól bele Tom.

Nem hiszem el, hogy mindenbe bele kell dumálnia. Lehet, hogy neki semmiség illegálisan belopakodni valahová, de nekem olyan szaporán ver a szívem, mintha a világbajnoki döntőt játszanám.

A zsebemben találok egy százast, ez jó is lesz.

– Fej vagy írás? – kérdezem Dettit.

– Fej.

Természetesen én vesztettem, mint minden pénzfeldobás alkalmával. Az öcsémrel már vagy egy éve nem döntöttünk el így semmit, olyan szerencsétlen vagyok. Kő, papír, olló, gyufahúzás, teljesen egyre mennek, mindig én húzom a rövidebbet.

A szekrény tetejéig könnyen feljutok, ott azonban megáll a tudomány. Látom, hova kellene lépni, de nem merek megmozdulni. Innen azért már marha nagyot lehet esni.

– Az a lényeg, hogy ha elindulsz, ne állj meg. Lendületből hamar fent vagy – magyarázza Tom.

– Oké – felelem, bár ezzel nem lettem kisegítve.

Legszívesebben most azonnal lemásznék, és inkább kifizetném a belépőt, de akkor tényleg én lennék a világ leggyávább vesztese. Nincs más választásom, elszánom magamat, és fellepek az első mélyedésbe. Aztán a másodikba, majd a harmadikba. Ott ugyan megcsúszom egy picit, de Songoku még időben elkapja a kezemet.

El sem hiszem, de feljutottam. Látom a madárházat, a madarakat, meg úgy az állatkert nagy részét, közben pedig úgy érzem magam, mint egy akcióhős.

– Detti gyere, ez tényleg irtó jó!

Néhány perccel később már mind az öten egy mozdulatlan lajhárt figyelünk az igen büdös Ausztrálházban. Tök szabadon csimpaszkodik, ha kinyújtánám a karomat, el is érném. Még jó, hogy lassan mozog, ekkora

karmokkal komoly kárt tehetne bennünk.

– Na, ki itt a király? – kérdezi Tom, majd büszkén lepacsizik a srácokkal.

– Hát, haver, őszintén szólva nem hittem volna, hogy sikerül.

– Ugyan már, nálam nincs lehetetlen! – mondja Tom, aztán magához húzza Dettit, és megcsókolja.

Szegény Detti mintha csak valami báb lenne Tom oldalán. Nem várom azt a pillanatot, amikor rájön, hogy ez a bálgúnár mennyire kihasználja, biztosan nagyon ki fog borulni. Gondolkodtam már sokat, hogy meg kellene-e mondanom neki, hogyan látom én ezt kívülről, de szerintem csak megsértődne. Legalább olyan szerelmes, mint Shakespeare Júliája, akár mérget is inna ezért a műmájerért.

– Az a kígyó elég komoly! – mutat Balu egy rettenetesen gonosz fejű csúszómászóra.

– Kicsit olyan a feje, mint Nikitának – állapítja meg Songoku.

Van benne némi igazság.

Sajnálom, hogy Bius nincs velünk, ha tudta volna, hogy ide jövünk, szerintem ő mászik át elsőként a falon. Él–hal az állatokért, nem véletlen, hogy minden szabadidejét a menhelyen tölti.

A délelőtt igen hamar elszalad. Összevissza járkalunk a kertben, nem olyan szépen szisztematikusan, ahogyan anyával kell.

Főleg a majmoknál időzünk sokat, mint kiderül, Tomnak ők a kedvencei. Véletlen lenne? Vicsorog rájuk, ugrál előttük, teljesen idiótán viselkedik. Még a kisiskolások is nevetnek rajta, de persze nem törődik velük. Akkor azért egy kicsit megilletődik, amikor a nagy hím gorilla megindul felé, és egy hatalmasat üt az üvegre. Egy pillanatig azt hiszem, be is törik, hatalmas ricsajt csap.

– Nem tetszik a majomnak, hogy néztem a csaját – röhög Tom, de azért már sokkal távolabbról. – Mondjuk én is féltékeny lennék magamra. De figyelj, öcsi! – Nyújtja ki mutatóujját a gorilla felé. – Ha bunkózol, akkor te sem nézhetsz rá az én barátnőmre!

Detti csak mosolyogva csóválja a fejét, én pedig némán szörnyülködöm, hogy ennyire suttyó.

– Jól van édes, elég a kakaskodásból! Inkább menjünk tovább! – karolja át.

Miután megetettük a zsiráfokat – és könyékig összenyaláztuk a kezünket –, Songoku kitalálja, hogy menjünk a bogarakhoz meg a denevérekhez.

– Megéheztél egy kis szöcskére? – kérdezi Tom.

Nem is értem, hogy lehet ennyire paraszt Songokuval, hiszen elvileg a barátja. Ez pont olyan, mintha én folyton Lassie–nek hívnám Biankát. Oké, hogy a fiúk nem annyira érzékenyek, de látom Songokun, hogy csak kényszerből mosolyodik el ezeken a poénokon.

A Mérgesház felirat már messziről hirdeti, hogy az aprócska épületbe miféle állatokat zsúfoltak be. Egyszer már jártam bent, anya miatt muszáj volt, de ez alkalommal inkább úgy döntök, hogy a házikó melletti játszótéren várom meg a fiúkat és Dettit.

– Na jó, ide én sem megyek be, ez a bűz elviselhetetlen – fordul vissza Detti az ajtóból.

– Ahogy akarod, cicuska! Pedig itt vannak az igazán érdekes állatok, akik aztán tudják, hogy az élet küzdelem. Kemények, szívósak és veszélyesek. Pont olyanok, amilyennek egy férfinak is lenni kell.

Tom ezt a mondatot valami negyedrangú akciófilmből szedhette, legalább annyira gáz. Ha Detti nem engem nézne, most egészen biztosan forgatnám a szemem. Balázs ezerszer izmosabb Tomnál, mégsem kérkedik vele, hogy ő mennyire erős, pedig belőle aztán tényleg kinézem, hogy fél kézzel felemel valakit, és a falhoz csapja, ha már az akciófilmeknél tartunk.

Nagyon vártam már, hogy egy kicsit a fiúk nélkül maradjunk Dettivel, ugyanis már reggel óta rá akarok kérdezni néhány dologra.

– Figyi, te beszéltél vele?

– Kivel?

– Jaj, ne csináld már! El sem tudod képzelni, mennyire izgulok. Most akkor tetszem neki? Vagy mi?

– Ami azt illeti, szóba kerültél – vigyorodik el Detti.

– És?

– Mi és?

– Mindent harapófogóval kell kihúzni belőled? Ez így nem ér.

– Maradjunk annyiban, hogy nem véletlenül mondta, amit mondott reggel – Detti szája még szélesebb mosolyra húzódik.

Én is szívesen elkísértelek volna. Nyilván még mindig a fülemben visszhangoznak ezek a szavak, amiket valószínűleg sosem fogok elfelejteni.

– Ne csináld már, miért kell ennyire titkolózni? Most akkor bejövök neki, vagy sem? – kérdezem, de azért titkon már örülök.

– Ez már csak ilyen. Nem lehet mindig nyílt lapokkal játszani, a szerelemhez a rejtély és az izgalom is hozzátartozik. Neki sem mondtam direktben a dolgokat, inkább csak célozgattam rá – feleli Detti.

Rendben. Akkor Balázs valószínűleg már tudja, hogy bejön nekem, és erre ő nem rohant el, amikor meglátott, hanem még bókkolt is. Tehát én is tetszem neki. Vagy legalábbis nem tart gáznak. És akkor ez azt jelenti, hogy már csak össze kell jönnünk valahogy. Csak. Na persze. Marha egyszerűnek tűnik, de sosem volt még rendes pasim, úgyhogy fogalmam sincs, miként zajlik az ilyen.

Persze megnéztem már vagy kétszázezer filmet a témában, kenemvágom az amerikai romantikus vígjátékokat. Ebből adódóan elvileg tudok csábosan kacintani, hajszárítás közben mindig gyakorlom, csak ugye élőben teljesen más, mint a samponos flakonba énekelve. Meg nem is tudom, jobban belegondolva hülyeségnek is tűnik, egy kacintástól senki sem szeret belém, legfeljebb ad egy zsepit, hogy pizskáljam ki azt a valamit a szememből. Miért működik ez ilyen bonyolultan? Esküszöm, ennél még egy Nikita-féle matekdolgozat is százszor könnyebb.

– Ti hogy jöttetek össze? – kérdezem Dettitől, hátha valami használható ötlettel szolgál.

Meg amúgy sem mesélt még róla, mindig csak annyit mondott, hogy most már egy párt alkotnak.

– Hát, viszonylag rendhagyó módon. Vagyis nagyon rendhagyó módon.

– Te szedted fel őt?

– Nem, dehogy! Én olyat elvből nem csinálok. A magazinok szerint nem szabad koslatni egy fiú után, mert akkor túlságosan nyeregben érzi magát.

Addig kell forgatni a lapokat, amíg a srác teljesen beléd esik, és teperni kezd utánad. Aztán játszani kell egy kicsit az ártatlan és naiv kislányt, aki ezt észre sem veszi, de persze csak rövid ideig, mert különben hamar rád akasztják a ribanc jelzőt.

– Te tényleg szakértő vagy – bólogatok elismerően.

Kicsit kínos, hogy tizenhét éves koromra én még nem jutottam el idáig. Másnak ez az egész gondolom tök egyértelmű, nekem meg olyan, mintha felfedeznék egy új kontinenst. Mondjuk a Párkapcsolatok Rejtett Világát.

Persze erről is anya tehet. Ha nem akarja elvágni a torkomat, amikor megtudta, hogy csókolóztam egy fiúval, akkor nyilván már egészen máshol tartanék. Detti például simán bemutatta már az előző pasiját is a szüleinek, mégsem vágták ki otthonról.

– De Tommal egészen máshogy történt. Az egyik évfolyamtársam rendezett egy házibulit, ahová el is mentünk a csajokkal.

Nyilván az osztálytársaira gondol, őket szokta így hívni.

– Bulizgattunk, táncoltunk meg néztük a srácokat, ahogy az udvaron ökörködnek a medence körül. Nem volt lapos a parti, tulajdonképpen elvultunk, de azért az év házibulijának sem mondanám. Illetve akkor még nem hívtam volna annak. Olyan tizenegy körül viszont beállítottak Tomék, pedig a házigazdával nem kedvelik egymást túlzottan.

– Akkor miért hívta meg?

– Mert Tomot mindenki meghívja. Köztudott, hogy ahol ő ott van, ott felpörög a parti.

Képzelem... Megjelenik, beszél mindenkinek, leamortizálja a házat, és továbbáll. Valahogy így tudom elképzelni ezt a helyzetet.

– Szóval megérkeztek, kicserélte a zenét, és elindult az igazi buli. Aztán egyszer csak odajött hozzám, és se szó, se beszéd, megcsókolt. Először fel sem fogtam, hogy mi történik, képzelheted, mennyire meglepődtem. Azt hittem, ez valami hülye fogadás, amit a fiúk mindig játszanak, de ezek után Tom kijelentette, hogy akkor mostantól kezdve a barátnője leszek.

– Ennyi?

– Ennyi. Szóltam, hogy nagyon rendhagyó sztori.

Hát, így is mondhatjuk. Meg úgyis, hogy ez a gyerek egy tapló.

– És te mit mondtál?

– Eleinte nevettem. Azt hittem, csak hülyéskedik, de aztán láttam, hogy komolyan gondolja. Megemlítettem neki, hogy előtte esetleg udvarolni kellene, ám ő azt felelte, hogy az élet túl rövid az ilyen formaságokhoz.

Persze, a formaság hülyeség. Minek köszönjek az eladónak, ha úgysem látom többet, miért adjam át a helyem a néniknek, amikor én is fizettem az utazásért, minek vegyek fel ünneplőt, amikor úgyis hidegen hagy az ötvenhatos forradalom... Hol nőtt fel Tom, egy barlangban?

– És ez neked így bejött? – csodálkozom.

– Viccelsz? Soha nem láttam még senkit, aki ennyire spontán, mint Tom. Tőle az lenne a furcsa, ha betartaná a szabályokat, és úgy csinálna bármit is, ahogyan a normális emberek. Tommal minden a feje tetejére állt. Az ő világában valóban léteznek egyszarvúak, és akár zöld is lehet az ég. Számára nem léteznek határok.

Erre nem tudok mit mondani, csak remélem, hogy ez tényleg így is van, és Tom nem csak játszik vele. Szeretném hinni, hogy csak külső szemmel furcsa ez a fiú.

– És képzeld, tegnap nem mondtam, de a koncert után megtörtént.

Detti elmosolyodik, és egy kissé el is pirul.

– Mármint micsoda?

– Hát az.

Azt a mindenit. Ez azért elég gyors volt.

– De nekem azt mondtad, hogy hónapokig várni kell, különben nem vesznek komolyan a fiúk.

– Tudom, ám rájöttem, hogy Tomnál ezek a szabályok nem működnek. A rockzenészeknél azért kicsit más a tempó, na meg azt sem akarom, hogy Tom azért dobjon, mert kislánynak tart.

Lehet, hogy Tomnál ez elvárás, de Balázs egészen más, mint ő. Ha egyszer összejövünk, én tuti egy csomó ideig várni fogok, már csak azért is, mert nekem ő lesz az első. Azt szeretném, hogy minden tökéletes legyen, és mind a ketten biztosak legyünk az érzelmeinkben. Bár, ha jobban belegondolok, én teljesen biztos vagyok benne.

Órákig tudnánk még erről dumálni, de sajnos megérkeznek a srácok.

Nem is időzíthettek volna rosszabbul.

– Kár, hogy kihagytátok, ezek a rovarok nagyon adták – mondja Tom. – Volt olyan, amelyiknek hosszabb a csápja, mint az egész teste. Csoda, hogy nem esett orra a gyökér.

Miután befejezték az élménybeszámolót, a szikla felé vesszük az irányt. A sorrend a szokásos, Dettiék mennek elől, mi pedig mögöttük, hárman egy sorban. Songoku igazán lepattanhatna egy picit, de legalább már annyit elértem, hogy én lépdelek közében.

A szikla tetejéről csodálatos a kilátás. A Városligeti-tavon megcsillan a napfény, a kacsák vidáman úsznak a vízen. Ahogy mindig, rengeteg ember ücsörög a fűben, kisgyerekek szaladgálnak, lufival a kezükben. Aztán meglátom, ahogyan egy keselyű valami véres cafatot cincál a sziklafalon. Egész testemben megborzongok, próbálom levenni a szemem az undorító mócsingról, de képtelen vagyok másfelé nézni.

És ekkor Balázs megfogja a korláton pihenő kezem. Mintha villám csapna belém, még szerencse, hogy nem húzom el reflexből.

– Fázol? – kérdezi.

A keselyű felrepül, magával viszi a vacsoráját is.

– Egy kicsit – felelem.

Kényszerítem magam, és a szemébe nézek, bármilyen nehéz is. Szinte elveszek a tekintetében. Valójában persze lever a víz, talán életemben nem volt még ennyire melegem, de ezt mégsem mondhatom. El sem hiszem, hogy ez velem történik.

– A kezed elég meleg – mosolyog rám.

– Biztosan fordítva működöm – felelem. – De azért nagyon jólesik, hogy melegíted.

Úristen! El sem hiszem, hogy ezt kimondtam.

– Akkor itt hagyom, ha nem zavar – bólint Balázs, aztán hunyorogva pásztázni kezdi a tájat.

Mosolyog.

Én is.

Perceken keresztül, szótlánul ácsorgunk, aztán Tom bejelenti, hogy unatkozik. Miért nem maradhatott még egy kicsit csendben? Annyira

tökéletes volt a pillanat, ő pedig egy másodperc alatt tönkrevágta.

– Menjünk át a Holnemvolt Parkba! – javasolja Songoku.

– Hogy ezeréves játékokon ücsörögjünk? Még a troli is élvezetesebb, mint az a szar hullámvasút. Tavaly voltam anyámékkal Spanyolországban, na ott tényleg vidámparkot építettek – túr a hajába Tom. –. Egész nap válogattam a legkirályabb hullámvasutak közül, kétszer ugyanarra nem ültem fel. Ráadásul a szellemkastélyt is megcsinálták úgy, hogy majd beszartam a végére.

– Csak egy ötlet volt – teszi maga elé a kezét Songoku.

– Inkább húzzunk haza!

– Szerintem is – helyesel Balázs.

Én még órákig andalogtam volna vele egy fortyogó vulkán kráterében is, de ha menni akar, hát menjünk. Lehet, hogy mégsem gondolta komolyan ezt a kézfogást, és most így akar lepattintani.

Búcsúzóul Tom kedvéért elsétálunk még egyszer a majmok előtt, csak hogy parádézhasson egy utolsót. Ahogy elnézem, már az orángutánok is unják.

Balázs nem fogja a kezem, de szorosan mellettem sétál. Ez most jó jelent?

– Na jó, mi lépünk – mondja Tom a kőelefántok előtt. – Jó poén ez a bombariadó, legközelebb is el kéne játszani.

– Te csináltad?

Detti szeme elkerekedik.

– Ki más? Megkértem Csokit, hogy hívják fel a rendőrséget egy fülkéből, ha megcsörgetem őket. Szerinted mennyit tanultam töriből? Ma írtunk volna valami szar tesztet, amin a kettesem múlik.

– Ez azért elég durva – szól közbe Balu.

– Durva? Ez bűncselekmény! Ha elkapnak, feljelentenek érte – magyarázza Detti. – Tom, ez már nem csak diákcsíny!

– Nyugalom, cica! Mégis, honnan derülne ki? Csak mi tudunk róla, senki más. Bennetek pedig bízhatok, ugye?

Tom rám emeli a tekintetét, és ezúttal a vigyor mögött némi fenyegetést is felfedezek. Nyilván én vagyok a leggyengébb láncszem a csapatban.

– Persze – nyögöm ki.

– Helyes. Akkor további szép napot, mi elhúzunk!

Miközben Detti pusztit ad, a fülembe súgja, hogy mindent bele. Ezek szerint látta a történeteket. Persze vigyorgok rá, mint a vadalma, nem tudom leplezni a jókedvemet.

– Én is rohanok, el kell még hoznom a tabletem a szervizből – mondja Songoku. – Végre–valahára elkészült.

– Mi baja volt? – érdeklődik Tom.

– Leejtetted – hangzik a válasz.

– Ja, tényleg. Bocs még egyszer – mondja, aztán sarkon fordul.

Bunkó. Ha én összetörném Detti telefonját, az lenne a minimum, hogy kifizetem a javíttatást, és el is megyek érte a szervizbe, nem csak annyival rendezném le, hogy bocs.

De így legalább kettesben maradunk Balázssal.

– Merre mész? – kérdezi.

– A Hősök felé.

– Én is. Hazakísérhetlek?

Azta. Majdnem rávágom, hogy igen, amikor eszembe jut, hogy nem is haza megyek. Elég kínos lenne magyarázni Balunak, hogy összerúgtam a port anyámmal, és elköltöztem otthonról, úgyhogy inkább hárítok. Egy–két héten belül úgyis lesz saját lakásom, amit büszkén mutatok majd meg neki. Tuti, hogy az álla is leesik tőle.

– Nagyon aranyos vagy, de az az igazság, hogy a nagymamámhoz megyek. Ő pedig kinyírna, ha meglátna egy fiúval. Egy kissé vaskalapos – füllentem.

– Egy kissé? – nevet Balu. – Utoljára a középkorban csináltak ilyet. De persze megértem, én is félténém a kisunokámat az ilyen kétes alakoktól. Akkor csak addig kísérlek, amíg lehet. Csak nincs a nagyidnak lézerszeme, amivel átlát az épületeken...

Ekkor már én is nevetek, elképzelem nagymamámat superhősként. Piros és zöld szerelés, maszk, a kezében pedig sodrófa és sajtreszelő.

– Ez így megfelelő?

– Tökéletes – mosolygok Balázsra.

A Balutól kapott két puszit még akkor is érzem az arcomon, amikor becsengetek Biushoz. Csak utólag esik le, hogy kábé tíz éve tudom a kapukódot, de ezen már kár rágódni. Meg minek is. Ez a világ legtökéletesebb napja, még akkor is, ha a hülye Tomnak köszönhetem. Ha nem csinál, vagyis csináltat bombariadót, a történések kimerülnek annyiban, hogy írok egy szép nagy karót Nikitánál, amivel megalapozom az év végi bukásomat.

– Vacsira megérkezett a csavargó is – köszönt Bius. – Írtam sms-t, hogy hol vagy, de megint nem válaszoltál.

– Bocsi, nem tűnt fel. De ezen nem fogsz csodálkozni, ha elmesélem, mi történt. Egyszerűen imádom az életet, Bius! – ujjongok.

– Oké, most már tényleg kíváncsi vagyok.

– Szia, Roni! – bújik elő Lili Bianka lába mögül. – Te most már mindig itt leszel?

– Csak néhány napig – felelem.

– Kár. Pedig te is eljöhettél volna az oviba, nagyon szép játékokat kaptunk Tünde nénitől. Egy nagy babaházat, építőkockát, egy nagy–nagy–nagy csomag zsírkrétát...

Valószínűleg még perceként keresztül folytatja, ha Bius nem szakítja félbe.

– Jól van, Lilikém, majd elmondod később. Most nyomás vacsizni!

– Mit főztél?

– Virslit.

– Azt nem szeretem – rázza a buksiját.

Annyira édesen nyújtja el a szavakat, hogy meg kell enni.

– És a hot dogot szereted?

– Igen.

– Akkor hot dog lesz – kacsint rá.

– Jó! – vigyorodik el. – Ketchupp.

– Ketchupp – bólint Bianka. – Viszont ez egy különleges hot dog, ugyanis nem kifliben, hanem zsemlében készül. Ez egy titkos családi recept.

Lili egy pillanatra elgondolkodik, majd hunyorít.

– Akkor nem mondom meg Tünde néninek.

Ezúttal nem eszünk együtt, Lili mindenáron mesenézés közben akar vacsorázni. Nálunk ezért már elindulna a lavina, ugyanis a kanapé kárpitját kitisztíttatni nem két fillér, kislányom.

– Mesélj, mi volt! – harap bele Bius a virslibe.

– Balázs megfogta a kezem! – vigyorodom el, majd akaratomon kívül is felidéződik bennem a pillanat. – És pusztit is adott!

– A szádra?

– Az arcomra – felelem. – Miért, az gáz?

– Nem, csak furi. Azt hittem, Balázs ennél sokkal lényegre törőbb.

– Mondtam már, hogy Balázs nem Tom. Uriember.

– Oké, lehet, hogy igazad van. És hogy történt?

– Úgy kezdődött, hogy belógtunk az állatkertbe...

– Belógtatok?! – vág közbe Bius.

Még a virsli is kiesik a kezéből.

– Bemásztunk a sínek felől, tök izgi volt. Azt hittem, nem sikerül, de végül Songoku felhúzott.

– Roni, ez nagyon csúnya dolog!

– Egyszer ezt is ki kellett próbálni.

– Hát nem. Szerinted miből etetik az állatokat?

– Táppal. A keselyűket még véres cafatokkal – mosolygok.

– Nem mivel, hanem miből.

– Passz.

– Abból a pénzből, amit a belépőkért kapnak.

– Oké, de nem emiatt az öt jegy miatt halnak éhen a zebrák...

– Valóban, ám ha egyre többen lógnak be, akkor előbb–utóbb még az állatkertet is be kell zárni. Ez mondjuk alapból nem lenne hülyeség, nem támogatom, hogy apró ketrecben tartsák az oroszlánokat, de emellett azért egy csomó hasznos dolgot is csinálnak. Hol másztatok be pontosan?

– Ezt most miért kérdezed?

– Hogy tudjak szólni az egyik gondozó ismerősömnek.

– Bius, ne csináld már! Alig ismerik néhányan ezt a helyet – mondom, de látom a tekintetén, hogy ezúttal nem fog megenyhülni.

– Sajnálom, ez lelkiismereti kérdés. Az állatok nem tehetnek arról, hogy bezárták őket, ám ha már így alakult, legalább kapjanak meg mindent, amit csak lehet.

Én is szeretnék egyszer ennyire elköteleződni valami mellett, ám per pillanat az életemben semmi sincs, amihez foggal–körömmel ragaszkodhatnék. Illetve dehogynem. Ha minden jól megy, Balázs pontosan ezt az űrt tölti majd be. Nekem nem valamim lesz, hanem valakim. Valakim, akit szerethetek, akinek kedveskedhetek, akiért aggódhatok, aki megvéd a bajban, és viszontszeret.

– Bius, te nem akarsz magadnak pasit? – váltok hirtelen témát.

Idejét sem tudom megmondani, mikor beszélt Bianka utoljára ilyesmiről. Vagy hogy beszélt-e róla magától bármikor is.

– Hát, nem igazán – vonja meg a vállát.

– De miért? Nem vágysz rá, hogy legyen valakid, aki fontosabb saját magadnál?

– Ami azt illeti, itt van anyu és Lili.

Ez igaz. Bius tűzbe tenné a kezét bármelyikükért.

– Mindennél jobban szeretem őket. Meg persze téged is.

– Jó, de a család és a barátság tök más, mint egy párkapcsolat.

– Senki sincs a környezetemben, aki tetszene, kényszerből meg nem akarok. Csak azért, hogy ezt is kipipáljam, szerintem tök felesleges. Egyszer úgyis megtalálom az igazit. Vagy ő engem. Na meg azt sem tudom, hol keressem.

– Igaz, ezt tényleg a sorson múlik. Nekem is egyszer csak megjelent Balázs az életemben. Nem kerestem, egyszerűen csak belebotlottam.

– Szerencsés vagy emiatt – sóhajt Bianka. – Ha Balázs tényleg olyan, ahogy leírtad, boldogok lesztek. Még akkor is, ha ilyen méretes gyökérrel barátkozik, mint Tom.

El sem hiszem, Bius először adta áldását a kapcsolatunkra.

Miután megvacsorázunk, ragaszkodom hozzá, hogy legalább én mosogathassam el a tányérokat, ha már Bianka nem fogadott el egy forintot sem az ittlétemért. Annyira nem kell akaratoskodnom, legjobb barátnőm talán csak Tomot utálja jobban a mosogatásnál.

– Mit csináltál, amíg a suliban bombát kerestek? – kérdezem neki háttal.

– Beugrottam a menhelyre. Az egyik idős német juhász lebetegedett, épp akkor vitték a dokihoz, úgyhogy nekik is jól jött egy kis segítség, na meg nekem is a pluszpénz. Szeretnék nyáron minél több koncertre eljutni, ahogy néztem, olyan együttesek jönnek, amelyek eddig még sosem. Legszívesebben már most sátrat vernék az A38-ra.

Munka. Pénz. Basszus.

Teljesen kiment a fejemből, pedig olyan szépen elhatároztam, hogy a hétfői napot álláskereséssel töltöm. De mindegy, majd most, semmi sincs még veszve. Csak lehet a neten is találni valamit, elvégre a huszonegyedik században élünk.

– Szerinted én is tudnék dolgozni a menhelyen? Tök jó lenne, ha együtt sétáltathatnánk a kutyákat.

– Kérdeztem, de sajnos nem megy – feleli Bius. – Önkénteseket bármikor szívesen fogadnak, ám fizetni sajnos nem tudnak. Az adományokból befolyt pénz szinte teljes egészében elmegy a kutyákra. Azt sem értem, nekem honnan tudnak fizetést adni, elég sok a gond mostanság az ebekkel.

– Kár, pedig jó lett volna. De azért köszí, hogy megkérdezted.

– Még szép.

Kriszta pont akkor érkezik meg, amikor befejezem a mosogatást.

Utcai cipőben lép be a konyhába, ez náluk így szokás. Anya persze rögtön kitérne a hitéből, sopánkodna, hogy így bejutnak a lakásba a baktériumok és a kórokozók. Hülyeség, Biuséknál így is tisztaság van. Persze a szobába azért ők is papucsba mennek be, de Kriszta nem kapna szívinfarktust, ha cipőben szaladnék vissza a telefonomért.

Bianka anyukája elég nyúzottan fest: szeme alatt bőröndnyi táskák, haja szerteszét. Sötétkék vászonkabátja már vagy tízéves – egy–egy régi általános iskolás fényképemen is felbukkan –, de láthatóan még mindig teljesen jó állapotban van. Bius ebben hasonlít anyukájára, ő is marhára vigyáz a cuccaira, legyen szó egy vonalzóról vagy a legféltettebb nacijáról.

– Jó estét az én nagylányomnak és persze Világgáment Verának is! –

köszön Kriszta, majd mindkettőnket megpuszil.

Látszik rajta, hogy halálosan fáradt, hogy legszívesebben azonnal bezuhanna az ágyba, mégis mosolyt erőltet az arcára. Bianka eléje teszi a megmaradt virsliket és egy zsemlét.

– Köszönöm, kincsem. Mi újság?

– Semmi extra. Bombariadó volt a suliban, úgyhogy hazajöhettünk délelőtt – feleli Bius.

– Gondolom, nem robbant fel. Legalábbis a híradóban nem mondták.

– Sajnos, nem – mondom.

– Kitartás Roni, hamarosan itt a tavaszi szünet – legyint Kriszta, aztán kettőtöri a zsemlét. – Akkor majd pihenhetek.

– Már alig várom. Végre nem kell hajnalok hajnalán kelni, az a hét maga lesz a mennyország.

– Látjátok, ezért sírom én vissza az iskolát. Mit nem adnék két hét szabadságért... – sóhajt. – De inkább arról mesélj, mi a baj otthon!

Annyira más vele dumálni. Ő megért, elfogadja, és nem mellékesen meghallgatja a véleményemet annak ellenére, hogy felnőtt. Még az sem zavarja, ha egy-egy csúnya szó hagyja el a száját, anya előtt meg úgy kell beszélni, mintha a tizenharmadik században élnénk.

– A szokásos. Összevesztünk anyával, csak most egy kicsit jobban.

– Ennyire, hogy eljöttél?

– Így alakult – motyogom. – Rohadtul elegendem van már a terrorból, még a mesebeli sárkány is lazábban őrzi az elrabolt királylányt. Anya nagyjából úgy kezel, mint a mostohák Hamupipőkéét, csak hogy a mesevonalnál maradjak. Egész egyszerűen megfojt ezzel szigorral.

– Lehet, hogy csak aggódik.

– Kétlem. Élvezi, amit csinál.

– Biztos vagy benne? Nem így ismerem őt.

– Látnád az arcát... De ha minden jól megy, hamarosan talállok munkát, és akkor el tudok költözni. Biztosan tök nagy terhet jelentek nektek. Ó, és persze nagyon hálás vagyok, amiért itt lehetek veletek.

Néha azért furcsa, hogy tegezek egy anyával egykorú nőt, de már kezdem megszokni.

– Maradj, ameddig csak szeretnél! Szinte már családtag vagy.

Na, ilyen se mondana anya Biankának, pedig ő is tök sokat lóg nálunk. Illetve tök sokat lógott, amíg még otthon laktam.

– Úgy tervezem, hogy még ma kinézek egy diákmunkás irodát, egy percet sem akarok elvesztegetni. A tavaszi szünetben pedig lemegyek apához, már beszéltem is vele.

– Tényleg nem szeretnél beszélni anyukáddal? – kérdezi, mintha csak Bius lenne. – Biztos megenyhülne egy kicsit, ha őszintén és higgadtan elmondanád, mi bánt. Néha a szülők is csinálnak hülyeséget, én már csak tudom. És még ha nehezen is, de belátják a tévedésüket. Na meg anyukádat nem szörnyetegnek ismertem meg...

– Én sajnos igen. Meg amúgy is, amióta eljöttem, még csak egy sms-t sem írt. Egyáltalán nem érdekli, hogy mi újság velem.

– Nekem azért van egy olyan érzésem, hogy szívesen látna otthon.

– Persze, mert ezen a héten én vagyok a soros a felmosásban. De teljesen mindegy, akkor sem mennék vissza a börtönbe, ha órákon át könyörögne. Mostantól a saját életemet akarom élni.

– Te tudod, de ha egy kis segítségre van szükséged, mi mindig itt leszünk. Egy vacsora, egy kis hétvégi filmezés... az ajtó mindig nyitva áll.

– Köszönöm. Ti aztán tényleg rendesek vagytok – mondom, és komolyan is gondolom.

Kriszta megért, és esze ágában sincs leszidni, vagy a sok hülyeségről papolni. Jó, persze nem is az anyám, de azért kevesen reagálnának így ebben a helyzetben. Ha Bius menekült volna hozzánk, anyának például az első dolga lett volna, hogy felhívja Krisztát.

– Viszont ne haragudjatok, gyerekek, de én most elteszem magam holnapra. Annyian voltak ma a boltban, mintha karácsony közelegne. Biztos a nyugdíjosztás miatt.

– Jó éjt, anyu!

– Jó éjszakát! – mondom én is.

– Ja, és Roni! – áll meg az ajtóban. – Azt azért ne felejtse el, hogy egy anya mindig szereti a lányát, történjen akármi.

– Szeretni csak az tud, akinek van szíve – felelem, de azért titkon bízom

benne, hogy Krisztának mégiscsak igaza van.

De akkor mégis miért viselkedik így anya?

Másnap még magyaron is csupán addig tudtam figyelni, amíg Dosztojevszkij kiosztotta az Édes Anna–dogákat. Mint általában, ez alkalommal is csak Anitáé és az enyém lett ötös, a többiek nagyrészt hármast kaptak. Félix egy újabb karóval gazdagodott, bár ezt nem is csodálom: gyakorlatilag egy huszonegyedik századi, átlagos amerikai család vígjátékba illő hétköznapiját írta le. Dosztojevszkij helyébe azért adtam volna neki kegyelemből egy kettes alát a kreativitásért, legalábbis én nagyon jól röhögtem azon a részen, amikor Vizyné elégette a nem létező gyerekei palacsintáját, és próbálta eltüntetni a nyomokat.

Ezt a kis közjátékot kivéve azonban munka után kutattam, méghozzá hatalmas erővel.

Egész álló nap a telefonomat nyomkodtam, szünetekben meg persze töltöttem, hogy ne merüljön le. Igazán kitalálhatnák már azt a hiperokos telefont is, amelyik kibírja legalább a nap végéig.

Igazság szerint tök jó melók közül válogathatnék, ha nem kéne iskolába járnom, és már betöltöttem volna a tizennyolcat, még olyan is akad, amelyiket otthonról lehet végezni. Persze ezek szakszóval élve az életkori sajátosságaimból adódóan mind kiesnek. Csak a diákmunka jöhet számításba, ám azok szinte egytől egyik katasztrofálisak.

Dobozhajtogatás.

Erre egy ügyesebb majmot is be lehetne tanítani, ráadásul semmi kedvem az éjszakába nyúlóan valami raktárban ücsörögni és kartondobozokat origamizni. Úgy képzelek el egy munkanapot, mint amikor a régi falusi asszonyok összegyűltek kukoricát morzsolni, csak itt népdalok éneklése helyett valószínűleg tehetségkutatókról beszélgetnek.

Szórólapozás.

Mivel utálok egy helyben állni, ezt élből kizárom, ráadásul az emberek többségéhez hasonlóan sosem veszem el ezeket a kis cetliket. Na meg Bius letépné a fejemet, szerinte ezek a reklámpapírok csakis környezetszennyezésre alkalmasak.

Utasszámlálás.

Ebben a korban, amikor már a metró is vezető nélkül üzemel, tényleg szükséges, hogy valaki a mozgólépcső tetején azt számolja a Keletiben, hogy hány bőrröndös ember megy ki a kapun? Ha valami értelmetlen, hát ez az.

Szalag melletti kisegítő.

Tavaly elmentünk az osztállyal egy csokigyárba, ezt kaptuk ajándékba az önkormányzat Mikulásától. Kicsit csalódás volt, ugyanis nem sokkal előtte néztem meg a Charlie és a csokigyárat, de azért így is egy hónapra elegendő édességet tömtem magamba alig egy óra leforgása alatt. De nem is ez a lényeg, hanem hogy láttam ott egy ürgét, akinek a feladatköre kimerült annyiban, hogy minden egyes tábla csokoládét megfordított. Köszönöm, de ez a meló sem nekem való.

Árufeltöltés.

Tulajdonképpen a többihez képest tök jó fizetést adnának, de még véletlenül sem szeretnék összefutni ismerősséggel a közeli Tescóban.

Ilyen és ehhez hasonló munkák között válogathattam minden egyes diákmunkás honlapon, úgyhogy meglehetősen elkeseredtem. Azt hittem, ennél azért jobban megbecsülnek egy tanulót, nem csak egy két lábon járó gépként néznek ránk. Ráadásul szülői beleegyező nyilatkozatot is kérnek – ezt majd jól meghamisítom – az önéletrajz mellé, amelybe a pingpongeredményeken kívül csak annyit tudok beleírni, hogy általánosan részt vettem a Zrínyi Ilona–matekversenyen. Az már más kérdés, hogy milyen eredménnyel...

– Milyen játékot találtál? – kérdezi Félix a negyedik szünetben.

– Játékot? – nézek rá értetlenül.

– Amire így rázombultál – mutat a telefonomra. – Mint egy született geek.

– Diákmunkát keresek.

Félix leveszi a sapkáját, és megvakarja a homlokát.

– Munkát? Nekem apám mindig azt mondja, hogy addig örüljek, amíg nem kell dolgoznom.

– Valószínűleg igaza van, én sem jókedvemből akarok gályázni. Valahonnan pénzt kell szereznem.

– Mire?

Egy pillanatra elgondolkodom. Azt mégsem mondhatom, hogy lakbérre gyűjtök, szeretném, ha a suliban minél kevesebben tudnának a családi helyzetemről. Még csak az kéne, hogy az ofő vagy valamelyik áljoságos tanár rám küldje a gyámügyet. Reginát is azóta kerüli mindenki, amióta kiderült, hogy havi szinten járnia kell a családsegítő szolgálathoz. Balázs tuti, hogy szóba sem állna velem többet.

– Sziget–jegyre. Anyám kitalálta, hogy ha el akarok menni, akkor keressen meg rá a pénzt.

– Az szívás – feleli Félix. – És találtál már valamit?

– Á, egyik gázabb, mint a másik. Igazi rabszolgamunkák – húzom el a számat.

– Ha gondolod, megkérdezhetem apát, hogy keres–e valakit nyárra. Mindig fel szokott venni egy–egy diákot, aki segít neki az irodában. Kávéfőzés, fénymásolás... Ez sem valami felemelő, de talán jobb, mint sajtburgereket gyártani.

– Komolyan mondod?

– Ja.

– Tök jó lenne! Ha nem gond, akkor már jövő héten kezdenék. Sürget az idő, a Sziget pedig marha drága, és a kedvezményes hetijegyek is elfogynak – füllentem.

– Oké, megkérdezem.

– Király vagy! Köszönöm! – ölelem át.

Ezen mondjuk mind a ketten meglepődünk kissé.

Az edzés sokkal jobban megy, mint az utóbbi időben, olyan könnyedséggel ütöm a megnyesett fonákokat, ahogyan a profik tanítják. Tibi bá elismerően bólogat, pedig ő aztán mindenbe bele szokott kötni. Anyához hasonlóan a tökéletesség neki is csak kilencven százalékos teljesítmény, de ő azért a dicsérethez is ért.

– Jól van, gyerekek, mára ennyi! Szépen dolgoztatok, ezzel a teljesítménnyel rommá verjük egész Európát.

Deti egyből nekem esik, amikor beérünk az öltözőbe. Edzés előtt nem tudott rákérdezni semmire, ugyanis eléggé elkésett, Tibi bá mellett meg

nem lehet dumálni, mert könnyen azon kapjuk magunkat, hogy egy órán keresztül körbe-körbe futunk a teremben.

- Na, mi volt? – kérdezi izgatottan.
- Megfogta a kezemet. És adott puszit.
- A szádra? – kérdezi Detti Biankához hasonlóan.
- Nem – felelem, majd válaszolok a többi kérdésre is.
- Mit mondott, amikor elbúcsúzott?
- Hogy majd találkozunk.
- Semmi telefonszámcsere vagy ilyesmi?
- Nem – szomorodom el kicsit.

Erre nem is gondoltam. Tök jó lett volna, ha Balázs ír egy sms-t, hogy jól érezte magát velem. Vagy valamit, amiből tudom, hogy tényleg komolyan gondolja.

– Ne parázz, ez nem gáz, a zenészeknél minden máshogy megy. Én már csak tudom...

– Remélem, igazad van.

Titkon bízom benne, hogy Balázs a sulis előtt vár, de sajnos ez csak a nyálas filmekben történik így. Biztos otthon ül a szobájában, és egy újabb állati jó dalszövegen agyal. Legalábbis így képzelem.

Annyira elábrándozom ezen, hogy amikor leszállok a buszról, rosszfélé forduló, és majdnem hazamegyek. Vagyis majdnem bemegyek abba a házba, ahol életem első tizenhét évét töltöttem. Csak akkor torpanok meg, amikor meglátom anya roncsát a ház előtt. Furcsa, hogy ilyen korán eljött a dögunalmas munkahelyéről.

Még el is gondolkodom rajta, hogy talán meglátogatom az öcsémet, de nem akarok még véletlenül sem összefutni anyával. Miért találkozom egy olyasvalakivel, akit az sem érdekel, hogy életben vagyok-e? Az öcsém legalább a Fészbukon érdeklődik felőlem, na meg ő aztán nem tehet semmiről.

– Mi újság? – kérdezi Bius, miután ledobom a táskámat.

– Hulla vagyok. Tibi bá rendesen meghajtott bennünket, úgyhogy ma tuti nem lesz gond az alvással. Ja, és szerintem találtam munkát is – mondom, aztán elmesélem neki, miről beszélgettem Félixszel.

– Ez király! Akkor el is kezdhethünk matekozni – jelenti be Bianka.

– Tessék?

– Jól hallottad. Holnap Nikita tuti megíratja veled megint a dolgozatot.

– De muszáj most? Nem ér rá mondjuk sohanapján?

– Roni, meg akarsz bukni? Te mondtad, hogy ha még egy karót begyűjtesz, akkor esélyed sem lesz javítani. Leülünk, elmagyarázom, gyakorolunk, holnap meg simán összehozod.

Persze ez így nagyon szépen hangzik, a valóságban viszont vért izzadok, amíg megértem az anyagot, főleg úgy, hogy Bius egy csomó, számomra ismeretlen témát is felhoz. Nikita biztosan megemléltette ezeket is az órákon, de egyszerűen képtelen vagyok odafigyelni erre a szörnyetegre. Vagy az ízléstelen öltözködése, vagy a gyűlöletet sugárzó arca akadályoz meg abban, hogy bármilyen szinten is befogadjam a mondanivalóját.

Éjfélkor már ötöt látok minden egyes síkidomból, az agyam pedig olyan, akár egy három hónapos mosogatószivacs, amelyre rátettek egy méretes lábast. Egy betű sem fér már bele, úgyhogy megkérem Biust, hogy hagyjuk abba. Nehezen, de egy kis hisztit követően igent mond.

– Oké. De akkor sulis előtt még átnézünk néhány dolgot.

– Jó – felelem félálomban.

Még arra sincs energiám, hogy ábrándozzak Balázsról és a közös jövőnkéről. Akármilyen kemény a padló, akármennyire utálok a hálózszakot, azonnal álomtalan álomba zuhanok.

– Hahó, ébresztő! – rázza meg a vállam Bius.

– Máris?

Úgy érzem magam, mintha csak egy másodperce csuktam volna be a szemem.

– Öt óra tizenöt. Mindjárt hozok egy teát.

– És mik vagyunk, postások? – húzom a fejemre a hálózszakot. – Még a kukások is alszanak.

– Az lehet, és valószínűleg hozzád hasonlóan nem tudnának megszerkeszteni egy deltoidot – feleli Bius, majd hang nélkül készíti el a teát konyhában.

Vagyis én egy mukkot sem hallok belőle. Állati rendes tőle, hogy képes felkelni csakis azért, hogy elmagyarázza a matekot, de ettől függetlenül továbbra is rühellem Nikitát meg ezt a hülye tantárgyat, és legszívesebben aludnék még néhány órát.

– Oké – ül le mellém Bius olyan frissen, mint aki magától kelt fel. – Mi az a deltoid?

– Egy téglalap, ami kapott egy akkora pofont, amekkorát én osztanék ki Nikitának.

– Tulajdonképpen igen – mosolyodik el.

– Hogy számolod ki a területét?

– Sehogy, mert tök felesleges.

– És ha ki mindenáron meg akarnád tudni? – kérdezi, de nemcsak ezt, még vagy fél órán keresztül beszélgetünk erről az elméletben létező valamiről.

Legalábbis az életben elég ritkán sétál szembe velem egy deltoid.

Bius olyannyira komolyan veszi a tanár szerepet, hogy még a hetes buszon is képleteket magoltat velem.

– De ezek mind benne vannak a függvénytáblában.

– Amit tuti nem használhatsz Nikitánál – feleli egyszerűen. – Legfeljebb csak az érettségien, de odáig még el kell jutni.

Kissé furcsa, hogy pontban nyolc órára esünk be a suliba, amikor anya cipelt kocsival, mindig ott voltam már bőven a becsengetés előtt. Hiányoznak a játszóterek reggelek, és úgy érzem, teljesen kiestem a csapat körforgásából, pedig csak két nap telt el. Mindegy, majd ha a szünet után elköltözöm, hamarabb indulok. Vagy épp minden hétvégén házibulit rendezek magamnál, elvégre simán megtehetem.

Amikor belépünk az iskola indokolatlanul nehéz, zöld kapuján, megszólal a csengő. Szerencsére nem a matekkal kezdünk, úgyhogy akad még néhány órám élvezni az életet. A termünk felé sietve megpillantom Balázst a másodikon, egy szendvicset majszolgat. Persze azonnal odaintek neki, amit ő egy széles vigyorral és karlóbálással viszonz. Édes. Legszívesebben persze odamennék hozzá egy puszi reményében, de Bius berángat a terembe. Ha egyedül lennék, még a bioszt is ellógnám, csak

hogy együtt tölthessek egy kis időt Baluval.

Biológián Szathmáry először kiosztja a röpdolgozatokat, aztán véletlenszerűen felcsapja a naplót.

– Veronika!

Aha, véletlenül. Pont két jegy között állok, mint mindenki, aki mostanában felel. Nagyon nem izgulok, az év végi kettést már bebiztosítottam, jövőre pedig úgysem kell már biológiát tanulni, csak annak, aki érettségizik belőle.

Szathmáry olyan kérdéseket tesz fel, hogy már azokat sem értem, Félix sűgásának hála viszont sikerül összemakognom egy kétharmadot. Nagyon furcsa számomra teljesen idegen, latin nyelvű szakkifejezéseket ismételni, csak reménykedem benne, hogy jól értem. Legutóbb Marcin röhögtünk jót, amikor a hipotalamuszt hippopotamusnak értette, és következetesen így is mondta. Szathmáry meg is dicsérte egy méretes egyes kíséretében, amiért ilyen sokat tud a vízilovakról.

– Köszí – mosolygok Félixre, amikor leülök.

– Ugyan, nincs mit! Bár azt azért elmondom, hogy nagyon szeretem a mogyorós csokit – vigyorog.

– Tényleg? Nekem is az a kedvencem!

– Veronika, Félix, az óra nem teadélután! – szól ránk Szathmáry tanárnő. – És vegye le a sapkáját, nem süt a szemébe a nap!

Félix erre tuti, hogy egy csomó jó beszélést tudott volna, de Szathmárynál még ő is inkább csendben marad. Illetve majdnem. A beszélgetést valóban befejezzük, ám levelezni kezdünk.

Beszéltem apámmal, nyár elején kezdheted a melót. Augusztusig simán összeszeded a pénzt a Szigetre, azt mondta, normális fizetést ad.:)

Ez egyrészt remek hír, csak éppen sokkal előbb el kellene kezdenem dolgozni.

Köszí, egy angyal vagy! <3:) De nem lehetne esetleg már hétvégétől? Délutánonként is be tudnék menni.

Szorri, csak nyáron.:)

Kár. Elszomorodom kicsit, de azért már ez is haladás. A suli végéig talán kibírom a dobozolást vagy valami más gépies melót, amelyért

csupán filléreket adnak, utána pedig felmondok, és megyek Félix apukájához. Már alig várom.

– Milyen óránk lesz? – kérdezi Marci a szünetben.

– Matek – fintorgok.

Tíz perc, és Nikita lehetőséget kap rá, hogy megbuktasson, és ezzel elintézzé, hogy az egész nyarat tanulással tölthessem, csak hogy aztán a pótvizsgán is meghúzzon, pusztá emberbaráti szeretetből.

– Cuccait elpakolja, körző, vonalzó, toll és ceruza maradhat, sok sikert! – hadarja el, aztán már magyarázza is a többieknek az anyagot, de persze úgy, hogy a fél szemével mindig engem figyel.

Színtiszta jóindulat ez a nő...

Félve pillantok rá a papírra, amit a bérnyilkos az asztalomra tett, már előre rettegek tőle, hogy hozzá sem fogok tudni szagolni a feladatokhoz. De nem. Elmosolyodom, amikor meglátom az első példát, egy deltoidot kell szerkeszteni, aztán kiszámolni mindenféle tulajdonságát. Így legyen ötöse Biusnak a lottón.

– Mi olyan humoros, Veronika? – kérdezi Nikita szúrós tekintettel.

– Semmi, csak módfelett örülök neki, hogy két fülem van, és mégsem vagyok szatyor.

– Inkább a dolgozatot írja! – szól rám, de az osztálytársak persze mindannyian röhögnek ezen az Uborka szintű poénon.

Marha jól haladok, egyedül az utolsó feladat okoz némi – na jó, elég jelentős – fejtörést. A kérdést ezer százalék, hogy Nikita saját kútforrásból írta, ember nincs rajta kívül, aki egy szöveges példában a macskaalmos zsák ideális méretét akarná megtudni. De mindegy, kit érdekel, ha hat feladatból ötöt meg tudok csinálni, az az egy már nem számít!

Vigyorogva adom be a dolgozatot öt perccel a kicsengetés előtt, hogy aztán egy hétre elfelejtsem Nikitát, a matekot, a tanulást, meg úgy az egész sulit egy teljes hétre.

A tavaszi szünet és ezzel együtt az új életem is elkezdődött. Már csak munka kell és egy albérlet, de azt majd keríték Siófokról, elvégre apánál is van internet. Csupán egyvalaki fog mindennél jobban hiányozni ezen a hét napon, ám reménykedem benne, hogy legalább Fészbukon ír.

– Tuti nem jössz le? – kérdezem Biankát, elvégre a tavaszi szünetet ő is velünk szokta tölteni.

– Egy csomó program lesz a menhelyen, szükség lesz a segítségemre – feleli. – De azért köszi a meghívást.

– Én pedig azt, hogy befogadtatok, és részese lehettem egy igazi családnak.

– Vigyázz magadra! – ölel meg Bius anyukája. – Ha bármire szükséged van, hívj bátran! És még egy jó tanács: ha rendezted magadban az érzéseidet, valamikor azért látogasd meg anyukádat, biztosan halálra izgulja már magát.

– Ha annyira kilenne, bármikor megtalált volna a suliban...

– Lehet, hogy csak időt akar neked adni – mondja Kriszta.

Bius ezúttal is bebizonyítja, hogy ő a legjobb barátnőm, szó nélkül kikísér a Délibe, és hozza az egyik hátizsákomat is. Miután nagy nehezen megveszem a jegyet az automatából, megpillantom magamat egy bódé kirakatában. Bárcsak ne tettem volna! Pontosan úgy nézek ki, mint egy komplett vándorcirkusz. A táskám rommá tömve, a cipőfűzőm kikötődött, a hátizsák pántjára pedig rákötöttem két pulcsit is, mert már sehová sem tudtam betuszkolni. Ha stoppolnék, tuti nem állna meg senki sem, mert attól félnének, hogy őket is beteszem a táskámba.

– Tényleg vigyázz magadra! – ígérteti meg Bius, mielőtt felszállok a vonatra.

– Oké. De mégis, mi történhetne Siófokon?

– Hát, ahogy elnézlek téged mostanában, akármi megeshet.

– Balázs beeshetne egyik nap a kertbe, nem utasítanám vissza a társaságát – mosolygok.

– Hát, igen... – sóhajt Bianka. – De nem esnek csak úgy az ölünkbe...

Elég szokatlan reakció ez tőle.

– Nocsak, mégis van valaki a láthatáron?

– Nekem? Nem, nem, csak elméleti szinten gondolkodtam, meg láttam valamelyik nap egy tök jó filmet is, ahol ilyesmi volt a sztori – mentegetőzik Bianka.

– Elég rosszul kamuzol – húzom fel a szemöldökömet. – Ki az?

Bius arca olyan piros, mint a bohócorr.

– Ismerem? – faggatom tovább.

– Nem, mert nincs senki – köti az ebet a karóhoz. – De most már ideje menned, a kalauz is integet – tereli el a témát.

– Oké, de ezzel még nem végeztünk! Már most majd megöl a kíváncsiság.

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik – kacsint Bius, aztán lenyom két pusztit, és faképnél hagy.

Persze egész úton azon tűnődöm, hogy ki lehet az, aki ennyire bejön Biankának. Még az sem zavar meg, hogy a mellettem ülő bácsi folyton köhög, a szemben lévő kisgyerek pedig ütemesen rugdossa a hátizsákomat, ami már nem fért fel a csomagtartóra.

Sosem láttam még Biust zavarban, mindeddig a magabiztosság mintaképeként néztem rá. A legkeményebb helyzetekből is könnyen kivágta magát, most azonban menekülőre fogta. Végigpörgetem a sulis srácokat, de hamar rájövök, hogy Biusnak ők túl éretlenek lennének. Na meg csak feltűnt volna, hogy úgy néz valakire. Mi lehet ez a nagy titkolózás? Szünet után tuti az első dolgom lesz kideríteni.

Mivel a vonatokon – valami érthetetlen okból kifolyólag – nem mondják be, és ki sem írják, melyik település következik, természetesen eggyel tovább maradok fent. Négy perc után szerencsére megáll a szerelvénynek nevezett nyikorgó vasdoboz, de így is gyötrelmesen hosszú útnak nézek elébe ennyi cuccal. Persze felhívhatnám apát, hogy jöjjön értem, de ugye épp néhány napja határoztam el, hogy amint lehet, teljesen önálló leszek.

Vállaimon egy–egy hátizsákkal, kezemben a tömött sporttáskával vágok neki a végtelennek tűnő távnak, ráadásul farkaséhesen. Eleinte próbálom lekötni a figyelmemet azzal, hogy a szebbnél szebb nyaralókat nézegetem, de kis idő elteltével már mindkét kezem zsibbad, és a sírás kerülget. Úgy érzem magamat, mint egy súlyemelő, akinek Londontól Moszkváig kellett cipelnie egy százhusz kilós tárcsát.

Végül megérkezem a siófoki állomásra, innen már csak tíz perc séta, és apánál vagyok. Az egyik kisboltnál tartok egy kis pihenőt, muszáj valami

hideg üdítőt vennem, hogy eljussak hazáig. A hátamon csurog az izzadság annak ellenére, hogy kábé húsz fok van, na meg a hajam is úgy állhat, mint akit az áram rázott meg.

Lehámozom magamról a hátizsákokat, és amikor a pénztárcám után kutatok, ismerős hangra leszek figyelmes.

– És érted, ha Tom azt mondja, akkor az tuti, hogy úgy is van. Szerintem ez olyan dolog, hogy...

– Hahó! – szólok bele Detti előadásába.

Egy osztálytársnőjével masírozik ki a boltból, kezükben nem kevés piával meg némi rágcálnivalóval.

– Nahát, Roni! – derül fel az arca.

– Hát te?

– Jöttem apához tavaszi szünetezni. Itt lakik Siófokon.

– És egy hónapra pakoltál? – ugrat, amikor meglátja a cuccaim mennyiségét.

– Valahogy úgy – felelem, mert semmi kedvem magyarázkodni, főleg nem Detti osztálytársának.

– És ti?

– Tom reggel tök spontán kitalálta, hogy jöjjünk le néhány napra a nagybátyja nyaralójába. Állati nagy a kéró, úgyhogy meghívott egy csomó embert. Ráadásul nem is kellett beleadni semmibe, azt mondta, annyi a lényeg, hogy a parti sose álljon le.

Képzelem, milyen fellengzősen jelentette ezt be a sulis rocksztárja, biztosan mindenki elolvadt tőle.

– Az elég klassz lehet – mosolygok, de azért egy kicsit bánt, hogy engem nem hívtak meg.

Ezek szerint mégsem vagyok olyan jó fej, mit hittem.

– Van kedved jönni? Szerintem bőven akad még hely. Ja, és persze Balu is eljött velünk – kacsint.

Ez valóban hasznos és szívdobogtató információ, de azért annyira nem örülök neki, hogy Detti osztálytársa előtt hangzott el.

– És az nem gáz, hogy engem senki sem hívott? – kérdezem.

Tök ciki úgy beállítani egy buliba, hogy a kutya sem kíváncsi rád. Na

meg Detti azért szólhatott volna előbb is. Vagy mondjuk Balázs. Ha annyira velem akarja tölteni az idejét, akkor már csak felhív.

– Ne viccelj, ide bárki jöhet! Csak azért nem szóltam neked, mert azt hittem, hogy már van programod a tavaszi szünetre. Valami diákmunkát emlegettek az edzésen...

Diákmunkát. Az edzésen. Még jó, hogy csak pár ember tudott erről az egésztől, bár a szünetben bárki meghallhatta, miről dumálunk Félixszel. Újra bebizonyosodott, hogy ebben a suliban a fénysebességnél is gyorsabban terjed a pletyka, és az is, hogy egy ilyen hülyeségnek is van hírértéke. Vajon mi lesz akkor, ha meglátnak Balázssal kéz a kézben? Már ha egyáltalán lesz ilyen...

– Na? Jössz vagy nem? Szorrika, de mindjárt leszakad a kezem, nem vagyok hozzászokva, hogy ennyi mindent cipeljek – sürget Detti.

- – Miért is ne? – vonom meg a vállam vigyorogva.

- A folytatásért lapozz a 9. fejezethez!

- – Köszí, de ez így nagyon hirtelen jött, beígértem magam apához. Így is tök ritkán találkozunk, tuti kiakadna, ha meg sem látogatnám.

- A folytatásért lapozz a 10. fejezethez!

8. fejezet

– Tök jó, hogy eljöttél – ölel meg Detti.

– Viccelsz? – vigyorgok. – Életem legjobb koncertje!

Meg amúgy az első is, ahová anya vagy egy felügyelő nélkül jutottam el.

Bius sürget a pult mellől, úgyhogy gyorsan elkészönök. Detti végszóként csak annyit mond, hogy kifaggatja Balázst párkapcsolati témában. Már alig várom! Még egyszer utoljára Balu felé pillantok, bár kétlem, hogy észrevesz, elég zúzó részt játszanak éppen.

Pulcsi megvan, táska szintén. Oké, indulhatok. Egyszer előfordult már, hogy ott felejtettem a cuccomat egy szórakozóhelyen – ahová anya kivételesen elengedett az egyik, sokkal idősebb unokatesómmal –, úgyhogy azóta görcsösen figyelek a holmimra. Igaz, időben kapcsoltunk, és azon nyomban visszamentünk érte, de a pénztárcám meg a telefonom persze már hiányzott addigra. Rettenetes érzés volt, hogy valaki jogtalanul, csak úgy elvette tőlem a saját tulajdonomat, megnézte a képeket a telefonomban, és talán elolvasta a jegyzeteimet. Elöntött a tehetetlen kétségbeesés, de anya haragjától azért jobban féltem. Nem is alaptalanul. Három hónapig nem kaptam zsebpénzt, és természetesen a hétvégi kimenőt is elfelejthettem egy jó időre.

A Pocokból kifelé vezető úton nagyon a lábunk elé kell nézni, a gyéren megvilágított, betonpadlós folyosón itt-ott meglehetősen részeg fiúk és lányok fekszenek vagy ücsörögnek, a többi oda nem illő dolgot meg sem említve. Mintha egy nyilvános vécében feküdne le az ember a földre, nagyon gusztustalan. Regina is köztük van, kis híján felborulok benne. Lábán a harisnya több helyen elszakadt, a szoknyája felgyűrődött, még a bugyija is kilátszik.

– Regina! – szólítom meg, de nem reagál. – Regi! – mondom hangosabban.

Mivel erre sem érkezik válasz, megpaskolom az arcát. Erre már kinyitja a szemét.

– Hagyj békén! – feleli artikulálatlanul, aztán ismét álomba merül.

Legalábbis úgy tűnik.

– Nem kéne hazamenned?

– Hagyjál már békén! – ismétli hisztérikusan.

Fogalmam sincs, mihez kezdjek egy ennyire részeg lánnyal, na meg láthatóan nem is akarja, hogy bármit csináljak vele. Remélem, nem lesz semmi baja, és előbb–utóbb akad valaki, aki hazakíséri.

– Nyugi, a barátnői össze szokták szedni. Ők még bent táncolnak – fogja meg a vállam Bius. – Minden második héten így néz ki, ha hinni lehet a sulis pletykáknak.

– Halál gáz – csóválom a fejem.

Már nagyon vágyom – ezután a közjáték után főleg – egy kis friss levegőre, azonban a Pocok előtt még át kell birkóznunk magunkat a cigiző tömegen. Próbálom egy lélegzettel, de sajnos nem sikerül, nagyot slukkolok mások használt füstjébe. Még szerencse, hogy nem kezdek el köhögni.

Egy kicsit arrébb a levegő hűvös, olykor csatornaszagot hoz magával a szél, de még mindig jobb, mint a Pocok pincéjének dohos párája.

– Menjünk egy utcával tovább, inkább oda hívom a kocsit. Itt marha sokan vannak – mondja Marci.

Biusnak, mint általában, most is igaza volt, ez a környék elég gáz. Még a közvilágítás sem működik rendesen. Az utca nagy része teljesen sötét, de a világító lámpák legtöbbje is villog. Annyira para ez a hely, hogy egy horrorfilm forgatásakor biztosan kulcsszerepet kapna, a lézengő kétes alakokról nem is beszélve. Jó, hogy mi többen vagyunk, de azért biztos ami biztos, így is erősen szorítom magamhoz a táskámat.

Amíg a taxira várunk, az este folyamán először nézek az órámra. Fél tizenkettő. Elképesztő, milyen gyorsan elrepült az idő, csupán egy pillanatnak tűnt az este. Egy pillanat, de ez a pillanat örök életre szól. Sosem fogom elfelejteni, milyen édesen grimaszol Balu dobolás közben.

Az autóban Marci ül előre, mi Biussal és Félixszel a hátsó ülésre préseljük be magunkat. Nem vagyok túl szemfüles, úgyhogy nekem jut a középső hely, amit mindennél jobban utálok. Normál esetben biztosan zsörtölődnék, de egy ilyen fergeteges este után ez teljesen lényegtelen.

Meg amúgy is olyan ritkán ülök taxiban, hogy a taxióra, a kattogó–berregő rádió, meg a speckó taxis tablet bámulása is leköt.

Úgy tíz percig.

Aztán a levegőtlenség, a vanília illatú légfrissítő és a kanyarok miatt rosszul leszek. Próbálok egyetlen pontra koncentrálni, hogy ne forogjon a gyomrom, de ez egy mozgó kocsiban igen nagy kihívás.

– Bius, lehúznád egy kicsit az ablakot?

A taxis azon nyomban villogó szemmel néz hátra a középső tükörben.

– Baj van?

– Nem, csak elfogyott az oxigén – füllentem.

Már nem vagyunk messze, ezt a pár percet ki kell bírnom. Bius aggódó pillantást vet rám, Félix pedig Marcival együtt a Ginger Deert ócsárolja. Alkoholszag árad belőlük, úgyhogy próbálok minél ritkábban lélegezni.

– És érted, az a majom akkor is parádézott a rusnya gitárjával, amikor épp nem is játszott semmit. A lányok meg sikítoztak örömükben. Érted te ezt? Mégis, mi olyan nagy szám bennük?

Az, hogy Balu a dobosuk, felelném szívem szerint, de inkább csendben maradok.

– Megérkeztünk, első állomás – szakítja félbe a taxis Félix nagymonológját.

Vége. Igaz, sétálnunk kell még vagy negyed órát, de már ez is hatalmas segítség, hogy Marci eddig elhozott bennünket. Végtelenül örülök, hogy kiszállhatok a kocsiból, és friss levegőhöz juthatok, úgy érzem magam, mint aki a víz alól dugta ki a fejét.

– Nagyon köszö, Marci – mondom.

– Ugyan, útba estetek – vonja meg a vállát.

– Akkor is jövünk eggyel – vágja rá Bius.

Bianka már épp nyitná az ajtót, amikor Félix kivágódik a kocsiból, és az anyósülés felőli oldalhoz rohan.

– A hölgyekkel illedelmesen kell bánni! – hajol meg, mint egy rizsporos parókás úr.

– Hát, igazán köszönjük – húzza fel a szemöldökét Bius.

– Ez csak természetes – mondja Félix, majd ezek után még segít is

kiszállni a kocsiból.

A biztonság kedvéért azért benézek a hátsó ülésre, hogy maradt-e ott valami, de szerencsére még egy kósza hajgumi sem. Utálok behajolni az autóba, állandóan beverem a fejemet, pedig amúgy nem vagyok béna alkat. Sőt.

Integetünk az autó után, mintha a srácok látnának bennünket, ám amikor bekanyarodnak a sarkon, leroskadok az útpadkára.

– Bius, basszus, én mindjárt kidobom a taccsot! – szólalok meg.

Eddig tudtam magam tartani.

– Mi a baj?

– Szédülök. Nagyon. Konkrétan forog velem a világ, már a kocsiban is majd meghaltam, úgy éreztem magam, mint aki a Millenium Falconnal menekül.

– Azt vettem észre. De semmi egyéb?

– Nem elég ez? Olyan, mintha egy körhintán ülnék.

– Csak felfordult a gyomrod. Nyugi, mindjárt elmúlik! Ennyi pia után nem érdemes autókázni – mosolyog.

– Mondhattad volna előbb is...

– Szerintem az a gond, hogy keverted az italokat. Elvileg nem szabad.

– Elvileg?

– Oké, gyakorlatilag sem.

Bius tavaly a kórustáborban mindent összeivott, amivel kínálták, úgyhogy testközelből is megtapasztalhatta, milyen érzés koktélospoharat játszani.

– Na jó, tudod, mit? – kérdezi. – Sétáljunk egyet! Ne ülj az út szélén, mert egyrészt felfázol, másrészt meg a végén még a legősibb mesterséget űző lánynak néznek!

– Pásztornak?

– Halásznak – neveti el magát.

A séta tényleg jól tesz, élvezem, ahogy belélegzem a friss levegőt.

Máskor is megállapítottam már, de ismét rá kell jönnöm, hogy Budapest éjszaka sokkal szebb, mint nappali fényben. Nincs tömeg, nyüzsgés sem, a sok kosz sem látszik. A mindig dübörgő Thököly úton most csupán

néhány autó halad el, hagyják az aszfaltot is pihenni. Belegondolok, milyen lenne Balázssal andalogni az éjszaka csendjében, aztán az álmodozásból Bianka rángat vissza a való életbe, amikor megfogja a karomat, és maga felé húz.

– Azért az útra ne menj ki! – mondja, majd kisvártatva hatalmas sebességgel elhúz mellettünk egy éjszakai busz.

– Megmentetted az életemet!

– Azért ne túlozzunk... – feleli, de látom rajta, hogy jólesett neki a dicséret. – Hogy vagy?

– Egész emberien. Nézd, még egy lábon is tudok állni!

Hosszú másodpercekig gólya módjára ácsorgok a járdán, egészen addig, amíg Bius elmosolyodik. Ekkor kizökkenek az egyensúlyból, és majdnem hanyatt vágódom.

– Remek – nevet. – Akkor irány kajálni!

– Kajálni? Éjjel fél egykor?

– Azt ne mondd, hogy annyira figyelsz a szénhidrátra meg a kalóriákra...

– Nem, dehogy. De ilyenkor már nem szokás enni. Van reggeli, tízórai, ebéd, uzsonna és vacsora. Olyan nem létezik, hogy éjszakai, tehát ilyenkor már nem eszik az ember.

– Ez egy gyönyörű érvelés, de hidd el, rád fér egy kiadós gyros.

Ahogy Bius kimondja ezt a szót, varázsütésszerűen megkívánom, pedig egyáltalán nem éreztem magam éhesnek. Tortilla, sült husi, paradicsom, saláta, uborka, káposzta és joghurtos szósz... Nyami. Ide vele egy jó hideg kólával együtt!

– Hol találunk nyitva tartó gyrosost? – érdeklődöm.

Ilyenkor rendszerint alszom, ahogyan mindenki más is.

– Az aluljáróban – mutat előre Bianka.

Pár perc múlva lent is vagyunk, bár kicsit több idő alatt érünk oda, mint normál esetben. Az én hibám, olykor rakoncátlankodnak a lábaim. Még jó, hogy Bius belém karol, egyedül tuti elesnék.

Megdöbbenve nézek körül az aluljáróban. Hova tűntek az emberek? Napközben férfiak, nők és gyerekek százai járkálnak itt sietős léptekkel,

most viszont két kezemen meg tudnám számolni, hányan vagyunk, és akkor ebbe belevettem még azokat is, akik évek óta itt laknak koszos kartondobozok között. A gyrosost kivéve természetesen minden más bolt már réges–régen lehúzta a rolót, úgyhogy ennek köszönhetően kizárólag a sült hús illata keveredik a körülírhatatlan aluljárószaggal. Eddig nem is tűnt fel, milyen hatalmas a tér. Nagyjából úgy nézhetek ki, mint egy japán turista a Sixtus–kápolnában, ahogy a mennyezetet bámulom. Csak persze fényképezőgép nélkül.

– Jó estét hölgyek, mit parancsoltok? – kérdezi a miniatűr üzlethelyiségben álló, talpig fehérbe öltözött arab.

Vagy török. Vagy szír. Vagy bármilyen egyéb nemzetiségű férfi. Igazából teljesen mindegy, lelki szemeim előtt csak az lebeg, amint beleharapok életem legjobb gyrosába.

– Hagyma, csípős?

– Az egyikbe mehet minden, a másikba hagymát nem kérünk – feleli Bianka.

Nem is kell megkérdeznie tőlem, évek óta tudunk egymásnak rendelni a különböző gyorséttermekben. Alap, hogy hány cukor megy a kapucsínóba, ketchup vagy majonéz kerül a sült krumpli mellé, szójatejjel vagy simával készül a kakaó.

Hamarosan a kezemben fogom az első éjszakaimat. Tortilla helyett pita, káposzta helyett csalamádé, csirke helyett sertéshús, kóla helyett gyömbér, de mindez nem számít. Annyira jólesik, mint még soha. Mondom is Biusnak, hogy ennek a gyrosnak nincs párja a világon, hogy azonnali hatállyal az első számú kedvenc kajámmá léptetem elő, de erre úgy röhög, hogy az üdítőjét is kis híján félrenyeli.

– Na, majd valamikor visszajövünk ide napközben is. Józanul ehetetlen.

– Kizárt – jelentem ki, miközben már újra az utcán sétálunk.

Hazafelé marad idő arra, hogy meséljek egy kicsit – na jó, nem éppen kicsit – Balázsról meg Detti ígéretéről, miszerint összeboronál minket az idők végezetéig.

– Az idők végezetéig? Az egy tök jó Ken Follett–regény – vicceli el Bianka a lényegét.

Persze mosolygok rajta, már csak azért is, mert imádtam azt a könyvet. Kicsit ugyan sok benne a kaszabolás meg az agresszió, de mindig is visszavágytam a középkorba, amikor még lovakkal közlekedtek, és cuki viskókban laktak.

– Holnap reggel fel is hívom Dettit, haladt-e valamit a projekttel.

– Azért hagyd szegényt aludni is! – feleli Bianka. – Meg nagyon ne éld bele magadat! Én is láttam, hogy Balázs mosolyog rád, de ez még nem jelenti azt, hogy szerelmes is beléd.

– Kösz a biztatást – húzom el a számat.

– Figyi, remélem, hogy minden úgy alakul, ahogyan szeretnéd, csak szerintem nem érdemes álmodozni. A légvárak hatalmasat durrannak, és nagyon fáj, amikor az ember földet ér.

Ebben igaza van Biusnak. Ki ne ismerné ezt a szívbemarkoló érzést? Mindeddig szerencsére nem kellett sokszor – mindössze kétszer – átélnem, de mindkettőre úgy emlékszem, mintha tegnap történt volna. Ezek a sebek sosem gyógyulnak tökéletesen, talán azért, hogy emlékeztessenek rá, kik vagyunk, és hová tartozunk valójában.

– Azért én reménykedem, hogy összejövünk.

– Azt lehet. Csak ne görcsölj rá, mert annak sosincs jó vége – tanácsolja Bius.

Ne görcsöljek? Könnyű azt mondani! Még ilyen kábán is hevesebben ver a szívem, ha Balázusra gondolok.

– Rendben vagy? – kérdezi Bianka a park mellett.

Ő innen balra fordul, én jobbra.

– Igen.

– Tuti?

– Tuti.

– Akkor sok szerencsét. Nagyon vigyázz magadra!

Még szép. Egy bankrablást sem terveznek el részletesebben, mint ahogyan én a hazajutást. Szerencsére már egyáltalán nem szédülök, a gyros, az üdítő és persze Bius támogatása megtette a hatását. Nem is tudom, mi lett volna nélküle.

Amikor bekanyarodom az utcánkba, lopakodó üzemmódba kapcsolok.

A házunkat úgy közelítem meg, hogy anyáék még véletlenül se lássanak meg az ablakból. Úgy érzem magamat, mint egy akciófilm főszereplője, az adrenalin rendesen dolgozik bennem. Átvetem a táskámat a vállamon, hogy ne akadjon fel mászás közben. Igazán kellemetlen volna, ha az utolsó pillanatban buknék le, és anya a kerítésen lógva találna rám, mint egy örülten béna besurranó tolvajra. Szerencse, hogy nálunk könnyen mászható és alacsony a kerítés, sima ügy.

Bejutottam.

Tompa puffanással érek földet. Ha lenne kutyánk, minden bizonnyal már itt lebzselne körülöttem, talán még ugatna is, mint a veszedelem. Így viszont gond nélkül átosonok a ház mögé, ahol az ablakom ugyanúgy vár, ahogyan otthagytam.

Belököm, a táskámat bedobom, aztán én is felmászom. Egy kicsit lehorzsolom a cipőm orrát a falon, de nem keltek vele nagy zajt.

El sem hiszem, hogy itt ülök a saját ágyamon. Legszívesebben persze elnyúlnék, és vigyorogva végigpörgetném az este minden egyes pillanatát, de szerencsére eszemnél vagyok, és jó katona módjára végrehajtom a tervet.

A szemem már hozzászokott a sötéthez, így nem jelent különösebb gondot a tájékozódás. A cipőmet és a pinceszagú ruháimat leveszem magamról, és a szekrényem mélyére rejtem. Itt egyrészt nem tűnik fel anyának, másrészt pedig nem érződik ki a Gonosz Pocok dohszaga. Miután ezzel végeztem, előtúrom a párnám alól a pizsamámat és belebújok.

Pipa.

Már csak a smink lemosása van hátra, de ehhez is odakészítettem minden szükséges eszközt. Bebújok a takaró alá, felkapcsolom a nem túl erős fényű zseblámpát, majd a kezembe veszem a kis tükröt, a sminklemosót és a vattapamacsot. Öt perc elteltével olyan a fejem, mint bármikor máskor.

Pályaválasztás? Lehet, hogy titkos ügynöknek vagy kémnek kellene továbbtanulnom, úgy érzem, vérbeli tehetség vagyok. Utána is nézek majd, hogy oktatnak-e valahol ilyesmit, bár kétkem, hogy anya tárt karokkal

fogadná az ötletet. Szerintem annak örülne a legjobban, ha én is egy dögunalmas irodában dögunalmas munkát végeznék dögunalmas kollégákkal. De ez most tök mindegy.

Elégedetten fekszem be az ágyamba, hogy ábrándozzak kicsit Balázsról és a közös jövőnkéről. Meg persze arról, hogy máskor is el fogok menni bulizni, mert ez a szabadság atomkirály. Végre szép az élet. Nem is tudom, hogy előfordult-e az elmúlt években, de azt hiszem, ma mosollyal az arcomon alszom el.

Anya kíméletlenül nyit be a szobába, ahogyan mindig. Ez azt jelenti, hogy a kilincset úgy nyomja le, mint aki nekifutásból ugrik rá, úgyhogy nem csoda, ha azonnal felébredek.

– Ébresztő, már így is eltelt a fél délelőtt! – harsogja.

Csak tudnám, miért kell vasárnap is zargatni. Miért nem lehet egyszer – csak egyszer! – addig aludni, amíg jólesik?

– Anya hagyjál már, pihenni akarok!

– Nem tesz jót, ha az ember túlalussza magát, tessék kikelni az ágyból!

Túlaludni? Néhány órája még a Gonosz Pocokban táncoltam, de persze ezt anya semmiképp sem tudhatja meg.

– Jó, mindjárt megyek – morgom. – Csak még öt perc...

Ez beválik, anya kimegy a konyhába, és mint minden áldott vasárnap, klopfolni kezdi a rántott húsnak valót. Nem is tudom, volt-e már olyan, hogy ne ez kerüljön a hét utolsó napján az asztalra.

Felülök, aztán azzal a lendülettel vissza is fekszem, mert hatalmasat fordul velem a világ. Kialvatlanság? Alkohol? Vagy a kettő együtt? Lövésem sincs, mitől lehet, mindenesetre újra megpróbálom a felülést, ezúttal sokkal lassabban. Egy fokkal jobb, bár azért nem érzem magam úgy, mint aki röhögve lefut egy félmaratont. Talán ötven métert, ha vadállatok kergetnek.

Az első utam a szekrényben lapuló telefonomhoz vezet. Kilenc óra? Anya teljesen megőrült? Miért kelt fel hajnali kilenc órakor? Ez még tőle is durva.

– Hahó, fent vagy már? – kopog újra az ajtón.

Ezek szerint eltelt az öt perc.

– Fent. De hogy minek?

– Na jól van, ne zsörtölődj! Irány a fürdő, aztán gyere segíteni!

Pff. Úgy érzem, a hátam közepére sem hiányzik ez a nap, de nem akarok gyanúsan viselkedni. Úgy kell tennem, mint minden normális hétvégén, azaz gályáznom kell anyának a konyhában, miközben öcsike természetesen csak robotozik. Az összes spórolt pénzemet feltenném rá, hogy már most is a kanapén ül.

A fogmosás és a zuhany egészen felfrissít, már–már teljes értékű – ámde rettenetesen fáradt – embernek érzem magamat. Úgy döntök, a ruhákat még néhány napig pihentetem a szekrény mélyén, részletekben dobom csak a szennyesbe. Így biztos nem tűnik fel anyának a szag.

– Csakhogy idetaláltál! – mondja a konyhában, kezében egy hatalmas késsel, amelyet a krumpli felvágására szokott használni.

Ő. Csak és kizárólag ő, merthogy én ilyen hatalmas késhez még nem nyúlhatok.

– De nyúzott vagy – állapítja meg. – Nem aludtál jól?

– Nem nagyon. Eléggé görcsölt a hasam éjszaka – füllentem.

Ez azért elég jó magyarázat.

– Kérsz egy görcsoldót?

– Nem. Már nem fáj.

– Akkor jó. Megpucolnád azt a néhány krumplit?

Néhány? Egy egész hegynyi burgonya áll az asztalon. Na jó, ez talán egy kicsit túlzás, de van vagy két kiló.

– Mindjárt, csak előbb reggeliznék – felelem, aztán kinyitom a hűtőt.

Csak akkor érzem, mennyire szomjas vagyok, amikor meglátom a narancslevet. A dobozon egy félbevágott, lédús gyümölcs díszeleg, mintha azt üzenné, igyam meg. Úgy tűnik, hat rám a reklám. Az első pohár gyümilevet mohón hajtom fel, a másodiknál azért már lassítok egy kicsit. Egy harmadikat is szívesen innék, de sajnos elfogyott.

– Nem ittál egy hete? – kérdezi anya.

– Biztos a gyógyszer miatt. A Dunát is ki tudnám inni.

Bingó. Megint ügyesen kivágtam magam.

Miután reggeliztem, anya behajtja rajtam a krumplipucolást, addig

sehova sem mehetek, amíg el nem készülök vele. Aztán jön az uborkagyalulás, a levestészta kifőzése, meg úgy kétszáz apróbb feladat. Komolyan mondom, fárasztóbb, mintha a suliban ücsörögnék. Öcsinek meg bezzeg nem kell segítenie, mert a fiú. Hülyeség.

Ebéd előtt azért akad egy kis szabadidőm, amit elvileg matekozással kéne töltenem. A szobámba masírozom, aztán a kezembe veszek egy Agatha Christie-regényt, amit szerdáig vissza kell vinnem a könyvtárba. Körülbelül kettő percen belül elalszom. Különös, kacifántos álomba cseppenek, ahogyan a nappali alvásokkor általában.

Agatha hősei gond nélkül megférnek a Gonosz Pocokban az osztálytársaimmal, Poirot még fényt is iszik. Aztán a következő jelenet a parkban játszódik. Detti nagyon sír, de nem tudom megvigasztalni, ráadásul nem árulja el, mi a baj. A létező összes módon próbálom belőle kihúzni, mi bántja, de semmi. Aztán egyszer csak Balázs és Tom jelenik meg a fák közül. Mindketten véres kést szorongatnak a kezükben. Ekkor felriadok, gondolom, a vér látványa miatt.

– Jó, ez hülyeség – motyogom magamnak. – Csak azért álmodtam ezt, mert gyilkosságról olvastam elalvás előtt. Semmi több.

Csupán egy hülye álom, de azért írok egy üzit Dettinek. Nem is, inkább felhívom.

Eltelik egy kis idő, mire felveszi, de végül azért csak beleszól:

– Halló!

– Szia, Roni vagyok!

– Szia!

A hangja álmos és nyúzott.

– Felkeltettelek?

– Majdnem. Úgy két perce ébredtem fel.

– Milyen volt az este?

– Hatalmas királyság – mondja, bár inkább olyan a hangja, mint akit agyonvertek pingpongütővel. – De tényleg. Az eddigi legjobb Ginger Deer-koncertem. Na meg utána az after! Fogalmam sincs, mikor keveredtünk Tomékhoz, csak az a tuti, hogy már világosodott.

– Ott aludtál Tomnál?

– Hát, az túlzás, hogy aludtunk.

Még mindig úgy beszél, mint egy PC speaker, de azért némi érzelmet is felfedezek a hangjában.

– Nem mondd, hogy megtörtént?

– Így alakult.

– De nem azt mondtad, hogy...

A kérdést azonban nem tudom befejezni.

– Tudom, arról volt szó, hogy várok még, de Tommal annyira más minden. Ez így helyes.

– Csak nehogy megbánd!

– Kizárt. Viszont ne haragudj, Roni, de nagyon kivagyok. Eszem valamit, és visszafekszem aludni, úgy fáj a fejem, mintha baltát vágtak volna bele. Majd később beszélünk.

– Oké – felelem.

– Ja, és szerintem bejössz Balunak – mondja, majd megszakítja a hívást, mielőtt bármit is kérdezhetnék.

Detti aztán tudja, hogyan kell fenntartani az érdeklődést, csakis Balázsra tudok gondolni egész nap. Vajon mi lett volna, ha ott maradok a koncerten? Az tuti, hogy én is a srácokkal tartok a koncert utáni úgynevezett afterezésre, utána meg lehet, hogy... De mindegy. Nem mentem. Sajnos.

A folytatáshoz lapozz a 6. fejezethez!

9. fejezet

Mi baj történhetne? Majd írok apának, hogy mégsem töltjük együtt a szünetet, elvégre szabad ember vagyok, aki azt csinál, amit csak akar. Biztos ő is örül neki, hogy nem kell felborítania miattam a napirendjét, úgymint imád dolgozni.

A táskák ezúttal pehelykönnyűnek tűnnek, és már szomjas sem vagyok annyira. Elképesztően menőnek érzem magamat, ahogy Dettiékkel lófrálok Siófokon, de láthatóan az emberek is vágyakozva néznek utánunk. Hát igen: fiatalok vagyunk, és mienk a világ. Ez az igazi szabadság. Kiskoromban mindig is irigyeltem az idősebbeket, amiért egyedül sétálhatnak este a Petőfi sétányon, és szülői felügyelet nélkül strandolhatnak.

– Itt merre is kell fordulni? – kérdezi Detti az osztálytársától.

– Szerintem balra.

Balra. A Balcsi felé. Király.

Messziről hallatszik, hogy a környéken bulit rendeztek, olyan hangerővel szól a zene, mintha a Balaton Soundra mennénk. Állat. Már most tudom, hogy életem eddigi legjobb tavaszi szünetének nézek elébe. Buli, táncolás, sok-sok ember és persze Balázs... Kell ennél több?

Az utcák és a házak természetesen ismerősek, régebben rengeteget bicikliztünk erre Biankával. Céltalanul lődörögtünk mindenfelé – meg persze sasoltuk a srácokat a nyaralókban –, közben pedig úgy megismertem Siófokot, mintha csak hazajönnék.

– Na végre, leszakad a kezem! – sóhajt Detti, amikor megérkezünk.

Ami azt illeti, nekem is.

Egy pillanatra még a számat is kitátom, úgy elcsodálkozom. Biussal annak idején sokat dumáltunk arról, hogy vajon kié lehet ez a hatalmas és gyönyörű ház. Akkoriban arra tippeltünk, hogy valami színészé vagy celebé, de egészen biztosan híres emberé. Mindig figyeltük, hátha meglátunk valakit a kertben vagy az ablakban.

– Ide jövünk? – csodálkozom.

– Aha. Tom nagybátyjának elég jól megy a szekér. Van nyaralója

Horvátországban és Olaszországban is, ide csak néhanapján ugrik le.

– Ha ez az enyém lenne, ki sem tenném a lábam az utcára – felelem.

Maga a kétemeletes ház valamiféle hófehér kőből épült, ahogyan a balkont – merthogy ezt erkélynek nevezni nem lehet – tartó oszlopok is. Kicsit olyan hatást kelt, mint egy ókori római palota, legalábbis a törökönyvben lévő ábrák alapján így nézhetek ki azok is. Emellett persze a kert is gyönyörű, a pázsit zöldell, a bokrok pedig mintha formára lennének nyírva.

Az ordító punkzene egyáltalán nem illik bele a képbe, de mindig is szerettem keverni a stílusokat.

Amikor belépünk a házba, arra számítok, hogy Balázsék egy bőrkanapén heverésznek, és csipszet tömnek magukba, ehhez képest teljesen más kép tárul elém. Az egy dolog, hogy elképedek a nyaralón, amely belül is egy firenzei kastély szépségével vetekszik, ám azt nem gondoltam volna, hogy Tom vagy harminc embert meghív, és már délután háromkor olyan a hangulat, mint a legjobb éjjeli bulikban.

Persze sokakat ismerek látásból, néhányuknak még a nevét is tudom, de azért bőven akad olyan, akit életemben először látok. Az egészen biztos, hogy én vagyok a legfiatalabb, tényleg igaz, hogy Tom inkább idősebbekkel szeret lógni.

– Gyere, szóljunk Tomnak, hogy itt vagy! Csak előbb dobd le a csomagokat! – mondja Detti, aztán megfogja a karom, és a konyhán keresztül a hátsó kertben lyukadunk ki.

Kert? Inkább birtok, egészen a Balaton partjáig tart a telek. Azt mindig is sejtettük Biussal, hogy valamivel nagyobb lehet, mint egy normál üdülő az utcában, de erről álmodni sem mertem. Olyan az egész, mint egy önálló kis birodalom: szobrok, medence, pezsgőfürdő, hatalmas hintaágy, grillterasz... Itt minden van.

– Na, hoztatok piát, cica? – kérdezi Tom.

Jellemző, engem észre sem vesz.

– Aha. Meg még egy vendéget is – mutat rám.

– Klassz. Szia! Hova tettétek a szajrét?

Nem igazán lepődöm meg, hogy egy szót sem vált velem, már az is

csoda, hogy egyáltalán rám nézett, és köszönt.

– A hűtőben van.

– Akkor irány a konyha! – jelenti ki.

Mivel egyetlen olyan ismerőst sem látok a kertben, akivel leállhatnék dumálni, Dettivel tartok. Majd, ha beindul a buli, valahogy összehaverkodom pár jó fejjel. Tom nyakig sáros cipővel csattog be a házba, egy kicsit sem zavartatja magát. Én azért használom a lábtörlőt, bármennyire is ciki.

– Sejtettem, hogy itt vagytok, skacok! – szól oda a Ginger Deer tagjainak. – Titeket is ott kell keresni, ahol a pia van, mi?

– Naná! – vágja rá Tom egyik unokatesója.

Hogy melyikük az, a basszusgitáros vagy az énekes, arról fogalmam sincs, tényleg olyanok, mintha ikrek lennének. De ennél sokkal fontosabb, hogy Balázs is a konyhapultnál ücsörög. Egyik kezében egy üveg sört szorongat, a másikkal pedig a zene ritmusát dobolja. Annyira édes, hogy mindjárt megeszem.

Tommal ellentétben ő egyáltalán nem tapló, amikor meglát, felderül az arca.

– Szia! – köszön, és elindul felém.

Puszi, puszi. Kár, hogy csak az arcomra, na de azért ez is több, mint a semmi. Ráadásul megérezem az illatát, úgyhogy azon nyomban teljesen el is veszek benne.

– Örülök, hogy itt vagy – mondja, én pedig fülig elvörösödve csak annyit tudok kinyögni, hogy én is.

– Hogy kerülsz ide?

– Csak véletlenül erre sétáltam – mutatok a nappaliban hagyott cuccaim felé. – Eredetileg apámhoz indultam, de az élet közbeszólt, és itt kötöttem ki. Gondoltam, benézek – vigyorodom el.

Próbálok félvállról beszélni, hogy Balu ne vegye észre az izgalmat a hangomban és az arcomon, a pasizós honlapokon ez az első számú jó tanács. El kell érni, hogy a srácok küzdjenek értünk, mert a felkínálkozó lehetőséget nem becsülik meg eléggé. Vagy valami ilyesmi.

Belegondolni is rossz, hogy mit csinálnék most, ha időben leszálok a

vonatról.

– Biztos a sors akarta így, hogy idetévedj – mosolyog Balu.

– Az tuti. Sosem lehet tudni, mit hoz a jövő – felelem sejtelmesen.

Legalábbis szerintem sejtelmesen.

– Azt azért igen, hogy előbb–utóbb mindenki megszomjazik. Kérsz valamit? Ha jól látom, a srácok épp fényezni készülnek.

– Mit? – teszem fel a kérdést, de mire kimondom, leesik.

Fény. Szénsavas vodka és szörp. Ezer százalék, hogy ezt kihagyom, nem hiányzik a képszakadás és az órákon át tartó szédülés.

– Hogy mit fényeznek? Először az utcában álló kocsikat, aztán lesúrolják a villanytűzhelyet is – nevet Balázs.

– Jól van, már leesett közben! – lököm meg a vállát viccből.

– Nos?

– Nem, köszi. Inkább valami lightosabbal kezdenék.

– Ahogy szeretnéd. Én viszont most letolok egyet, csak hogy beinduljon a buli – kacsint rám. Kacsint. Rám. – Tegnap óta egy percet sem aludtam, nem árt, ha valami ébren tart.

Legszívesebben visszakacsintanék, de persze feléled bennem a szemérmes kislány, úgyhogy nem merek. Úgy tűnik, muszáj lesz innom néhány korty alkoholt, hogy felszabaduljanak a gátlásaim.

– Roni! Roni! – kiabál Detti a konyha túlsó végéből. – Kérsz egy koktélt?

– Persze – bólintok. – Milyet?

– A nevét nem tudom, de a végén zöld lesz – mondja Detti osztálytársa egy shakerrel a kezében.

– Nyugi, Judy mindig finom piákat kotyvaszt – legyint Detti. – Tök jó érzéke van hozzá, simán foglalkozhatna ezzel.

– Na igen – feleli Judy, miközben vadul rázza a shakert. – Csak éppen a koktélt nem kotyvasztani, hanem keverni kell. Azt a boszorkányok csinálják a varázssitalokkal. Bár, ha úgy vesszük, ez is ad némi természetfeletti erőt egy kis időre – vigyorodik el.

– Mit tettél bele? – érdeklődöm.

Mindig is szerettem olvasgatni a kávézóknak a koktélok összetevőit, tök

érdekes dolgokat raknak bele. Csillaggyümölcs, Worchester, Cointreau, grenadin... fogalmam sincs, mik ezek, de biztosan finomak lehetnek, ha már ilyen különleges nevet adtak nekik.

– Az összetevők pontos listája titok, de annyit elárulok, hogy minden megtalálható ott – mutat Judy a hűtő melletti pultrészre.

Ezzel sokkal okosabb nem lettem, egy komplett kisbolt alkohol- és gyümölcskínálata sorakozik a márványlapon, de a lényeg az, hogy az ital tényleg nagyon finni lett, és szépen mutat a – gondolom, nem kétfilléres – pohárban. Le is fényképezem, aztán azonnal elküldöm Biusnak egy rövid üzenet kíséretében.

Összefutottam Dettivel, úgyhogy egész héten party time Baluval <3 <3 <3

A válasz szinte azonnal megérkezik.

Hol vagy? Minden oké?

Nem értem, mire fel ez a nagy aggodalom, mindenesetre Bius mostanság szeret mindent indokolatlanul túlparázni.

Siófokon, a kedvenc házukban;) Állati belülről is, akkora a kert, mint a fél Beach House. Nyugi, minden királyság:*

– Buliban nem kockulunk! – szól Detti, majd kiveszi a telefont a kezemből, és a zsebembe teszi.

Tulajdonképpen teljesen igaza van, azért jöttünk ide, hogy élvezzük az életet, és minden egyes pillanatot a maga valójában éljük meg, de azért érdekelt volna, mit írt az öcsém Fészbukon.

Nagyjából egy perc alatt pusztítom el az egész pohár koktélt, marhára jólesik, és szerencsére nem is égeti a torkomat, mint általában az alkohol.

– Kérhetek még egyet? – kérdezem Judyt.

– Persze. Csak nehogy megártson.

– Ennyi nem fog – legyintek.

– Te tudod, de ezek a piák a legsunyibb pasiknál is rosszabbak.

Nem értem, mire céloz ezzel, de azért mosolygok.

– Ki akar jacuzzizni? – kiáltja el magát Tom az ajtóban.

– Én! – teszi fel Balu a kezét, aztán azzal a lendülettel le is dobja a pólóját.

Elképesztő felsőteste van – pont ahogy esténként elképzelem –, de ami még ennél is durvább, az a tetkója. Pontosan nem tudom kivenni, mit ábrázol a hátára varrt minta, ám azt már innen is látom, hogy profi munka.

– Mondjuk nem éppen rád gondoltam, de egye kutya – fintorog Tom. – Csajok?

– Pillanat, átöltözöm – feleli Detti.

– Helyes, cicuka. Többiek?

Detti kérdően néz rám.

– Itt a legjobb alkalom – mondja.

– Ja, csak éppen nem hoztam fürdőruhát – zsörtölődöm.

– Azt akarod mondani, hogy abban az indokolatlanul nagy sporttáskában és a két hátizsákban egyetlen fürdőruha sincs?

– Hát, valahogy úgy. Májusban nem szoktam még fürödni a Balcsiban, apánál meg nincs medence.

– Akkor most már tényleg kíváncsi vagyok, mi lehet a táskában – vigyorodik el Detti. – De ne aggódj, valahonnan kerítünk egyet.

– Én tudok adni. Szerintem jó rád az enyém, nekem úgyszincs most kedvem fürdőzni. Vagy két órán keresztül szárítottam a hajamat, örülnék neki, ha reggelig így is maradna – mondja Judy.

– Akkor irány az emelet! – csapja össze a kezét Detti. – Nem is tudom, mikor pezsgőfürdőztem utoljára.

Hát, én is marha régen, de barátokkal még sosem. Kicsit izgulok is, hogy meglátnak a fiúk fürdőruhában. Nem arról van szó, hogy mondjuk hiányozna az egyik lábam, vagy valami durva testi hibám lenne, de nekem azért közel sincs olyan szexi modellalkatom, mint Dettinek. Elhatározom, hogy majd úgy megyek le, hogy lehetőleg ne mellette álljak. Akkor talán nem olyan feltűnő a különbség kettőnk közt.

– Kész vagy már? Mindjárt megfagyok – nyit be Detti a szobába, ahol öltözöm. – De jól áll! – dicsér meg.

Nem mondom, hogy rosszulesik a bók, de tök jó lenne ezt Balu szájából is hallani.

– Köszí – felelem, majd elégedetten nyugtázom, hogy jó ötlet volt tegnap szőrteleníteni, így legalább nem olyan a lábam, mint a jetinek.

Arra gondolni sem mertem, hogy négyes randi lesz a jacuzziban, de mire leérünk, egy csomó lány lubickol már a srácok között. Szégyen vagy sem, legszívesebben mindegyikőjüket páros lábbal rúgnám ki onnan, főleg azt a vörös hajút, aki a hatalmas műszempilláit rebegetti Balura.

– Akad még nekünk is hely? – kérdezi Detti, aztán egyenesen Tom ölébe veti magát.

– Hogyne, cicuska! A legjobb helyre jöttél!

Én azért ennél konzervatívabb módon mászom be a pezsgőfürdőbe, ahová már tényleg úgy kell magamat bepréselni. Ügyeskedem egy kicsit, hogy Balázs mellé kerüljek, de csak nem sikerül, a sok vadidegen lánynak esze ágában sincs arrébb menni. Mintha észre sem vennének, pedig az egyikőjüket véletlenül még meg is rúgom... Ettől függetlenül persze a víz kellemesen meleg, a buborékok pedig masszírozzák az egész testemet.

– Valaki hozzon már egy üveg pezsgőt! – szólal meg Tom, de senki sem mozdul. – Csak hogy megadjuk a módját.

– Én már olyan jól elhelyezkedtem – nyávogja Detti.

Furcsa. Sosem szokott affektálni.

– Te ne is menj sehová, hová tenném akkor a kezem?

Micsoda bók.

– Jól van, majd akkor én – szólal meg egy hidrogénszőke lány.

Illetve csicsereg, ezen a frekvencián egy kanárral is simán el tudna beszélgetni. Ahogy kiszáll a medencéből, igyekszik úgy állni, hogy a fiúk lássák – az amúgy tényleg formás – fenekét. Lehet, hogy a srácok még nem ismerik ezt az ősrégi trükköt, de mi Dettivel azonnal egymásra nézünk, és fintorgunk.

Barbie távozásával viszont felszabadult egy hely Balu mellett. Persze azonnal – és vélhetően észrevétlenül – melléoldalgok, mintha csak arra sodort volna a nem létező ár.

– Nahát, hellóka! – csillan fel Balu szeme.

A két koktélnak köszönhetően sokkal könnyedebben beszélgetek vele, most már nem izgulok annyira, mintha biztosítókötél nélkül kellene felmásznom az Empire State Buildingre.

– Megnézhetem a tetkód? – kérdezem. – Messziről nem tudtam kivenni a

mintát.

– Szeretted a tetoválásokat? – húzza fel a szemöldökét.

– Imádom – vágom rá azonnal.

Erre a hirtelen kijelentésre elmosolyodik, aztán elfordul, de csak éppen annyira, hogy láthassam a művet. Egy dobverő, egy violinkulcs, egy töltőtoll és egy sas ügyes, színpompás kompozíciója tárul elém. Tökéletes árnyékolás, szép vonalak, már amennyire én ezt laikusként meg tudom ítélni. Szívesen megérinteném.

– Nagyon fáj?

– Minden csak ezt kérdezi először – nevet. – Nem vészes, ki lehet bírni.

– Mit jelent?

– Mindent – feleli egyszerűen. – Az életemet. A zenét, az írást, a művészetet... A madár pedig azt, hogy szárnyaljak, és sose adjam fel az álmaim. Meg persze, hogy vegyem könnyedén az életet, mert sajnos nagyon hamar elrepül. Elég egy rossz lépés, és vége az egésznek... – Balázs arca elkomorul. – De ez most mindegy, beszéljünk inkább vidámabb dolgokról. Tetszik?

– Állati klassz. Én is szeretnék, csak a másik lapockámra – mutatok magamra, mint egy kisgyerek.

– Micsodát?

– Egy jégmadarat.

– Az nem rossz. Érdekes állat.

– Aha – felelem, majd a kelleténél talán egy kicsit részletesebben körülírom a már régóta készülő mintát.

Épp a szeménél tartok, amikor a hidrogénszőke visszatér a pezsgőkkel.

– Poharakat is hoztam – mondja.

– Akkor bébi, te egy nagyon okos lány vagy – veti oda flegmán Tom.

Bébi? Nem is értem, Detti miért tűri ezt el.

Tom elveszi a tálcáról a pezsgőt, és felrázza. Igyekszem lazán viselkedni, és lehetőleg nem a víz alá bukni félelmemben, mindig is rettegtem, hogy egyszer eltalál egy kósza dugó. Állítólag a suliban egy tizedikes srác elájult, amikor homlokon lőtték, bár Bius szerint ez csak iskolai legenda.

– Akkor koccintsunk a leendő madaradra! – emeli felém Balázs a poharát.

Hirtelen ráébredek, hogy egy valóra vált álomban vagyok. Gyönyörű kert, bulizó emberek, ordító zene, jacuzzi, ráadásul úgy érzem, hogy percről percre közelebb kerülök a szerelmemhez.

Igaz, hogy még semmi sem történt, mégis biztos vagyok abban, hogy szeretem. A sors így hozta. Lehet, hogy közben történtek rossz dolgok, de mindennek ára van. Veszteségek nélkül nem lehet háborút nyerni, ez így működik a világban. Eljöttem otthonról, ám cserébe az élet mellém sodort egy olyan embert, aki tökéletes a számomra.

Nekem nem is kell ennél több, mindössze azt kívánom, hogy örökké boldog lehessen Balázssal.

– A jégmadárra! – mosolygok vissza, majd a poharához érintem az enyémet.

– Mikor esedékes a varrás?

Reflexből rávágnam, hogy majd ha betöltöm a tizennyolcat, de aztán eszembe jut, hogy most már nincs senki, aki gátat szabjon a vágyaimnak. Egy belelegyező nyilatkozatot a világ legkönnyebb dolga meghamisítani, de állítólag egy csomó helyen még csak el sem kérik...

– Majd valamikor nyáron.

– Szerintem itt is jól mutatna. Ahol ezek a buborékok vannak – érinti meg a combomat Balázs.

Az egész testem bizsereg ettől az aprócska mozdulattól, korábban még sosem éreztem ilyet. Hálát adok az égnek, hogy Tom pár perccel ezelőtt kikapcsolta a fűvókákat, nélküle ez most nem történt volna meg. Akármekkora tapló, ez a húzása jól jött, még akkor is, ha szemmel láthatóan csak azért csinálta, hogy a többi lány lábát bámulja, miközben Dettiét simogatja.

– Úgy gondolod? – kérdezem vissza, de inkább tűnik ez a mondat rekedt hörgésnek.

Nem is tudtam, hogy ilyen gyorsan ki tud száradni a szája. Nagyot kortyolok a pezsgőbe, amely ezúttal finom édes, nem olyan savanyú vacak, mint amilyet anyától kaptam szilveszterkor. Persze szigorúan csak

egyetlen pohárral.

– Itt, a térded fölött. Akkor mindenki láthatná, aki ránéz a lábadra. Márpedig arra biztos, hogy nagyon sokan ránéznek.

– Majd még átgondolom. De ha már itt tartunk, a te válladon is jól mutatna valami – simítok végig a bicepszén.

Érzem, ahogy egy pillanatra megfeszül. Vajon ő is bizsereg?

– Na, jól van gyerekek, én kiszállok a buliból, mindjárt lefagy a tököm – jelenti be Tom, amivel természetesen azonnal kinyírja a romantikázásunkat.

Nem is értem, nekem olyan melegem van, hogy szerintem simán fűtöttem egy-két fokot a víz hőmérsékletén. A lányok egy emberként állnak fel, mi sem maradunk tovább a jacuzziban.

Dettivel együtt megyünk fel zuhanyozni és átöltözni, aminek igazán örülök. Ezekkel az üresfejű libákkal semmi kedvem barátkozni. Az osztálytársai még csak-csak jó fejek, Judy például kifejezetten szimpi, de ezek az ismeretlen és nálunk jó pár évvel idősebb csajok egytől egyig katasztrófák. Vihognak, nyerítenek, kelletik magukat mindenkinek, mintha csak egy amszterdami kirakatban dolgoznának. Aztán persze tuti éjszakákat bögnék át, ha kivágja őket a pasi, akinek már az első nap odaadták mindenüket.

Alig várom, hogy visszamenjek Baluhoz, tartok tőle, hogy az a vörös démon már megint rajta lóg. Kitúrom a táskám aljáról a legnormálisabb tornacipőmet, hozzá pedig egy fekete felsőt és egy igencsak rövid nadrágot választok.

– Nem fogsz ebben szétfagyni? – kérdezi Detti.

– Fűt a szerelem – vigyorgok.

– Azt látom, hogy elég jól haladtok. Tom ennél ugyan határozottabb volt, de azért Balázson is látszik, hogy akar tőled valamit.

Nem felelek semmit, csupán olyan boldogság tölt el, amelyet már nagyon régen nem éreztem. Sőt, talán olyan, amelyet még sosem éreztem.

A buli természetesen folytatódik tovább, amíg mi az emeleten stratégiai megbeszélést tartunk, de ez így van rendjén. A srácok a nappaliban ácsorognak, Tom vadul magyaráz valamit. Úgy bámulják őt, mintha Jézus

próféciait hallgatnák, egyedül Balázs fordítja felém a fejét.

Látványosan végigmér, arcán a már szinte megszokottnak számító mosollyal, aztán feltartja a hüvelykujját. Ezek szerint tökéletes outfitet választottam, ennél nagyobb elismerésre nincs is szükségem.

Deti természetesen Tom mellé simul, majomszeretettel csüng rajta. Akár ott van Balu, akár nincs, én inkább a konyhapult felé veszem az irányt, semmi kedvem beállni a tömegbe, és hallgatni a pojáca újabb nagyszabású történetét.

– Neked is keverjek egyet? – kérdezi Judy egy ipszilon alakú pohárral a kezében.

– Az micsoda?

– Martini. Rázva, nem keverve – teszi hozzá vihogva.

– Hát, ha nekem is ilyen jó kedvem lesz tőle, akkor mindenképpen – ugratom. – És még egyszer kösz a fürdőruhát.

Judy válasz helyett már bele is dob a shakerbe két darab jégkockát, amire gint és vermutot tölt.

– Hol tanultad ezt? – kérdezem, miközben vadul rázza az italt.

Állati menő, ahogyan lobog a haja keverés közben, úgy érzem magam, mintha egy elegáns bár pultjánál ácsorognék.

– A nővérem ezzel foglalkozik, néha mutat egy–egy fogást – feleli, aztán feldobja a shakert, és a háta mögött kapja el.

– Azt a mindenit! – bólogatok elismerően.

Judy befejezi a rázogatót, pohárba tölti a halványsárga italt, és egy szem olajbogyót dob bele.

– Egi! – nyújtja felém.

– Köszönöm.

Igencsak meglepődöm, amikor belekortyolok, ugyanis ez a pia döгерős. Ráadásul jó nagyot húzok bele, mert arra számítottam, hogy egy édes valamit kapok. Köhögni kezdek azon nyomban, de annyira, hogy innom kell egy pohár vizet.

– Óvatosan, ezt apránként szokás kortyolgatni. Élvezd ki az ízeket! – tanácsolja Judy.

Élvezni az ízeket? Milyen ízeket? Örülök, ha egyszer az életben elfogy a

pohárból, ez a cucc ötször keserűbb a toniknál. Lehet, hogy James Bondnak bejön, nekem egyáltalán nem.

Küszködöm még néhány korttyal, próbálom megtalálni a szépséget Judy Martinijában. Aztán arra leszek figyelmes, hogy Tom lehalkítja a zenét, és kinyitja a bejárati ajtót. Egy idős úr áll a küszöbön, szerintem ő lehet a nagybátyja.

– Jó estét kívánok, fiatalember! – köszön. – Ön felel a házért?

Akkor mégsem a pénzes nagybácsi.

– Nagyon úgy fest – veti oda Tom félvállról.

A nappaliban egyre gyűlik a tömeg, mindenki kíváncsi a bácsira.

– Ez esetben, ha megkérhetem, halkítsák le a zenét, a feleségemmel pihenni szeretnénk. Tegnap is egész éjszaka ordított, ma is, most már ideje egy kis nyugalmat hagyni. Megértem, hogy fiatalok, de ez itt nem szokás.

– Akkor most szokás lesz – tárja szét a két karját Tom.

– Fiatalember, nem szeretném kihívni a rendőrséget...

– Fenyveget, papa?

– Na de...

– Figyeljen ide! Nézze szépen a számat, többször nem mondom el. Ha azt akarja, hogy halkabb legyen a zene, vegye ki a hallókészülékét, és dugja be a fülét. Viszlát! – veti oda, aztán becsukja az ajtót, és röhögni kezd.

A többiek persze vele együtt örülnek, mintha vicces lenne megalázni egy tök aranyos bácsit. De most komolyan, hogy lehet valaki ekkora suttyó? Ha az anyja lennék, akkorát lekennék neki, hogy a pezsgőfürdőig repül, pedig én aztán tényleg utálom az erőszakot.

Inkább nem is nézek oda, sarkon fordulok, és keresek egy Balcsira néző padot a kertben. A nap már sajnos lement, pedig szívesen megnéztem volna, hogyan bukik le a Badacsony mögé.

Az időjárás tényleg hűvös lehet – legalábbis néhányan már pulcsiban mászkálnak –, de a Martininak köszönhetően egyáltalán nem fázom. Legalább erre jó, ha már ilyen borzalmas.

Bámulok kifelé a fejemből, az ég már majdnem teljesen sötét, amikor valaki mellém ül. Oda sem kell néznem, az illatából pontosan tudom,

kicsoda.

– Már mindenhol kerestelek – mondja Balu.

– Akkor bújócskában én nyernék – nézek rá.

– Szeretek bújócskázni. Vagyis szerettem, egy ideje azért már más a hobbim. Mostanában sokkal jobban érdekel az építőkocka meg a dömper – jelenti ki halálosan komolyan.

Erre persze elröhögöm magamat, még az ital is kilötykölődik, amiért őszintén szólva egyáltalán nem kár.

– És mit szeretsz még? A papírsárkányokat? – kérdezem.

– Á, még a legjobb szélben sem tudtam reptetni – tűnődik el, aztán belekortyol a sörébe. – De amúgy, ha tehetem, akkor a doboláson kívül verseket írok és olvasok. De ezt nem mondhatod el senkinek, a végén még kívágnának érte a zenekarból.

– Olvasol? Mit?

– Most épp a Trónok harcát.

Tipikus pasikönyv, tűnődöm el.

– Mi a baj? Gáz, hogy nem csak bulizom?

– Dehogy gáz! Sőt! Tök jó, hogy ilyen kreatív vagy.

– Akkor? Úgy néztél rám, mint aki szellemet látott. Vagy inkább mintha én lennék a szellem.

– Semmi. Csak te olyan más vagy, mint Tom meg az unokatesói. Nem értem, miért lógsz velük. Őket még ősembernek nevezni is bók.

Balázs ezúttal sokkal nagyobbat kortyol a sörbe, aztán halkan folytatja.

– Tudom. A zene miatt lógok velük. Tomnak elég jó kapcsolatai vannak, én pedig szeretnék ezzel komolyabban is foglalkozni. A punk-rock stílus csak egy dolog, mellette dzsesszt is tanulok. Persze azért néha bírom is őket, időnként tényleg jó fejek.

– Jó fejek? Az előbb ritka tahó módon küldött el egy bácsit...

– Néha kicsit túljátssza a szerepét... De hagyjuk is ezt a témát, elvégre miatta lehetünk most itt.

Ebben teljesen igaza van Balásznak. Ha Tom nem lenne, valószínűleg még mindig csak titokban nézegetném Balut a suliban.

– Songoku hogyhogy nincs itt? – kérdezem, hogy valamivel megtörjem

a csendet.

– Elutazott a szüleivel.

– Aha. Külföldre?

– Azt hiszem – feleli Balu, majd egy magabiztos mozdulattal átveti a karját a vállamon.

A torkomban dobog a szívem, csoda, hogy ő nem hallja a zakatolását. Alig várom, hogy megcsókoljon, ezek után már csakis az következhet a romantikus filmek forgatókönyve szerint.

Ujjaival dobolni kezd a vállamon, úgyhogy odapillantok, sikítok, egy másodperccel később pedig már a pad előtt állok, és kikerekedett szemmel nézem.

– Neked véres a kezed! – dadogom.

Balu értetlenül néz rám, majd meglátja, hogy valóban vérzik az ujjá.

– Biztos megvágtam a söröskupakkal.

Erre persze mondanom kellene valami értelmeset, de nem tudok. Normális ember ilyenkor adna egy zsepit, vagy bekötné, vagy egyszerűen nem törődne vele, ám én másra sem tudok gondolni, csak a vérré, amit a sötétben nem is látok igazán. Mi van, ha a vállamra is rácsöppent? Mondjuk Balázsé, szóval semmi gáz, de a vér azért mégiscsak vér. Fogalmam sincs, honnan ez a mélyből fakadó félelem, mindenesetre sehogy sem tudok változtatni rajta. Anya egyszer még pszichológushoz is elküldött miatta, ám ezzel nem dicsekednék el Balunak.

– Itt meg mi folyik? – jelenik meg Tom. – Úgy sikítottál, mint akit ölnek. Balázs mutatott valami csúnyát? – vigyorog, majd önelégülten a hajába túr.

Bunkó.

– Nem. Csak egy rohadék nagy pók mászott a hátán. Még én is kajakra megijedtem, akkora volt, mint egy tarantula – ment ki Balázs.

– Majd szólok a kertésznek, hogy legközelebb szedje össze a pókokat.

Édes istenem. Ennek a gyerekek tényleg csak ennyi észet osztottak? Hogy fog vajon néhány hét múlva leérettségizni?

– Nem jöttök oda a tűzhöz? Kezd eléggé forrósodni a hangulat. Nincs is jobb móka, mint bepiált lányokkal üvegezni – bólogat, mint a műanyag

tacskó nagy kocsijának kalaptartóján.

– Mindjárt – mondja Balázs.

– Jól van gyerekek, nem akartam én semmit megzavarni – feleli, aztán szerencsére már el is tűnik.

Illene kinyögnöm valamit.

– Figyelj, ne haragudj, nem direkt volt, csak...

– Nyugi, ismerem az érzést. Nálam is ugyanez a helyzet, csak méhekkal.

– Méhek? – húzom fel a szemöldökömet.

– Valószínűleg nem hatévesen kellett volna megnéznem a Kampókezet, de ezen már késő gondolkodni. Mindenesetre még a mézet sem vagyok hajlandó megenni – mosolyog Balu.

– Mi az a Kampókéz?

– Egy tök régi horror.

Mivel a meghitt hangulatot sikeresen elbaltáztam, odasétálunk a tűzhöz. Tomnak annyi esze sem volt, hogy a grillezőterasz szalonnasütőjénél gyújtsa meg a hatalmas fákat, mindenképp a pázsitot kellett tönkretennie. Arra nem gondol vajon, hogy utána ott nem nő a fű?

Baluval abban egyezünk meg, hogy lehetőleg a háttérben maradunk, egyikünknek sincs sok kedve mindenféle hülye feladathoz. Na meg még csak az kéne, hogy Balázs kipörgessen egy lányt, akit meg kell csókolnia...

– Ide! Ide! – integet Detti, úgyhogy ennyit a tervekről.

Erőltetett mosollyal ülünk mellé, csak reménykedem benne, hogy sokára kerül ránk a sor.

– Volt már valami? – súgja Detti, mire én egy bólogatás és fejcsóválás közti mozdulattal felelek.

Ennél többet azonban nem beszélünk, mert Tom úgy gondolja, már rég irányult rá minden tekintet.

– Na jó, most én jövök, aztán dobok egy sárgát! – mondja, aztán megpörgeti az üres vodkásüveget.

Hála az égnek, messzire áll meg tőlem, így nem én leszek a következő.

– Ez rám mutat! – ujjong a pezsgőhordó szőke lány.

– Mi legyen a feladat? A kérdéseket hagyjuk meg az ovisoknak!

Tom unokatesói közül szólal meg az egyik.

– Szerezd meg a rágóját kéz nélkül!

– Sima ügy, haver! – pacsizik le a kuzinjával.

– Te ezt hagyod? – kérdezem Dettitől.

– Ez csak egy ártatlan játék – legyint, de látom rajta, hogy pontosan az ellenkezőjét gondolja.

Ismerem már annyira, hogy tudjam, legszívesebben szálanként tépné ki annak a magát kellető lánynak a haját.

Tom feláll, elindul a cicababa irányába, azonban megbotlik a tűzifákban. Egy ideig egyensúlyozik, próbál talpon maradni, ami ennyi alkohol után bizonyára hatalmas kihívást jelenthet neki. Végül sikerül megállnia a lábán, azonban egy elegáns mozdulattal végigönti a hátamon a sörét. Először csak a fejemen és a nyakamon érzem a hideget, de egy pillanattal később már a derekamon is folyik.

Erre persze röhögni kezd, mint a fakutya, esze ágában sincs elnézést kérnie.

– Hoppácska! Úgy tűnik, előrehozták a húsvétot. Kapok piros tojást?

A többség persze nevet, csak néhány sajnálkozó tekintetet találok. Nem csinálok fesztivált, cüccögni sem kezdek, előfordul az ilyesmi, főképp az ilyen méretes gyökerekkel. De azért úgy sem akarok tenni, mintha semmi sem történt volna.

– Akkor most átöltözöm – mondom Balunak.

A rengeteg koktél miatt én is egy kissé furcsán állok fel, de azért összességében úgy megyek, ahogyan egy rendes ember. Az emeleten csak harmadjára találok meg azt a szobát, ahová a cuccaimat vittem, minden ajtó tök ugyanolyan, és rengeteg van belőlük. Mintha csak egy magyar népmesében sétálgatnék. Kilencvenkilenc szobába bemehetsz, de a századikba nem...

Amikor becsukom magam mögött az ajtót, lehuppanok az ágyra. Jólesik a – viszonylagos – csend és néhány perc magány, úgy érzem, át kell gondolnom sok mindent. Például Balázst. Mikor fogunk végre összejönni? Ha épp nem én szúrom el, akkor megjelenik valaki.

Aztán ott van Tom. Teljesen egyértelmű számomra, hogy ez a

paprikajancsi csak játszik Dettivel, aki viszont még mindig hulla szerelmes belé. Nem hagyhatom tovább, hogy álmovilágban ringassa magát, a felhők közül hatalmasat lehet zuhanni. Azt hittem, ő is rájön majd, hogy Tom kizárólag a rajongóinak él, és csakis önmagát szereti, de úgy tűnik, a szerelem teljesen elvakította. Biztosan haragudni fog rám, amiért felnyitom a szemét, de meg kell tennem, egy barátnőnek ez kötelessége. Ha egy ideig utálni is fog, később csak belátja, hogy jót tettem vele. Akár játék, akár nem, egyáltalán nem normális dolog mással smárolni. Legalábbis nálam ez már kimeríti a megcsalás fogalmát.

– Most legyél okos, Veronika! – sóhajtom.

Kicsit úgy hangzik ez, mintha anyám mondaná, de jelen pillanatban ez a mondat valóban tőlem származik, és nem attól a nőtől, aki immáron a harmadik napja nem kíváncsi a saját gyerekére. Lehet, hogy kezdek felnőni.

Kopognak.

– Gyere, úgyis van miről beszélünk! – mondom, mivel biztos vagyok benne, hogy Detti lesz az.

– Ööö... Igen? – nyit be Balu félénken.

– Jaj, szorri, nem rád számítottam – nézek rá.

Csend.

Látom Balun, hogy mondani akar valamit, de csak toporog az ajtóban.

– Gyere be nyugodtan.

Bizonytalan léptekkel indul el felém.

– Csak azért jöttem, mert útközben kiesett a telefonod a zsebedből, és gondoltam, szükséged lesz... A fenébe is, dehogy ezért! Itt végre nem zavar meg senki! – mondja, majd megtörténik, amire azóta a bizonyos nyári tábor óta várok.

Balázs megcsókol.

Nem ez életemben az első, de sokkal jobb bármelyik másiknál. Érzem az illatát, a puha ajkát. Bizonytalanul átölelem. Ő ezzel szemben magabiztosan tart, úgy fogja a derekamat, mintha mindig is ezt csináltuk volna.

Amikor véget ér az első csók, egymás szemébe nézünk, és újrakezdjük.

Most nem kellene a szavak, pontosan tudjuk, hogy csakis egymásra vágyunk. Már nem csak pihentetem a kezem az izmos vállán, beletúrok a hajába, amitől ő még szorosabban magához húz.

Végre beteljesült a sorsom.

– Te mégis mi a bánatos francot csinálsz itt?!

A hang az ajtó felől jön, a tulajdonosa pedig a műszempillás, vörös lány, aki rátapadt Balázsra a jacuzziban. Komolyan nem hiszem el, hogy tényleg mindig megzavar bennünket valaki, ez olyan, mintha megátkoztak volna. Esküszöm, be is telefonálok majd valami hülye műsorba, hogy vegyék le a hátamról a szellemeket.

– Válaszolnál, Balu? Ki ez itt? – kérdezi a hárpia olyan hangon, hogy a poharak is megrepednének.

– Inkább azt mondd meg, hogy ki vagy te! És egyáltalán, mit keresel itt? Hogy jössz te ahhoz, hogy csak úgy benyiss egy szobába? – fakad ki belőlem.

Ami sok, az sok.

– Hogy ki vagyok én, kislány? Balu nem mesélt rólam? Akkor bemutatkozom. Eszter vagyok, és két éve Balázs barátnője.

Bumm.

Teljesen leblokkolok, amikor az agyam feldolgozza az infót.

– Barátnője? – nyögöm ki.

– Miért mit hittél? Hogy Balázs komolyan leáll egy ilyen kis csitrivel, mint te?

– Roni... – szólal meg ezúttal Balázs, ráadásul igen nyugodt hangon. – Ez hülyeség.

– Az biztos! Hülyeség volt egyáltalán szóba állnom veled! És én még azt hittem, hogy...

A mondatot nem tudom befejezni, mert elcsuklik a hangom. Azt az örömet nem akarom megadni a vörös ribancnak és Balásznak sem, hogy sírni lássanak, úgyhogy felkapom a cuccaimat, és talpig sörösen az ajtó felé indulok. Reménykedem benne, hogy műszempilla nem áll arrébb, és legalább fellökhetem, de vigyorogva mutatja az utat a kijárat felé.

– Az óvoda arrafelé van – vigyorog.

– Roni, várj már egy kicsit! Nem úgy értettem! Elmagyarázok mindent!
– hallom a hátam mögül Balázs hangját.

Ennyi megaláztatás bőségesen elég egy napra, úgyhogy még a lépteimet is meggyorsítom. Minél előbb ki akarok jutni ebből a házból, ami valaha annyi rejtélyt és misztikumot jelentett számomra. Bárcsak sose jöttem volna ide.

A bejárat ajtónál Balázs utolér, és megfogja a karom.

– Várj már egy kicsit! Csak egy percet kérek!

Próbálom kiszabadítani a kezemet, de mielőtt bármit mondhatnék, Bianka és Félix ugrik elő a semmiből.

– Hagyd békén, izomagy! – löki el Félix Balázst.

– Gyere Roni, menjünk innen! – veszi le a vállamról Bius az egyik hátizsákot.

Nem tudom pontosan, hány utcányit sétálunk, mire abbahagyom a zokogást, és megállok. Ledobom a táskáimat a járdára, aztán a padkára ülök, mint régen, amikor elfáradtunk a biciklizésben.

Most jut el a tudatomig, hogy Biusnak és Félixnek itt sem kellene lenniük. Lehet, hogy csak hallucinálok őket? Ezek után már azon sem csodálkoznék...

– Ti mit kerestek itt? – hüppögöm.

– Én is örülök, hogy látlak! – emeli meg Félix a sapkáját.

– Ez egy hosszú történet – feleli Bius a hátamat simogatva.

– Másom sincs, csak időm – sóhajtok.

Hogy én mekkora idiótát csináltam magamból! Egyáltalán, hogy hihettem el, hogy érdeklém Balázst? Tanulnom kellett volna Detti esetéből, Tom őt is hülyére veszi, pedig ő aztán tényleg egy címlaplány. Biusnak már megint igaza volt. Ez egy zűrös társaság, Balázs pedig semmiben sem különbözik attól a nagyképű majomtól. Miért nem tudok csak egyszer az életben hallgatni Biankára? Miért vagyok ennyire naiv, hogy beveszem Balázs minden egyes szavát? Dzsesszdobolás meg versírás, na persze! Tuti, hogy csak fogadásból tette nekem a szépet.

– Tessék, egy zsepi. Még tiszta, csak gyűrött – nyújtja felém Félix. – Legalábbis azt hiszem, tiszta. Bocsika, ha nem.

Félix aprócska mosolyt csal az arcomra, de csak a pillanat töredékéig, utána újra folyni kezdenek a könnyeim. Minden elveszett, ráadásul egyetlen hét leforgása alatt. Most hogyan tovább?

– Nyugodj meg egy kicsit, nincs semmi gáz, Roni! – nyugtat Bianka.

– Hogyne lenne? Tönkrement az életem! És egyébként is, hogy kerültök ide?

– Amikor küldted azt a képet a koktélról, már sejtettem, hogy gáz lesz. Aztán anyukád felhívott, hogy nem értél oda apukádhoz. Aggódtunk érted, és lejöttünk.

– Ti szövetkeztetek anyámmal? – kerekedik el a szemem. – Pont vele?

– Roni, marhára aggódott érted. Sőt, nagyjából már azóta aggódik, amióta ez a Balázs–mizéria elkezdődött. Te nem látod magad kívülről, de nagyon megváltoztál.

– És ez azt jelenti, hogy a legjobb barátnőmnek a hátam mögött szövetkeznie kell az anyámmal? Tényleg nem bízhatok már senkiben.

Ezt sosem hittem volna.

– Roni, nem azért csináltuk, hogy ártsunk neked. Féltettünk mindannyian.

– Én hülye meg azt hittem, hogy Félix van a dologban. Akkor nincs is semmiféle pasi?

– Hát, pasi az nincs – neveti el magát Bius.

– Na, de azért bejövök egy kicsit, nem? – tárja szét a karját Félix. – Csak egy icipicit. Nem mondhatod, hogy annyira csúnya vagyok, mint Uborka.

– Annyira nem – csóválja a fejét Bius mosolyogva.

– Igen! Mindig is tudtam, hogy egy Adonisz vagyok! – veszi fel Félix a Dávid–szobor testtartását. – De sajnálom, Bianka, engem nem kaphat meg akárki.

– Köszönöm, hogy segítettetek – mondom végül. – Nem tudom, mi lett volna, ha...

– Ugyan, szóra sem érdemes! – legyint Félix. – Csak négy órája kommandózunk a kertben.

– Akkor mindent hallottatok? – lepődöm meg.

– Igen – feleli Bianka.

Ez azért elég gáz, hogy végignézték, amint azzal hazug bunkóval enyelgek.

– Ha kíváncsi vagy a véleményemre, én is bedőltem volna neki – szólal meg Bianka.

– Balázs mégis olyan, mint Tom. Egyetlen dolgot akart, de szerencsére nem kapta meg. Még hálás is vagyok, hogy a barátnője benyitott, nem tudom, mi lett volna, ha nem teszi. Teljesen elvesztettem a fejemet.

– A lényeg, hogy nem történt semmi baj – mondja Bius. – Viszont mit szólnál, ha most hazamennénk?

– Haza?

– Apukádhoz. Ott vannak a cuccaink, na meg szerintem eszi őt az ideg rendesen.

– Mellesleg pedig sokkal kényelmesebb ágyban aludni, mint a járdán. Legalábbis szerintem – teszi hozzá Félix.

Semmi másra nem vágyom jobban egy kiadós alvásnál. Elemi erővel tör rám a kimerültség, mintha napok óta nem pihentem volna. A végtagjaim zsibbadnak, a fejemben pedig egy komplett méhkas koncertezik. Csupán két sarkot sétálunk, amikor megpillantom apa házat. Nem olyan fényűző, mint Tom nagybátyjáé, eget rengető bulikat sem tartanak benne, jacuzzi sincs, mégis ezerszer inkább ide megyek be, mint a kívülről gyönyörű, de belülről rohadó villába, ahol talán még sosem hangzott el őszinte szó.

Meglepődöm rajta, hogy nem találkozunk apával, de ez talán jobb is így. Nem a legjobb ötlet hullaként, sörszagúan és összetörten beszélni a szülőkkel.

– Fent van a szobám az emeleten – mondom Biuséknak.

– Ahogy a mi cuccaink is – feleli Félix. – De nyugi, én egy másik szobában alszom. Jobb az óvatosság, nem szeretném, hogy harcos amazonként leteperjetelek.

– Álmodban – vigyorodik el Bianka.

– Ezt mondom én is, alvás közben – vág vissza Félix, de mire eljut a poén a tudatomig, szinte már ébren sem vagyok.

Ruhában fekszem az ágyon, a cipőmet is Bius rángatja le rólam.

– Jó éjszakát! – mondom, de azt már nem hallom, Bianka felel-e rá valamit.

Amikor kinyílik a szemem, egyedül vagyok a szobámban, Bius szokásához híven már be is ágyazott maga után. Imádok Balaton–illatban ébredni, itt egészen más a levegő, mint Zugló közepén.

Délután kettő.

Fogalmam sincs, mikor értünk haza, arról meg főleg nem, hogy mikor kerültem ágyba. A többiek valószínűleg már az ebéden is túl vannak, már ha apa barátnője főzött valamit. Persze szorít a mellkasom, ha Balázstra gondolok, de ez még így is fog maradni, egy szerelmet nem lehet csak úgy elfelejteni. A szívnek sok időre van szüksége, hogy begyógyuljon, nehezebben forr össze bármelyik csontnál.

Kinézek az ablakon, de a kert üres, csak a madarak csicseregnek, és a rovarok zümmögnek. Talán a többiek nincsenek is itt. Nagy levegőt veszek, de ahelyett, hogy a kifújásakor megkönnyebbülnék, kétségbeesetten sóhajtok. A kert gyönyörű, de a helyzetem már közel sem olyan rózsás.

Fogalmam sincs, hogyan tovább.

Mielőtt lemennék a télikertbe, zuhanyozom egy kiadósat, elvégre a sörszag nem párolog el magától. Elképesztő, hogy le tudtam így feküdni, úgy bűzlöttem, mint egy többszörösen elázott kutya.

– Jó reggelt! – néz fel apa egy napilapjából.

Mint általában, kezében egy csésze gőzölgő kávé szorongat, naponta vagy hatot megiszik. Rövidnadrágban és pólóban ücsörög, ami azt jelenti, hogy ma nem dolgozik.

– Szia! – köszönök vissza, majd megölelem. – Hol vannak a többiek?

– Bianka és a kis barátod elmentek biciklizni, már eléggé unták magukat.

Nem csoda, Biust ismerve már hajnali hétkor felöltözve, megreggelizve ácsorogtak a gyümölcsfák között.

– És Jázmin? – kérdezem, bár valójában nem igazán hiányzik apa barátnője, aki a szolin és a plázákon kívül legfeljebb csak a konditerembe jár el.

Alapjában kedves teremtés, a világért sem akarna rosszat senkinek, csupán annyi a gond vele, hogy nagyon kevés észet osztott neki a jóisten. Az a fajta nő, aki a színházról azt hiszi, hogy színes lézerfényeket vetítenek neki.

– Hazautazott néhány napra a szüleihez.

Akkor ezek szerint csak ketten vagyunk.

– Veled mi újság? – kérdezem. – Rég nem találkoztunk.

Apa leteszi az újságot, szemüvegét a feje tetejére tolja, aztán egyenesen a szemembe néz.

– Beszélünk kell, kislányom! – jelenti ki.

Fenébe.

Bízom benne, hogy megúszom ezt a kínos szitot, elvégre apa nem az a lelkiizós típus, de ezek szerint most ő is haragszik rám. Remek. Először anya, most meg apa. Szépen lassan mindenkit elüldözök magam mellől. Kész csoda, hogy Bianka még szóba áll velem, az utóbbi időben őt is eléggé elhanyagoltam.

– Nézd, apa – kezdem. – Nagyon sajnálom, ami tegnap történt. Hülye voltam. Megígérem, hogy többször nem fordul elő ilyen, egy életre megtanultam a leckét. Az igazság az, hogy elvette az eszemet egy srác, aki csak játszott az érzéseimmel. Miatta csináltam mindent – vallom be, bár ezt a világért sem akartam még magamnak sem.

Apán is látom, hogy meglepődik, ezek szerint ő sem számított rá. Lehet, hogy Biusék nem is beszéltek neki Balázsról?

– Szóval a lényeg az, hogy belekeveredtem egy elég zűrös társaságba, ahová igazából nem is akartam tartozni. Illetve, eleinte nagyon be akartam állni közéjük, de aztán megismertem őket, és rájöttem, hogy tök gáz, amit csinálnak.

Hirtelen nem jut eszembe semmi több, úgyhogy a választ várva apát nézem.

– Szép védőbeszéd, a bíróságon is megállná a helyét. Ezek szerint ragadt rád valami belőlem is – bólogat. – De én most nem erről akarok beszélni.

– Nem? – lepődöm meg.

Akkor miről? Apa kedvenc témája a közel–keleti helyzet, de ez most nem igazán illik ide.

– Anyádról van szó.

Egy szempillantás alatt görcsbe rándul a gyomrom. Nem hiszem el, hogy mindenkinek szét kellett kürtölnie a bajait, ez annyira jellemző rá!

– Bocs apa, de nem biztos, hogy kíváncsi vagyok erre. Szerintem ez csak kettőnkre tartozik, nincs szükség közvetítőkre – mondom, majd elveszek az asztalról egy banánt.

– Tudom, hogy csúnyán összevesztetek – folytatja.

– Én pedig tudom, hogy azt akarod, kérjek tőle bocsánatot. De nem fogok. Elegem van az igazságtalanságból, és abból is, hogy börtönben tart! Ne tudd meg, hányszor megbántam, amiért inkább vele maradtam. Le kellett volna költöznöm hozzád, te legalább megérted, hogy én is szabad akarattal rendelkező lénynek születtem.

– Ez kedves tőled, de ezt anyád is pontosan tudja...

– És ugyan honnan? – csattanok fel. – Egész nap a dögunalmas munkahelyén ül, és a hozzá hasonló dögunalmas emberekkel beszélget. Mégis, honnan tudhatná, milyen a valódi élet? Hogy milyenek azok, akik nem egy nyamvadt íróasztal mögött tengetik az értékes idejüket?

– Roni, tisztában vagyok vele, hogy édesanyád olykor egy kicsit szigorúbb a kelleténél.

– Kicsit? Apa, te ezt nem értheted! Anya olyan elvárásokat állít fel, amelyeknek egy japán zsenigyerek sem tudna megfelelni. Öcsike meg persze közben csinálhat, amit akar... Komolyan nem értem, mi ezzel az egészszel a célja. Élvezi, hogy szenvedek?

– Szó sincs róla. Csupán félt, nehogy bármi bajod essen.

– Ez marhaság, ne gyere már te is ezzel! Ugyan már, milyen bajom esne? Tizenhét vagyok, tudok vigyázni magamra – mondom, bár belegondolva az elmúlt néhány napba, valóban történhetett volna ez–az...

– Akkor most elmondok valamit. De ígérd meg, hogy köztünk marad!

– Örökbe fogadtatok? Nem csodálkoznék rajta, ha...

– Vera! – dörzsöli apa a halántékát. – Kérlek, hallgass végig! Csak most az egyszer.

Bólintok.

– Akkor szót kérek, bírónő!

– Megadom – mosolyodom el.

Amikor kislány koromban ügyvédeset játszottunk, azt jelentette ez a kezdés, hogy nem szabad beleszólni a másik mondanivalójába. Évek óta most hallom először, de az emlékek azonnal megrohannak.

– De ez tényleg titok. Anyád megöl, ha megtudja, hogy elmondtam.

Mivel nem beszélhetek, ismét bólintok, apa pedig belekezd.

– Mint azt tudod, ugyanabba a középiskolába jártunk édesanyáddal, csak épp három évfolyam különbséggel. Tizennyolc voltam, amikor ő még csak tizenöt, úgyhogy az iskolai rendezvényeken nem igazán beszélgettünk, már akkor sem számított menőnek a kicsikkel lógni. Viszont az érettségi utáni ünneplésre anyád is eljött pár osztálytársával, gondolom, bizonyítani akarták, hogy nagylányok már. Néhányan mondták nekik, hogy ez nem egy délutáni zsúr, de annyira makacskodtak, hogy végül annyiban hagytuk a dolgot. Egyszer–egyszer láttam őt, ám én sem voltam igazán képen, érettségi után úgy éreztem, enyém a világ. De ez most mindegy.

Rettentő szívesen közbekérdeznék egy csomó dolgot, de sajnos a szabály, az szabály. Ki kell várnom a sztori végét.

– Miután kiütöttük magunkat, anyádék az éjszaka közepén úgy döntöttek, hogy hazamennek. Akkoriban nem igazán jártak éjszakai buszok, taxira meg nyilván nem volt pénzük, úgyhogy gyalog indultak neki a városnak az egyik osztálytársával. Sajnos. Útközben szembetalálkoztak egy csapat tizenéves részeg fiúval, akik finoman szólva sem az értelmiségi körbe tartoztak. Anyád és az osztálytársa ezután napokra eltűnt, még a híradóban is benne volt az eset.

– Ez most komoly? – döbbenek meg.

Nem tudom megállni, hogy csendben maradjak.

– Igen. Négy napig egy családi ház padlásán tartották őket. Sosem beszélt róla, hogy mit tettek velük...

– Na jó, ne vicceljünk! Tényleg igaz, vagy csak valami hülye elrettentő mese? – kérdezem.

Ez elképzelhetetlen.

– Láttad már édesanyád kézfején azt a heget?

– Persze.

Anyának a jobb kezén van egy kábé tízcentis forradás, azt mondta, hogy egy konyhai baleset során szerezte.

– Amikor sikerült megszökniük, a padlásajtó zsanérja vágta meg a kézfejét. Még szerencse, hogy nem kapott vérmérgezést.

Némán ülünk egymással szemben, egy értelmes szót sem tudok kinyögni.

– Hogyhogy ezt anya nem mesélte?

– Tudod kislányom, vannak olyan dolgok, amikre az ember nem túl büszke. Te szívesen elmesélnéd a gyerekeknek a tegnap estédet?

Apának igaza van. Még véletlenül sem.

– Remélem, most már kicsit érthetőbb, mitől félt annyira. Ezért nem szereti, ha egyedül járkálsz a városban, és ezért nem enged el bulizni sem.

Szeretnék mondani valamit, de a szavak csak nem jönnek. Mégis hogy reagáljak erre az egészre? Végtelenül sajnálom, amiért anya így járt, mindeddig azt hittem, ilyen csak a skandináv krimikben létezik. De azért az nem törvényszerű, hogy ez velem is megtörténik. Megértem, hogy aggódik, de ezzel az aggodalommal csak azt éri el, hogy még az Azkaban is szimpatikusabb hely az otthonomnál.

– Tudom, hogy ezt most nem könnyű megemészteni – teszi apa a vállamra a kezét. – Szeretnél egy kicsit egyedül lenni?

– Igen.

– Jó. Viszont ha úgy érzed, gyere le, és beszélgess el édesanyáddal.

– Anya itt van? – kerekedik el a szemem.

Idejét sem tudom megmondani, mikor járt itt utoljára. Még akkor is csak az állomásig jön, ha engem hoz le autóval, annyira utálja apa élettársát.

– Éppen a Balaton-parton sétálgat az öcséddel, de lassan ideérnek. Gondoltam, jobb lesz, ha váltunk előtte néhány szót négy szemközt.

– De hogy kerülnek ide?

Lassan kiderül, hogy egy komplett titkosügynök-hálózat loholt a

nyakamban. Ennyien törődnének velem?

– Tegnap este hét körül felhívtam anyádat, mert nem érkeztél időben.

Ezek szerint apa nem kapta meg az sms-t, amit Toméktól írtam. Vagy csak akartam írni? Simán lehet, hogy kiment a fejemből, elvégre minden pillanatban történt valami.

– Édesanyád rögtön bepánikolt, és szokás szerint azonnal szervezkedni kezdett. Riasztotta Biankát, aki persze tudta, mi a helyzet, néhány perccel később pedig már a kocsiban ültek a sapkás fiúval kiegészülve.

– Még szerencse, hogy épségben leérték!

Apa ezen a kijelentésen elmosolyodik, pontosan tisztában van anya vezetési képességeivel.

Valóban jól tett a szobámban eltöltött magányos óra, így legalább végig tudtam gondolni, mit mondok majd anyának. Persze szívesen faggattam volna még apát a részletekről, hogy anya végül hogyan került elő, és mi történt azokkal a szemetekkel, de tudtam, hogy nem fog többet elárulni. Ha ki akarom deríteni, nekem kell utánajárnom a dolgoknak, ám ez most nem az a pillanat. Mindenekelőtt tiszta vizet kell önteni a pohárba, már ha anya hajlandó erre.

Hallom, hogy csukódik a kertkapu, úgyhogy kinézek az ablakon. Ők azok. Anya és öcsike, aki – remélhetőleg – semmit sem tud.

Eljött az ideje, hogy túlessek eddigi életem legkomolyabb beszélgetésén.

– Sziasztok! – köszönök, amikor leérek a lépcsőn.

– Roni! – visít az öcsém, és azon nyomban a karjaimba veti magát.

Ilyen sem fordult még elő.

– Milyen volt a világvégén? Hoztál ajándékot? – kérdések ezreit zúdítja rám, ám helyett, hogy válaszolnék, inkább csak megölelem.

Azért hiányzott a kis lüke, minden hülyeségével együtt.

Anya a háttérben áll. Arcán megmagyarázhatatlan érzelmeket látok, amin most az egyszer nem is csodálkozom. Bennem is hasonló érzések kavargtak. Bár csak néhány napja láttam utoljára, úgy néz ki, mint aki éveket öregedett. Mintha mélyebbek lennének a ráncai.

– Szia, Roni! – böki ki végül.

– Szia.

– Képzeld el, a parton megcsípett egy undok hattyú, amikor nyújtottam felé a kenyeret – szólal meg öcsi hirtelen.

– Megcsípett? Akkor azt be kell kötni, mert a hattyúk köztudottan veszélyesek. Gyere, menjünk be a házba! – mondja apa, öcsi pedig gondolkodás nélkül vele tart.

Ketten maradunk anyával.

Bár minden egyes szót elterveztem, most egy hang sem jön ki a torkomon. Fogalmam sincs, mit mondhatnék. Egyszerre kérnék bocsánatot, és vádolnám mindennel anyát. Persze tudom, hogy nem tehetem őt bűnbakká. Ő tényleg csak féltett, a saját hülyeségeimért nekem kell vállalnom a felelősséget.

– Szerintem menjünk a télikertbe! – töri meg a csendet.

Követem, majd leülök vele szemben.

– Úgy gondolom, a jövőben új szabályokra lesz szükség – jelenti ki anya teljes nyugalommal.

– Szabályok? Anya, én már nem lakom otthon – felelem, bár jobban belegondolva se munkám, se albérletem.

– Tudom, hogy szigorúbban bántam veled a kelleténél, és ezt néha igazságtalannak érezted, de hidd el, megvan rá az okom. Nem is sejtet, mennyire veszélyes ez a világ, főleg egy ilyen csinos, fiatal lány számára. Csakis a te érdekeidet néztem, amikor nem engedtelek el a koncertekre és az éjszakába – mondja anya.

Ezúttal pontosan tudom, mire gondol.

– De anya, ez nem megoldás! Illetve, nem ez a megoldás – javítom ki magam. – Mindenki más eljár a környezetemben szórakozni, és nem úgy, ahogyan te gondolod. Persze van egy-két tök gáz ember, akik nem tudják, hol a határ, de a többség azért nem ilyen. Nézd meg például Biust! Elmehet bárhová, mégsem változott ördöggé.

Először látom anyán azt, hogy valóban odafigyel a mondandómra. Furcsa érzés, de jó. Végre beszélgetünk.

– A helyzet az, hogy mindketten hibáztunk. Belátom, hogy időnként tényleg smasszerként viselkedtem, úgyhogy bocsánatot kérek.

Bocsánatot? Anya? Van egy olyan érzésem, hogy apa nem csak velem beszélgetett hosszasan...

– Én is sajnálom, amiért bunkó voltam – felelem.

Tényleg nem kellett volna ilyen durván beszélnem, de másképp anya még csak végig sem hallgatott. Legszívesebben most azt is elmondanám neki, hogy mindent tudok, de megígértem apának, hogy lakatot teszek a számra.

– Mi lenne, ha átbeszelnénk az új házirendet? – mosolyog anya. – Elvégre lassan tényleg nagykorú leszel...

– Oké – mosolyodom el én is.

Talán egyszer ő is olyan lesz, mint Kriszta.

– De azt már most kikötöm, hogy az érettségi és a továbbtanulás a legfontosabb – emeli fel anya a mutatóujját.

Oké, még elég hosszú út áll előtte, hogy Kriszta legyen.

– Nyugi, én is azon vagyok, hogy sikerüljön, nem akarom kukásként végezni. Viszont egy dögunalmas hivatalban sem szeretnék dolgozni, engem nem az íróasztal mögé szánt a sors.

Látom anyán, hogy vitába szállna velem, de végül visszanyeli a szavakat, és csak bólogat.

– Rendben. Bár az még messze van... Na, gyere ide, te kismajom! – mondja, majd azon kapom magam, hogy átölel.

Rendesen meglepődöm, az utóbbi években ilyen még karácsonykor sem fordult elő. Persze szívesen viszonzom az ölelését, végre azt érzem, hogy egy család vagyunk.

Néhány pillanattal később megjelenik öcsi és apa, aztán hamarosan Biusék is betolják a bringákat a kapun.

– Akkor most már ebédelhetünk! – jelenti ki apa.

– Most? Délután három óra – lepődöm meg.

– Megvártunk – kacsint.

Miután anya lehajtotta a szokásos ebéd utáni kávéját, az órájára néz.

– Na jó, gyerekek, ideje menni!

Lehetséges, hogy dolga van, de inkább arról lehet szó, hogy apa barátnője hamarosan megérkezik.

– Haza? – kérdezem.

Azt hittem, az egész tavaszi szünetet itt fogom tölteni.

– Haza. Sok mindent át kell még beszélnünk.

– Anya, egyszer én is elmehetek világgá? – kérdezi öcsike. – Mondjuk nyáron.

– Nem éri meg. Annyira nem volt jó, én se mennék vissza – magyarázom neki.

Remélhetőleg pár évig nem kerül elő a téma, csak úgy issza a szavaimat.

– Ha nem gond, mi inkább vonattal mennénk – szólal meg Bius, Félix pedig vadul bólogat.

– Hogyhogy? – kérdez vissza anya.

Bius néhány másodpercig töpreng, úgyhogy tuti, kamuzni fog.

– Az egyik osztálytársunk is itt nyaral a környéken, beugranánk hozzá.

– Elviszlek titeket – ajánlkozik anya.

– Jaj, ne tessék fáradni, nagy kitérő lenne! – szabadkozik Bius rákvörösen.

– Kihez mentek? – kérdezem.

– Anitához – vágja rá Bius, én pedig majdnem elröhögöm magam.

Megnézném, mikor látogatnák meg az osztály legnagyobb stréberét! Itt valami egészen más áll a háttérben.

– Mehetek én is veletek? – kérdezem.

– Persze – vágja rá Félix.

Anya egy pillanatra elgondolkodik, de aztán csak legyint.

– Menjetek csak, elég nagyok vagytok már. Otthon találkozunk.

Pár perc múlva már a szobámban vagyunk, hogy összeszedjük a cuccokat. Sok dolgunk szerencsére nincs, egyetlen este alatt alig pakoltunk ki valamit.

– Megköszöntem már?

– Mit? – néz rám Bius.

– Mindent. Jó tudni, hogy vannak a világon igaz barátok.

– Egyszer majd én is biztos kerülök még hülye helyzetbe, amikor elkél egy mindent látó külső szem.

Így utólag visszagondolva tényleg úgy viselkedtem, mint egy őrült, akit megszállt egy tucatnyi ördög. Semmi más nem érdekelt, csakis Balázs, Balázs és Balázs. Jó nagy majmot csináltam magamból.

– Figyelj csak, Bius! Mi van köztetek Félixszel?

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy eddig nem nagyon mászkáltatok együtt, most meg...

– Csak barátok vagyunk – vág a szavamba Bianka.

– Tuti? Nem gáz, ha nem. Tudok titkot tartani is.

– Roni, előfordul olyan, hogy egy fiúhoz csakis baráti szálak fűznek. Ez egy ilyen szitu.

– Aha – mondom, de egy szavát sem hiszem.

Akkor mégis, miért nem barátkoztak az elmúlt három évben? Vagy most hirtelen rájöttek, hogy milyen jó fej a másik?

– Na jó, menjünk, hogy elérjük a vonatot. Semmi kedvem órákat dekkolni az állomáson.

– Oké. De miért is megyünk vonattal? Mi ez a titkos program? Vagy tényleg Anitához ugrunk be tanulni egy kicsit?

– Szó sincs róla! – neveti el magát Bius. – Ne haragudj, Roni, de anyukáddal egyetlen autót is bőségesen elég volt egy egész életre. El sem hinnéd, mit művelt az autópályán, nagyjából tízpercenként mondtam el egy Miatyánkot. Most már megértelek, hogy az átfordulós hullámvasút után sincs semmi bajod.

– Az biztos, hogy elég alapos kiképzést kaptam – vigyorgok.

Anya végül az állomásig sem vitt el bennünket, pedig nagyon akart. Bius és Félix olyan hevesen tiltakozott, hogy még apának is vissza kellett tartania a röhögést, egy vígjátékba is beleillettek volna.

– A csomagjaidat se teszed be a csomagtartóba? – kérdezi anya.

– Majd én hazaviszem. Én hoztam el, nekem is kell visszavinnem.

Tény, hogy baromi nehezek a táskák, de úgy érzem, ez a minimum, amiért ilyen hülye voltam. Bius persze egyből cipelni akarja az egyik hátizsákot, de nem hagyom neki.

– Jól sejtem, hogy a nyári munka ezennel már nem aktuális apámnál? – kérdezi Félix.

– Dehogynem. Jól fog jönni egy kis plusz zsebpénz – felelem.

– Komoly?

– Még sosem dolgoztam, egyszer ideje lesz megtapasztalni. Akkor anya talán tényleg felnőttként kezel majd.

Hamar kiérünk az állomásra, negyedóránk van még az indulásig. Ha osztálykiránduláson lennénk, tuti bevásárolnánk rágcsiból és energiatálból, de most valahogy egyikünknek sincs rá indíttatása. Csak ülünk egy ősrégi, pirosra mázolt padon, és a síneket bámuljuk. El sem hiszem, hogy néhány nap alatt ennyi minden történt velem. Örület.

– Roni! Roni! – hallom a nevem a peron vége felől.

Oldalra sem kell néznem, hogy tudjam, ki a hang tulajdonosa.

– Te meg mi a bánatot keresel itt? – pattan fel Félix.

Azon nyomban Balázs elé áll.

– Nyugi már, nem hozzád jöttem! Roni, beszélhetnénk egy kicsit? Kérlek!

Szemében ugyanazt a jámborságot látom, mint a legelső alkalommal, de már semmit sem mozgat meg bennem. Egy hathetes tacsó kérlelő szemével is nézhetne rám, nem hatna meg.

– Mit akarsz? Megint meg akarsz alázni?

– Nem! – tiltakozik Balázs. – Csak két percet szeretnék. Légyszi!

– Szerintem ballagj vissza a nagyképű haverodhoz, és cseréld át a pólódat. Tegnap is ez volt rajtad, nem? – morog Félix.

– Ezt Ronitól szeretném hallani. De addig nem megyek el, amíg nem hallgat meg.

Felnézek a kijelzőre, öt perc maradt a vonat indulásáig. Úgy döntök, hogy inkább hallgatom most két percig, mint hogy továbbra is az álnok arcát nézzem. Számomra ő már nem több egy idegennél.

– Két perc. Egy másodperccel sem több – mondom, aztán elindulok felé. Nem szeretném, hogy Biusék is végighallgassák a beszélgetést.

– Köszí – toporog Balázs.

Válasz helyett mindössze annyit reagálok, hogy elindítom a stoppert a telefonomon. Alig várom, hogy leteljen ez a százhusz másodperc, már most megbántam, hogy szóba álltam vele. Megérezem az illatát, ám ezúttal

taszít. Az eddig mindennél édesebb illat búzzé változott.

– Figyelj, ez a tegnap este egy totális félreértés. Nem akartam, hogy így érjen véget, és azt sem, hogy ránk nyissanak.

– Azt elhiszem. Gondolom, a barátnőd páros lábbal rúgott ki...

– Ami azt illeti, én rúgtam ki őt néhány hónapja.

Erre a kijelentésre nagyjából a fejem fölé szalad a szemöldököm. Tegnap még nem úgy tűnt...

– Mi van?

– Megmagyarázom. Eszterrel majdnem egy évig jártunk együtt, de még a macskámra is féltékenykedett. Konkrétan meg sem simogathattam a jelenlétében. Az utcán folyton jelenetet rendezett, ha rám nézett egy idegen lány, úgyhogy szakítottam vele.

Szép mese. Nem szólok semmit, kíváncsian várom a történet folytatását.

– Ezen Eszter eszméletlenül kiborult. Heteken át zaklatott, öngyilkossággal fenyegetőzött, sírt, fenyegetőzött, minden, amit csak el tudsz képzelni.

– Ötven másodperc – szólok közbe.

– Jó. A lényeg az, hogy azóta sem hagy békén. Én próbálom kerülni őt, de mindig megjelenik egy-egy buliban, és le sem száll rólam. Valamiért nem jutott el a tudatáig, hogy szakítottunk. Hidd el Roni, semmi nincs közöttünk! Annyira sajnálom, hogy így alakult! A helyzet az, hogy nagyon tetszel nekem, és úgy érzem, hogy beléd tudnék szeretni.

A csendet szinte meg tudnám fogni.

– De most ezt komolyan mondod, vagy csak megint szívatsz? – kérdezem zavaromban. – Csak mert nagyon rossz vicc lenne.

Balázs megfogja a kezem, és mélyen a szemembe néz.

– Minden egyes szót komolyan gondolok – jelenti ki halálosan komolyan.

Létezik ez? Mindennél jobban szeretném, hogy ez a hihetetlen történet igaz legyen.

– Nem várom, hogy most azonnal válaszolj, megértem, ha időre van szükséged. Csak arra kérlek, gondold át a dolgokat. Ha jól látom, még maradt öt másodpercem – mutat a kezemre.

Amikor a telefonom kijelzőjére pillantok, Balu pusztit ad a homlokomra.

– Remélem, hamarosan jelentkezel – mosolyog, majd amilyen gyorsan jött, el is tűnik.

Egyedül a mosolyát hagyja hátra, amely az én arcomra vándorol át.

10. fejezet

– Ilyen buli nincs ám minden hétvégén – mondja Detti.

– Szorri, most nem megy.

Sajnos. Ha előbb tudom, úgy keverem a kártyákat, hogy a cuccaimat egyenesen oda vigyem.

– Oké. Azért felírom a címet, hátha még este meggondolod magad. Csajok, tudnátok adni egy cetlit meg egy tollat? – kérdezi a kissé távolabb álló barátnőktől.

Egyikük, egy magas, szőke lány hosszasan kotorászik az indokolatlanul nagy táskájában, majd előhúz belőle egy indokolatlanul nagy golyóstollat. Vajon a szempillaspirálja is indokolatlanul hatalmas?

Az utca neve ismerős, ezer százalék, hogy már többször jártam arra, de hirtelen nem tudnám, merre induljak el.

– Köszí – felelem, majd a farzsebembe gyűröm a cetlit.

– Jól gondold meg, szerintem az év partija lesz – tanácsolja Detti, aztán már el is indulnak a barátnőivel.

A szőkéekkel, akik azt sem tudták róla, hogy beteg, vagy csak nincs kedve iskolába jönni...

Apa szokás szerint a télikertben ücsörög, kezében egy tablet, az asztalon pedig legalább négy kávéscsésze.

– Vendégek voltak? – kérdezem, ő pedig akkorát ugrik ültében, mintha a Tom és Jerryben lenne.

– Verácskám, a szívbajt hozod rám! – mondja apa, de közben már ott is terem előttem, hogy megöleljen.

Ahogy velem, vele is gyakran megesik, hogy teljesen beleéli magát egy regénybe. Hiába, egy család vagyunk, ő is késett el emiatt tárgyalásról, és én is maradtam már fent a metrón egy-egy izgalmasabb rész miatt.

– Bocsi. Mit olvasol?

Apa habozik egy kicsit, aztán megmutatja a tablet kijelzőjét. Mindenütt színes cukorkák.

– Nem tudom, miért, de ahogy te mondanád, teljesen rákattantam erre a

játékra. Egyszerűen le sem bírom tenni, pedig csupán annyi az egész, hogy három egyszínű kis izét kell egymás mellé húzni.

– Ismerem, néhány osztálytársam is ezt nyomogatja az órákon. Bár azt nem gondoltam, hogy a tisztelt ügyvéd úr ilyen gyerekes dolgokra adja a fejét.

Apával gyakran viccelődünk így, egész kicsi korom óta tanítgatja a végtelenül összetett és feleslegesen bonyolult jogi nyelvet. Talán ezért nem jelentett gondot, amikor kinőttem a csókolom korból, és át kellett térnem a jó napotra.

– Szóval, vendégek? – mutatok az üres kávéscsészékre.

– Nem, nem. Csak Jázmin hazautazott néhány napra a szüleihez. Tudod, milyen trehány vagyok.

– Hát hogyne. Tőled örökölted. Legalábbis anya mindig ezt vágja a fejemhez, amikor otthagynom a tányéromat az asztalon.

– És nálad mi ez a rengeteg táska? Két napra azért egy kicsit soknak tűnik.

– Szerintem foglaljunk helyet, ügyvéd úr!

– Egy pillanat, csak hozok egy kávé – feleli apa. – Te is kérsz?

– Kösz, még mindig nem. De neked sem kéne ilyen sokat innod.

– Majd az egyetemen rájössz, milyen hasznos dolog, amikor egész éjszeleken keresztül a római jogot kell magolnod.

– Ha jogra mennék, biztosan így lenne...

Apa még mindig azt hiszi, a nyomdokaiba lépek, pedig ezerszer mondtam neki, hogy nem szeretnék bűnözőket védeni meg kiskapukat keresni tök tisztességtelen vállalkozók számára.

Amíg apa a kávé készíti, a kertbe sétálok. Imádom ezt a helyet, számomra itt van a paradicsom. Meg a paprika, a barackfa, az almafa és némi szőlő is. De a viccet félretéve, tényleg imádok naphosszat henyélni a félárnyékban, teljesen feltölt energiával. Gyerekkoromban minden második hétvégét itt töltöttem, télen hóembert építettünk, nyáron meg fürödtünk, és természetesen vízibicikliztünk.

Mostanság azonban már nem ugyanolyan a napozás, apa barátnője állandóan megzavar. Szeretem őt, meg jó fejnek is tartom, csak szegény

egyszerű, mint a faék, és nem tudok miatta rendesen pihenni. De komolyan, nagyobb marhaságokat kérdez, mint egy komplett óvodáscsoport együttvéve.

Apa közben megjelenik az ajtóban, idáig érzem a kávé illatát. Szenvedélyesen szereti, ráadásul az a heppje, hogy csakis ő készítheti el magának, mert még a víz hőfoka sem mindegy. Erre mondom, hogy mindenkinek kell egy különös hobbi.

– Nos, kisasszony? Lehoztad Bianka ruháit is?

– Nem egészen. Igazából szeretnék itt maradni egy kicsit hosszabb időre – nyögöm ki.

– Mit takar a hosszabb idő? – húzza fel a szemöldökét.

Jellemző. Ügyvéd úrral csakis konkrétumokról lehet tárgyalni.

– Mondjuk jövő júniusig?

– Itt valami sántít – jelenti ki apa. – Mi történt?

– Anya – felelem egyszerűen.

– Összevesztetek?

– Egészen pontosan közöltem vele, hogy elköltözőm. Otthonhoz képest a guantánamói fogolytábor maga a szabadság földje.

– Tiltakozom, bírónő! – emeli fel apa a mutatóujját. – Véleményem szerint ez költői túlzás.

– A tiltakozásnak helyt adok – felelem. – Ennyire valóban nem vészes, de el sem tudod képzelni, anya mennyire durva. Konkrétan sehová sem enged el, ráadásul állandóan szobafogságban vagyok hülyeségek miatt.

– Ahogy hallottam, most a matek miatt.

Persze. Erről nyilvánvalóan azonnal tájékoztatja apát.

– Nikita utál engem, csakis azért állok bukásra. De simán kijavítom, Bianka segít majd – legyintek, mintha aprócska probléma lenne, hogy minden esélyem megvan rá, hogy kétszer élhessem át a harmadik évfolyam minden egyes pillanatát.

– Rendben, ne térjünk el a tárgytól! Tehát, ha jól értem, kevesled a kötetlen időtöltést.

Jaj, de szakmai.

– Igen. Például igazán elengedhetne néha bulizni. Tök kínos az

osztálytársaim előtt, hogy állandóan lemondok, csoda, hogy még nem közöcsítették ki.

– Nézd, Vera – fonja össze apa a kezét. – Megérttem a helyzetet. Értelek téged is, de édesanyádat is. Budapest veszélyes hely, főleg egy ilyen csinos és fiatal lánynak, mint te. Hidd el, jó oka van arra, hogy féltsen.

– Oké, ezt már ezerszer hallottam. De mégis, mi az a nyomós ok?

Apa arca elkomorul.

– Legyen elég ennyi, Verácskám! Talán egyszer majd megtudod.

Jó. Bármennyire is kíváncsi lettem, egy ilyen kijelentés után teljesen felesleges kérdezősködni, apa az a típus, akiből még a CIA sem tudná kihúzni a titkokat. Ha valamit nem mond el, akkor azt komolyan is gondolja, a sírba is magával cipelné a titkos infókat. Valószínűleg ezért keresik fel olyan sokan, még válogathat is a leendő védencek között. Na meg, ahogy hallottam, a siófoki bártulajok állandóan bajba keverednek egy–egy be nem fizetett adó vagy épp a feketén dolgozó pultosok miatt.

– Akkor költözhettek? – térek vissza az eredeti témához.

– Természetesen bármikor szívesen látlak, de azért ezt anyáddal is beszéld meg! És persze gondold át, hogy valóban ezt szeretnéd–e.

Válaszolni már nem tudok, mert megszólal a csengő. Biztos Bianka az.

– De hamar leértél! – ölelem meg. – Azt hittem, csak este jössz.

– Úgy is volt, de végül így alakult – feleli.

– Gyerekek, ne az ajtóban beszélgetsetek, mint a hetvenéves nénik – szólal meg apa. – Menjetek a kertbe, hozok egy kis üdítőt. Már amennyiben talállok tiszta poharakat – teszi hozzá.

– Képzeld, Roni – kezd bele Bius, amint leül. – Kivittünk egy családi napra három kutyát, hogy népszerűsítsük az örökbefogadást, és mindössze két óra alatt találtunk nekik gazdijelöltet, mellesleg pedig az összes szórólapot elkapkodták. Hát nem atomkirály? Persze az ebeket nem vihették el egyből, ez azért egy tök hosszú folyamat, de végre tökéletes otthonba kerülnek. Még Etelka is, tudod, az a tizenéves pincsi keverék. Komolyan, ezekért a pillanatokért érdemes élni! El sem tudom mondani, mennyire megható, amikor a megtört, kukába dobott kutyák újra meg tudnak bízni valakiben. Ha látnád azokat a hálás tekinteteket...

Bius hosszasan áradozik a kutyákról, de minden egyes szavát élvezet hallgatni. Tök jó neki, hogy van egy olyan dolog az életében, ami mellett bármi áron kitart, szerintem még a saját vacsiját is odaadná a menhelyes ebeknek, ha épp szükségük volna rá. Bianka álmai közt első helyen szerepel egy saját kutya, ám csak akkor szeretne magának, ha kellően nagy kertet is sikerül hozzá szereznie. Folyton zsörtölődik, amikor meglát egy-egy lakásban tartott, nagy testű ebet, akiken látszik, hogy teljesen ellustultak, vagy épp a gondos gazdi tehénre hizlalta őket, szerinte tök állatkínzás bezárni mondjuk egy vizslát.

Hamarosan apa megérkezik az üdítőkkal. Tuti, hogy most mosogatta el a poharakat, még vizesek. Szó nélkül leül közénk, és kifaggat bennünket mindenféléről. Ez a nagy különbség közte és anya közt. Apát érdekli, hogy mi történik velem és körülöttem, még az órai viccelődéseket is szívesen hallgatja, néha még tippeket is ad, hogyan keckeckedjünk egy-egy tanárral.

– Pingpongozunk, apa? – kérdezem.

– Most? Nemsokára besötétedik, a garázs előtti világítás meg elromlott.

Aha, persze. Vagy esetleg kicsavarta az izzót, hogy ne kelljen játszania velem. Újabb tökéletes kifogás. Persze nem hibáztatom, inkább csak magamban kuncogok, valószínűleg én sem örülnék neki, ha a saját lányom bekötött szemmel is csúnyán elkenne.

– Majd holnap megnézem, mi a baja.

A délután nagyjából két perc alatt elszalad, azt hiszem, erre mondják, hogy jó társaságban repül az idő.

– Éhesek vagytok? – kérdezi apa, miután az utolsó szem mogyorót is kibogarásztam az asztalra készített üvegtálból.

– Hogyne. Egy fejlődésben lévő szervezet számára szükség van a megfelelő mennyiségű tápanyagra. Mi a kaja?

– A Petőfi sétány kínálata megfelel? – mosolyog.

Tudja, hogy imádok odajárni. Egyrészt tök nagy a választék, másrészt pedig ilyenkor már egy kis pezsgés is van. Igaz, nincsenek még olyan sokan, mint nyáron, de azért egy-egy szórakozóhely csak kinyit a tavaszi szünetre. Bulizni – engedély hiányában – nem szoktunk elmenni, de Biussal órákon át tudunk ücsörögni egy-egy helyen, na meg képesek

vagyunk rövid időn belül jelentős összeget elszórni a játéktermekben. A számítógép elé eszem ágába sem jutna beülni, de azért az mégiscsak más, amikor én tekerem a kormányt...

– Tökéletes – felelem, mire apa előszedi a pénztárcáját a farzsebéből.

– Te nem jössz? – kérdezem.

– Egyrészt már ettem, másrészt dolgoznom kell, harmadrészt pedig nem szeretnék zavarni benneteket.

Kimerítő érvelés, nincs is több kérdésem, bár apa sokkal jobban szokott aggodni értünk. Ezek szerint ő már belátta, hogy nagyok vagyunk.

Biussal a szobámba megyünk, hogy egy kicsit rendbe szedjük magunkat. Őt a vonatút viselte meg, engem meg anya vezetési stílusa izzasztott le. A Petőfi sétányra nem mehetünk szakadtan, ott mindenki a legjobb formáját hozza akkor is, ha még csak március vége van. Amikor elkészönünk apától, szinte fel sem néz a tabletjéből. Szegénynek biztosan sok munkája van, aztán meglátom, hogy a cukorkás játékot nyomogatja ekkora beleéléssel. Állati vicces, hogy így rákattant, mintha öcsit látnám robotozni.

Meg sem kell beszélünk, Biussal egyenesen a kedvenc gyrososunk felé vesszük az irányt, mint minden egyes évben, most is itt nyitjuk meg a szezont. Nem is igazán a kaja miatt – bár az is tök finom –, inkább azért szeretjük a helyet, mert látjuk a nyüzsgést és a Balatont is. Na meg a pincérfiú is megismer bennünket, és mindig hoz egy pohár ropit tök ingyen. Kell ennél több?

Ilyenkor általában az a programunk, hogy mustráljuk az elhaladó embereket, akiket természetesen véleményezünk is. Néhányan elképesztően durván öltöznek fel, mintha elvesztették volna a látásukat és a józan eszüket egyszerre, de most még az sem hoz lázba, hogy egy huszonéves srác kockás ingben, csíkos nadrágban, neonzöld cipőben és egy rózsaszín keretes napszemüvegben flangál a tök sötétben. Inkább irigylem, amiért ennyire szabad.

– Olyan jó nekik, hogy ők bármit megtehetnek – sóhajtok a srácot bámulva.

– Ha tényleg ez a vágyad, szerezzünk egy ronda napszemüveget. Kockás

nacim van, kölcsönadom szívesen – viccelődik Bius.

– De most komolyan. A legtöbben annyi idősek, mit mi, mégis az övék az egész éjszaka.

– Arra vágysz, hogy elmenjünk ezekkel az ugyanolyan hajú srácokkal egy diszkóba, ahol még a ritmus sem változik reggelig?

– Nem, dehogyis – csóválom a fejem. El sem tudom magam képzelni egy habpartiban, amint örülök annak, hogy fényrúd van a kezemben, és a többiek Tibi bá módjára a fülembe sípolnak. – Viszont tudok egy bulit, ahol szerintem mindketten jól éreznénk magunkat.

Bius érdeklődve néz rám, úgyhogy mesélek neki Dettiről, a találkozásról, meg Tomék nyaralójáról. Nem is értem, eddig hogyan tarthattam magamban.

– De a lényeg mégiscsak az, hogy Balázs is ott van – teszem hozzá végezetül.

– Igen, ezt már említetted néhányszor – feleli Bius, majd kivesz egy szál ropit a pohárból.

– Szóval? Lenne kedved?

– Tudod, hogy nem rajongok Tomért, de végül is elmehetünk. Viszont apukád biztos nem rajong majd az ötletért...

– Meglátjuk – mondom, és már tárcsázom is apa számát.

– Mondd csak, Verácskám! – veszi fel a telefont.

– Szia, apa!

– Baj van? Menjek értetek?

– Dehogy, tök jól szórakozunk! Képzeld, összefutottam egy iskolatársammal, és meghívtak minket egy házibuliba. Elmehetünk?

– Milyen házibuliba?

– Detti hívott. Tudod, akivel együtt pingpongozom – mondom.

Bius ráncolja a homlokát, de tulajdonképpen nem kamuztam.

– Kik lesznek még ott? Csapattársak?

– Főleg igen. Azt mondják, hatalmas forgópartit terveznek, két asztal is van a kertben.

Oké, ez már tényleg csak mese, de azt mégsem mondhatom, hogy a sulis legzűrösebb srácához készülünk Biankával.

– Aha. És hol lenne ez a pingpongbuli?

Kiveszem a farzsebemből a cetlit, amire Detti a címet írta.

– Nincs messze tőlünk – mondom, miután felolvasom.

– Igen, tudom.

Szinte látom magam előtt, ahogyan apa a fejét vakarja.

– Légyszi, engedj el minket, annyira jó lenne! – kérlelem. – És akkor megúszod a holnapi meccset is, nem kell játszani velem.

Kétlem, hogy ez annyira vonzó csere lenne, apa bármikor előrukkol egy tökéletesnek tűnő kifogással, de azért a biztonság kedvéért megpróbálom.

– Nem is tudom...

– Kérlek, apa! Nagyok vagyunk, tudunk vigyázni magunkra.

Néhány másodperc után megérkezik a válasz.

– Oké, nem bánom. De vannak feltételek. Egyrészt éjjélre hazaértek, másrészt nem isztok alkoholt, és persze a drogokat is messziről elkerülsz. Harmadrészt pedig nem készítesz semmilyen képi bizonyítékot, hogy ott jártatok.

– Nehogy anya meglássa?

– Vág az eszed, édes lányom. Nos?

– Oké. A megállapodás elfogadva.

– Remek. Azonban felhívom a kishölgy figyelmét, hogy a szerződés megszegése komoly polgárjogi következményekkel jár.

– Értettem, ügyvéd úr – felelem, majd Bius nyakába ugrom örömben.

Szegény, majdnem felborul a székkal együtt.

Apa a világ legnagyobb királya. Kinek kell alkohol, ha Balázssal tölthetem az estét? Fényképeket persze szívesen készítenék, de ha nem, hát nem. Így is örökké emlékezni fogok erre a bulira.

Fél tízre érünk az utcába, de persze már messziről halljuk a zenét. Nem is kellett volna a pontos cím, egy süket is odatalálna a házhoz. Biussal sokszor bicikliztünk errefelé, úgyhogy ismerjük a környéket, mégis baromira meglepődünk, amikor megállunk a huszonnégyes házszám előtt.

– Ez komoly?

– Hát, ez a cím áll a papíron – felelem bizonytalanul. – És a zene is innen szól.

– Azta. Sosem hittem, hogy egyszer belülről is láthatjuk A Házat.

Biankával sokszor tűnődtünk azon, vajon kihez tartozhat ez a gyönyörű palota. Nyarakon át figyeltük, hátha egyszer meglátjuk a tulajdonost, de mindannyiszor kudarcba fulladt az akció. A luxusvilla többnyire üresen állt, ha mégsem, akkor pedig az összes redőnyt leengedték. Ezer százalékgig biztosak voltunk benne, hogy vagy egy celeb, vagy egy valamiért tényleg híres ember birtokolja ezt a római palotára emlékeztető nyaralót, amelyet olyan magas fallal vettek körül, mint egy ókori várost.

Először csengetünk, de a hangos zenétől nyilván senki sem hallja meg.

– Szerintem menjünk be – javaslom.

– Oké – feleli Bius, és már le is nyomja a kapu kovácsoltvas kilincsét.

Siker.

El sem hiszem, hogy tényleg itt vagyunk. Az előkertben kapásból az aprócska, kristálytisza vizű kerti tavon akad meg a szemem, amelyben méretes aranyhalak úszkálnak. Ahogy rálépek a pázsitra, olyan érzés, mintha egy süppedős szőnyegen sétálnék. Elképesztő. Vajon mivel foglalkozhat Tom nagybátyja?

– Ezek a halak tudod, milyen ritkák? – kérdezi Bius. – Eddig csak a Tropicariumban láttam ilyeneket. Sokan összekeverik az aranyhalakkal, pedig egy teljesen más faj egyedei. Szerintem engedélyhez kötött a tartásuk, mintha veszélyeztetettek lennének – tűnődik, engem viszont sokkal jobban érdekel, mi lehet a bejárati ajtó túloldalán. – Oké, értem, mehetünk – mosolyog Bius.

Hihetetlen, mennyire rá tud zombulni bármilyen állatra, legutóbb egy állatkereskedés kirakata előtt ácsorogtunk órákig, mert a kopasz tengerimalac éppen mosakodott. Mondjuk tényleg cuki volt.

Kopogok az ajtón, de hamar rájövök, hogy teljesen felesleges, ebben a zajban senki sem hallja. Belépünk, és egy olyan világ tárul elénk, amelyet én eddig csak filmekben láttam. Még a ruhafogasról is süt a luxus és az elegancia, állítom, hogy annyiba került, mint a komplett nappali bútorunk.

Elégge meglepődöm, hogy egyetlen cipőt sem látok az előtérben, egy

ilyen gyönyörű szép házba kizárólag csak papucsban engedném be a vendégeimet. Amikor átsétálunk az előszobán, egy hatalmas nappaliban lyukadunk ki.

A falon óriási tévé, egy legalább tizenöt személyes bőrkánpé, egy üveg–dohányzóasztal, meg egy csomó műtárgy tárul a szemünk elé. Meg az, hogy néhány sulitársunk tök részegen fetreng a kánpén, az asztalon pedig a kiömlött vörösboron keresztül a gyökerestől kitépett muskátliig minden van. Amikor egy hányást is felfedezek a kánpé tövében, undorodva továbbmegyünk.

– Tom helyében már rég kidobtam volna mindenkit – jegyzem meg Biusnak.

– Én be sem engedném őket – hangzik a válasz.

A konyhában sokkal nagyobb az élet, nagyjából huszonöten ácsorognak, ücsörögnek, támasztják a pultot.

– Ennyien nálunk a lakásban se férnének el – jegyzi meg Bius.

– Micsoda meglepetés! – jelenik meg hirtelen Detti. – Valahogy éreztem, hogy mégis el fogsz jönni – mondja, aztán megölel.

Igazság szerint az egész testsúlyát én tartom, ha elengedném, akkorát puffanna, mint egy liszteszsák.

– Nem gáz, hogy hoztam még egy vendéget?

– Ugyan már, dehogy! – csóválja a fejét hevesen. – Minél több ember, annál nagyobb buli. Minél nagyobb buli... nos... annál nagyobb buli – jelenti ki Detti halálosan komolyan, aztán persze mindannyian röhögünk a nagyszabású életbölcsségen.

– Gyertek, Judy olyan állat koktélokat kever, mint egy igazi mixer – invitál bennünket a pult felé.

Bár megígértük apának, hogy egy kortyot sem iszunk, egy pohártól nyilván nem történik bajunk. A pulton sorakozó piák felét nem is ismerem, egy csomó különlegesség van köztük. Detti elmondja, hogy a nagy része Tom nagybátyjának a bárszekrényéből származik, de Tom szerint simán meg lehet inni, mert majd pótolja az öreg. Remélem, tényleg így van, az üvegek kinézetéből tippelve nem olyan borokról meg ki tudja, mikről van szó, amelyeket minden közértben be lehet szerezni.

– Judy, ő itt Vera, ő pedig Vera barátnője.

– Bianka – nyújtja a kezét Bius.

Fura, azt hittem, Detti azért tisztában van vele, hogy kicsoda, elvégre néhányszor találkoztak már.

– Sziasztok! Mit kértek? – fordul felénk egy szőke lány.

– Ööö... Miből lehet választani? – kérdezem.

– Nincs konkrét elképzelés?

– Nincs.

– Oké. Mit szeretnétek? Édeset, keserűt, erőset, gyengét, long drinket, shotot?

– Valami gyümölcsöset, ha lehet – válaszol Bianka.

Még szerencse, ezerszer jobban képben van nálam a piák terén. A sört meg tudom különböztetni a bortól és a felesektől, de a koktélos műveltségem kimerül annyiban, hogy a Bloody Marybe paradicsomlevet kell tenni.

– Tequila mehet bele?

– Persze – mosolyog Bius.

Judy pillanatok alatt több különböző gyümölcslevet és alkoholt önt össze, aztán hosszasan rázza egy jéggel teli shakerben. Egyszer még fel is dobja a levegőbe, csak utána tölti tulipán alakú koktélospoharakba.

– Egike! – nyújtja felénk.

Ránézésre semmiben sem különbözik egy rostos őszilétől, az íze azonban különleges és nagyon finom. Ha szakértő volnék, biztosan olyanokat mondanék, hogy könnyeden gyümölcsös, meg frissítően fűszeres, de mivel ettől igencsak messze járok, marad az egyszerű elismerés.

– Marha jó. Szerintem ezzel kéne foglalkoznod.

– Még az sem kizárt – kacsint.

Ahogy elnézem, mi vagyunk az egyetlenek, akik konszolidáltan szűrcsölgetik a koktélt, mindenki más mohón dönti magába a feleseket. Az egyik sarokban két srác épp azon verseng, hogy ki iszik meg hamarabb egy üveg sört. Figyelem őket egy ideig, de inkább elfordítom a fejem, amikor az egyiküknek az orrán jön ki a hab. Tényleg erről szól egy híres–

neves Tom-féle házibuli, ahová mindenki be akar jutni?

– Megmutatom a házat, jó? – karol át Detti mindkettőnket. – Az ott a lépcső. Ha felmentek, mindenféle szobákat találtok, ahol tudtok aludni. Meg van persze mosdó is, de ne kérdezzétek, melyik ajtó az. Csak azt jegyeztem meg, hogy jobb oldalon a negyedik az, ahol mi alszunk Tommal.

Detti alig áll a lábán, csoda, hogy nem akad össze a nyelve.

– A nappalit délután kineveztük detoxnak, ha nagyon kiütnétek magatokat, akkor oda menjete. Ez ugye itt a konyha, szolgáljátok ki magatokat bármiből. Valahol talán pizza is akad, de az is lehet, hogy már elfogyott. Mindegy.

Még szerencse, hogy megettük azt a hatalmas gyrost, nem vagyok meggyőződve róla, hogy bármelyik földön heverő dobozból szívesen ennék.

– Ott pedig – mutat Detti egy elhúzzható üvegajtó felé – ki tudtok menni a kertbe. Ott van az igazi buli, még jacuzzit is találtok. Akartok csobbanni?

– Kösz, de nincs nálunk fürdőruha – mondom.

– Ahogy előbb elnéztem, nincs is rá szükség. Egy csomóan bugyiban és melltartóban vannak, bár megértem, ha ti így nem akartok. Szerintem halál gáz.

Dettit hamarosan elhívják a barátnői, úgyhogy idegenvezető nélkül maradunk.

– Kimegyünk a kertbe? – kérdezem Biust.

Egyrészt kissé fojtogat a konyhában terjengő alkoholszag, másrészt meg elég furi, hogy a Ginger Deer egyik tagjával sem futottunk még össze. Természetesen elsősorban Balut hiányolom, de azért az is meglepő, hogy sehol sem hallok Tom harsány majomkodását. Bius bólint, de mielőtt még kimennénk, Judy a kezünkbe nyom egy újabb pohár koktélt. Ezúttal pirosas, és valamivel savanyúbb, mint az előző.

A kertet inkább parknak nevezném, simán van akkora. Azt mindig gyanítottuk Biankával, hogy ez a nyaraló más, mint a többi, de azt egyikünk sem gondolta, hogy a kert végét a Balaton hullámai nyaldossák. Állati menő lámpák szegélyezik a kanyargó, murvás utat, amely mellett

itt-ott szépen megvilágított szobrok és kovácsoltvas padok állnak. Gyönyörű.

Távolról idilli képet mutat, azonban ahogy közeledünk, meglátjuk a valóságot.

A pezsgőfürdőben két félmeztelen lány viháncol, körülöttük pedig sörösdobozok és mindenféle szemét úszkál. Igazán felemelő. Nagyot kortyolok a koktélobba, hátha valamit segít. Az látszik, hogy a többiek mind brutálisan jól érzik magukat, de számomra olyan ez az egész, mintha beküldtek volna a majomházba. Kosz, mocskok, óbégató és vadul röhögő emberek mindenütt.

Elsétálunk egy újabb – és sokkal nagyobb – kerti tó mellett, amelyben még több hal kapott helyet. A tó közepén sziklakert áll olyan növényekkel, amilyeneket még sosem láttam.

– Nézd azokat az orchideákat! – mutatja Bianka.

Tehát orchideák.

– Egy vagyonba kerülhetett minden darabja – mondja, aztán megpillant valami szemetet a tóban.

Azon nyomban feltűri a pulcsija ujját, egy másodperccel később pedig a fűben hasal, hogy kiszedje azt a valamit. Hatalmas nehézségek árán, de eléri.

– Ezek az élőlények nagyon érzékenyek a környezeti változásokra, ha idegen anyag oldódik a vízbe, akkor simán meg is... Fúj, basszus! Ne már! – kilát fel Bianka, aztán azzal a lendülettel elhajítja azt a valamit. – Komolyan, valaki óvszert dob a tóba? Ez kurva undorító!

Tökéletesen megértem Bius heves reakcióját, én sem viselkedtem volna másképpen. Miután alaposan kikáromkodta magát, visszamegyünk a konyhába, hogy megmossa a kezét. Mosogatószerrel, zsíroldóval, meg amit még találunk a mosogató alatti szekrényben.

– Na jó, erre igyunk valami ütőset! – jelenti ki.

A következő percben már mindketten Judy újabb alkotását, egy áttetsző, kék, lángoló folyadékot tartunk a kezünkben. Határozottan elfújjuk, aztán ahogy az utasítás szólt, húzóra megisszuk. Arra számítok, hogy leégeti a nyelőcsövemet, de csak kellemes, ánizsos utóíz marad a számban. Ez a

lány tényleg ért a piákhhoz.

– Mennyi az idő? – kérdezi Bius.

– Tizenegy – felelem, miután megtaláltam a telefonomat a zsebemben.

– Akarunk még maradni? Ez a hely amilyen szép lehetne, annyira gusztustalan.

– Azért Balázsra még kíváncsi lennék. Olyan jó lenne legalább egy-két szót beszélni vele, csak hogy tudjam, tényleg bejövök neki, vagy csak a képzeletem játszik velem.

– Oké – sóhajt Bius. – De ez az utolsó Tom-féle házibuli. Komolyan, mintha a Skins egyik jelenetében sétálgatnánk.

Ezúttal a kert közepén lángoló, hatalmas tábortűzet vesszük célba. Messziről csak a fény látszik, közelebből azonban már kitűnik, hogy jó sokan ülnek körülötte. Talán Balázs is ott lesz. A fűben többször rúgunk bele piásüvegekbe, Bius egyszer még egy fél pizzaszeletbe is belelép. Szegényre ma tényleg rájár a rúd.

– Csak azt nem értem, miért ezen a szép pázsiton kellett tűzet rakni, amikor ott van egy tök király grillterasz. Ott is körül lehet ülni a tűzet.

– Biztos Tom ötlete volt – legyintek.

– Az tuti. Semmit sem tud megbecsülni – zsörtölődik Bianka. – A nagybátyja vajon tisztában van vele, mi folyik itt?

A tűz körül kezdetben csak ücsörgő fekete árnyakat látok, de még így is könnyedén kiszúrom Balu sziluettjét. Ahogy közelebb érünk, a lángok megvilágítják az arcát is, mintha csak játszanának rajta. Mozdulataira bőrdzsekijének csatjai fel-felvillannak a fényben. Mint egy mennyországból szökött angyal, olyan tökéletes.

– Leülünk? – kérdezem Biustól.

– Akár... Csak előtte jól nézz körül, nehogy meglepetés érjen!

Valamit mondanak Balunak, mire elmosolyodik, és megvakarja a homlokát. Milyen aranyos! Miután leengedi a kezét, mond néhány szót, aztán a mellette ülő lány felé fordul, és megcsókolja.

Lehet, hogy csak pár másodpercig tart, de az is elképzelhető, hogy hosszú percekben át csókolóznak. Nekem óráknak tűnik. Mint a világ legnagyobb hülyéje, egy hatalmas máglya mellett, földbe gyökerezett

lábbal bámulom, amint Balázs egy másik lánnyal csinálja azt, amit velem kellene. Legalábbis én eddig azt hittem, erre tartunk. Amikor elhúzódik tőle, a többiek tapsolnak, ő pedig még jobban vigyorog.

Aztán meglát.

Szeme fehérje visszatükrözi a lángokat, egyenesen engem néz.

– Most már mehetünk – mondom Biusnak, majd sarkon fordulok.

Nem nézek sehová, minél előbb ki akarok jutni ebből a pokolból. Bukdácsolok az eldobált szemétben, de már nem érdekel. Egyáltalán, miért jöttem én ide? Mégis, mit hittem? Sikeresen bemagyaráztam magamnak, hogy egy Balázs kaliberű srác bármit is akar tőlem, aztán most akkorát koppantam, mint egy telefon, amelyet lehajítanak a tizedik emeletről, és ripityára törik. Akár a szívem. Hogy lehetek ilyen ostoba? Most hogy megyek ezek után suliba? Nevetségessé tettem magam még saját magam előtt is.

Átverekszem magam a konyhában ácsorgó tömegen, aztán a nappaliban majdnem felborulok egy részeg srácban, aki eszméletlenül fekszik a padlón. Nagyon jól jellemzi ezt a társaságot. Az állítólagos barátjuk ki tudja, milyen állapotban van, talán még mentőt is kéne hívni hozzá, de őket ez egy cseppet sem érdekli. Önző módon buliznak tovább, mintha nem lenne holnap. Ha ez a menő, akkor köszönöm, de nem kérek belőle.

A nappaliból látom, hogy valaki őrült sebességgel rohan le a lépcsőn, majd úgy kivágja a bejárat ajtót, hogy kis híján tokkal együtt esik ki. Vajon mi volt ez?

Nem sokkal később Tom is megjelenik egy szál alsónadrágban.

– De mégis, mit hittél? Nem ígértem semmit! – kiáltja az ajtóból. – Ne hisztizz már, gyere vissza! Vagy legalább a bőrdzsekit add vissza, jó lesz még másra is!

– Mi a gáz, haver? – kérdezi Tomtól az egyik srác.

– Rohadtul elegendem van már ezekből a sértődős csajokból. Most érted, ha megkérem a kezét, akkor jogosan pattog, de két hét után mégis, mire számít? Ráadásul simán beszállhatott volna, de még nyuszi is hozzá. Na, mindegy – legyint. – Ezért ne kezdjen az ember kislányokkal. Megyek inkább, befejezem, amit elkezdtem – vigyorodik el, majd miután

lepacsizik a fiúval, elindul a lépcsőn.

Igazi patkány.

Némán lépdelünk egymás mellett a balatoni éjszakában. A nyaralók többségében már sötétbe borultak, csupán néhány ablakból pislákol némi fény. Biztos a Tomék házából üvöltő zene miatt nem tudnak aludni, bár nyáron egész éjszaka hallatszódik a sétányról és a diszkókból kiszűrődő basszus.

Ennyi.

Most már biztos: sosem foghatom meg Balázs kezét, sosem ölelhetem át, és sosem csókol meg. Fogalmam sincs, hogy én szúrtam-e el, de talán jobb így. Ha ő is olyan, mint Tom, akkor mindenképpen. Márpedig úgy tűnik, semmiben sem különbözik tőle. Szégyellem, de megtévesztett a végtelenül kedves tekintete és a visszafogott viselkedése.

– Minden oké? – kérdezi Bius, bár gondolom, ő is tudja, mi a válasz.

– Legalább már tisztán látok – felelem. – Az a lány viszont nincs jó bőrben – mutatok néhány villanyoszloppal előrébb.

Lépésről lépésre biztosabb vagyok benne, hogy Detti az. A padkán ül, fejét a térdére hajtva rázkódik a sírástól. Sosem láttam még ennyire kiborulva.

Melléülök, és megsimogatom a hátát.

– Ez a pöcs még egy könnycseppet sem érdemel – mondom.

Detti egy pillanatra rám néz. Még a lámpafényben is látom, mennyire vörös a szeme, az arcát pedig egyenesen áztatja a könny.

– Tudom – szipogja nagy nehezen.

Sokáig ülünk szótlanul. Detti sír, Bianka csak bámul maga elé, én pedig úgy döntök, hogy megengedek magamnak néhány perc letargiát. Csupán ennyit adok Balázsnak. Bármennyire is jólesne, szó sem lehet róla, hogy sírjak miatta, annál sokkal dühösebb vagyok rá. Na meg akkor már tényleg mi lennénk a Dél–balatoni Zokogó Egylet.

Két hete még annyival másabb volt, minden szépen csordogált a maga medrében. Lehet, hogy néha kicsit unalmasnak tűnt a tempó, de legalább haladtunk valamerre. Dettivel az edzéseken jobban teljesítettünk, mint eddig bármikor, a matekot leszámítva pedig egész jó jegyeket kaptam.

Aztán egyszer csak berobbant a Ginger Deer először Detti, majd az én életembe is. Bárcsak ne tették volna! Lehet, hogy bánnám, de most őszintén, jelentett ez bármit is azon kívül, hogy testközelből megtapasztalhattam a mértéktelen piálás következményeit? Tényleg ez a jó szórakozás, amire mindenki vágyik? Tényleg az a menő, ha otthagyjuk a barátunkat a bajban? Nem mondom, hogy anyának igaza van, ám megértem, amiért nem enged el az éjszakába. Mert ez az egész egy hülyeség. Lehet, hogy álszentül hangzik, de a csodanyaralóban annyi ocsmányságot láttam, hogy még biztosan kell egy csomó idő ahhoz, hogy feldolgozzam. Vagy jövőre mi is ilyenek leszünk? Ez a korral jár?

Detti felemeli a fejét, és kifújja az orrát.

– Hogy lehettem ennyire idióta? – kérdezi maga elé meredve.

– Nyugi, mindenki hibázik – vigasztalja Bianka.

– Annyian szóltak, hogy vigyázzak vele, de én senkire sem hallgattam. Mentem a saját hülye fejem után. Azt hittem, csak azért mondják az osztálytársaim azt a sok negatív dolgot, mert féltékenyek. – Ezek szerint nem én voltam az egyetlen, akinek feltűnt, hogy Tom egy tapló. – Akkora barmot csináltam magamból, hogy azt elmondani sem lehet.

– Akkor már ketten vagyunk. Balázs is egy seggfej – csóválom a fejem.

– Tényleg? Azt gondoltam, ő normális. Ezért is akartalak összehozni benneteket, mert ő abszolút nem látszott olyannak, mint a többiek. Sajnálom.

– Mindegy, majd kiheverem. Min borultál ki ennyire?

Detti szemében újra könnyek gyűlnek.

– Nem muszáj elmondani, megértem, ha inkább magadban tartod.

Tomból kiindulva lehet, hogy tényleg olyan bunkóságról van szó, amit az ember még saját maga előtt is szégyell. Detti azonban mély levegőt vesz, és nekikezd.

– Egy ideig tök jól éreztük magunkat a csajokkal, de aztán feltűnt, hogy egy ideje már nem láttam Tomot. Elindultam, hogy megkeressem, ám sem a konyhában, sem a nappaliban nem találtam. Azt hittem, rosszul lett, mert elég sokat ivott, meg ráadásul még szívott is az unokatesóival. Felmentem az emeletre. Úgy voltam vele, hogy biztosan lefeküdt aludni, de amikor

benyitottam a szobába, egész más látvány tárult elém. Az odáig rendben van, hogy feküdt, csak éppen egy vadidegen lányon.

– A kis köcsög – morog Bianka.

– Hirtelen csak annyit tudtam kérdezni tőle, hogy jól érzi-e magát, amire nevetni kezdett. Aztán meg akartam tudni, ki az a lány, és mégis mi a francot művel, de erre csak azt felelte, hogy ez nem az én dolgom, meg inkább csukjam be a szemem. Vagy vegyem le a ruháimat, és csatlakozzam hozzájuk. Szerintetek ez normális? Köpni–nyelni nem tudtam.

– És ezt tényleg komolyan gondolta? – kérdezem elhűlve.

– Igen. Ez a legborzasztóbb. Hirtelen egy világ tört össze bennem. Mindaddig istenítettem ezt a nagyképű majmot, de akkor lehullt a lepel a szemem elől. Csak egy magamutogató senkiházit láttam, és már a gondolatától is rosszul voltam, amiért hagytam, hogy ez a rohadék hozzám nyúljon. A képébe vágtam, hogy majd elgondolkodhat rajta, mit veszít velem, elvégre én vagyok az első lány, akinek megmutatta a szobáját, és gitározott is neki. Erre megint röhögni kezdett, aztán gügyögött, hogy milyen kis aranyos naiv lány vagyok, hogy minden egyes szavát elhittem.

Detti tart egy kis szünetet, amíg letörli az újonnan keletkezett könnycseppeket.

– Aztán még egyszer megkérdezte, hogy be akarok-e szállni. Erre már csak annyit feleltem, hogy dögöljön meg, majd hátat fordítottam, és eljöttem. Hallottam, hogy valamit kiabál utánam, de nem értettem a szavakat.

Durva. Hogy lehet valaki ennyire suttyó? Ha az anyja helyében lennék, egészen biztosan addig pofoznám, amíg bocsánatot kér minden egyes parasztságáért.

– Azt mondta, add vissza neki a bőrdzsekit – jegyzi meg Bianka.

– Biztos az is csak kamu volt, hogy nekem vette a spórolt pénzéből. Állítom, hogy minden barátnőjére ráadta – csóválja a fejét Detti.

Valószínűleg ez tényleg így van, de inkább nem helyeselek, szegény már így is teljesen magába zuhant.

– Szerintem vissza kéne adnod neki – tanácsolja Bianka.

– Megőrültél? Ezek után még jobban alázza meg magát?

Értetlenül nézek Biusra.

– Én sem arra gondoltam, hogy még a tisztítóba is elvisszük előtte. Elkérhetem egy kicsit, Detti?

– Felőlem a Balatonba is bedobhatod, az sem érdekel – szipogja.

– Ó, annál sokkal jobb ötletem támadt – kacsint Bius, majd elővesz egy bicskát a zsebéből. – Sosem lehet tudni, úgyhogy mindig van nálam – mondja. – Detti, tied az első vágás joga.

– Hogy mi?

– Azt nem mondta, hogy egészben szeretné vissza a nyamvadt dzsekijét – tárja szét Bius a karját.

Detti halványan elmosolyodik, és a kezébe veszi a bicskát. Bius rendületlenül tartja a dzsekit, amíg Detti elszánja magát.

– Hát, akkor ég veled, te rohadék – mondja, aztán egyenesen a dzseki háta közepébe vágja az apró pengéjű, ám annál élesebb kést.

Tompa puffanás, majd szakadás hangja visszhangzik a csendes utcán.

– Még – jelenti ki Biana.

Detti ezúttal gondolkodás nélkül újra és újra lesújt a dzsekre, a tizedik szúrás után már őszintén mosolyog, és elhordja Tomot mindennek. Még nézni is élvezet, ahogyan kiadja magából a dühét.

– Ezt nektek is ki kell próbálnotok, állati jó érzés!

És tényleg.

Igaz, én közben inkább Balázsra és erre az átkozott két hétre gondolok, de így is felszabadító érzés tönkrevágni valamit, ami Tomnak fontos lehet. Mintha csak egy szertartáson lennénk, teljes transzban szaggatjuk csíkokra az egykor valóban méregdrága dzsekit.

Amikor abbahagyjuk, nyugodtnak és szabadnak érzem magam. Lehet, hogy mágia, hogy természetfeletti erők segítettek, vagy egyszerűen csak koncentrálni adtam ki magamból mindent, a lényeg az, hogy használt. Most már csak egy idegen srácként gondolok Balázsra, aki bár jól néz ki, semmit sem mozgat meg bennem.

– Nos? – vigyorog Bius.

– Nos, Tom kapja be – jelenti ki Detti. – Egy ilyen majom miatt tényleg nem érdemes szomorkodni, kár minden egyes könnycseppért. Nem tudom,

hol tanultad, de ez a technika marha jól működik, úgy érzem magam, mintha a föld felett lebegnék.

– Abban azért a koktélok is közrejátszanak – mosolyog Bius.

A valaha szebb napokat megélt dzseki darabjai hamarosan Detti táskájába kerülnek, majd ünnepélyesen megfogadjuk, hogy legalább a mai napon egy szóval sem említjük többet Tomot és udvartartását.

– Indulás haza! – mondom. – Már így is késésben vagyunk.

Tök furcsa, hogy már negyed egy, apa mégsem hívott nyolcszázszor.

Detti erősködik, hogy nem akar zavarni, meg hogy majd alszik az állomáson, de végül csak rábírjuk, hogy egy ágyon kényelmesebben tud pihenni.

Apa szerencsére már nincs ébren, amikor hazaállítunk, úgyhogy még magyarázkodni sem kell. Hála az égnek. Miután eszünk néhány szendvicset, az emeletre megyünk, és úgy zuhanunk az ágyba, mintha egy hete nem aludtunk volna. Nem tartott sokáig a buli, de fárasztóbb volt, mint egy tripla matek.

Reggel viszonylag hamar felébredünk, bár ez annak is köszönhető, hogy apa porszívózni kezd a konyhában. Ennyit a kellemes balatoni reggelekről és a madárcsicsergésről. Bár tegnap összetéptük a dzsekit, és ezzel hivatalosan is elfelejtettük Tomot és Balázst, azért mégis csak érzem, hogy hatalmas lyuk tátong a szívemben. Előbb–utóbb helyrejön, de nem lesz egyszerű. Túl nagy helyet adtam neki így is, hogy gyakorlatilag semmi sem történt közöttünk.

Mindegy, majd lesz valahogy, azzal vigasztalom magam, hogy a kedvenc regényhőseim is mindig túltették magukat a nagy veszteségeken. Közel sem vagyok olyan rossz helyzetben, mint mondjuk Júlia, amikor rájön, hogy Rómeó kinyírta magát. Bár ez a végkifejletet tekintve nem túl jó példa.

– Mit csinálsz? – kérdezem apát két ásítás között.

– Jázmin ma jön haza, úgyhogy rendbe kell szednem egy kicsit a házat, különben kitepi a maradék hajamat. De ez a valami nem akar feljönni – mutat egy gyümölcsléfoltba ragadt müzliszemre.

– Arra nem gondoltál, hogy lehajolj? – mosolygok.

Mintha csak magamat látnám, apa legalább annyira viszolyog a házimunkától, mint a pestistől.

– Verácskám, az én koromban minden egyes hajlásnak ára van.

– Jó kifogás – vigyorgok.

Hamarosan a többiek is lejönnek a földszintre, álmosan integetnek.

– Tegnap még nem csak ketten voltatok? – ráncolja a homlokát apa.

– Az úgy volt, hogy a buliban, ahol... – kezdek bele.

– Nem, nem. Ne is folytasd! Addig jó, amíg semmit sem tudok, így a legkönnyebb védekezni a bíróságon. Csak arra voltam kíváncsi, hogy én felejtettem-e el valamit.

– Nem.

– Helyes. Már kezdtem megijedni. Kértek kávét, gyerekek?

Detti a fejét csóválja, Bius azonban igennel felel. Apa szeme egyből felcsillan, hosszasan ecsetelni kezdi, hogy milyen fájta sorakoznak a szekrényben, és ezeknek mi a jellegzetességük.

– Igazság szerint bármelyik tökéletes, én általában instant kávét szoktam inni – mondja Bius.

Látom rajta, hogy kissé zavarban van, akkor szokta morzsolgatni a kezét maga előtt.

– Gyere közelebb, megtanítom, hogyan kell elkészíteni egy igazán finom kávét.

Oké, Biankát elvesztettük egy időre. Ha apa belekezd a kávé-monológba, annak nagyon-nagyon sokára lesz csak vége.

– Jól áll ez a felső – mondom Dettinek, akin Bius egyik kedvenc pólója díszeleg.

Hiába csak egy kutya közönséges póló, mégis úgy áll rajta, mintha a kifutón sétálna. Hihetetlen, hogy számára tényleg nem létezik előnytelen ruha.

– Köszí. Már írtam a csajoknak, hogy hozzák el a cuccaimat.

– Hogy vagy? – kérdezem, bár a válasz az arcára van írva.

– Szarul. De legalább büszkén. Örülök, hogy végre megtudtam, milyen valójában, de azért marhára fáj. Iszonyatosan mérges vagyok magamra, amiért odaadtam magam egy ilyen semmirekellő hazugnak.

– Sajnálom.

– Hát, ez van, visszacsinálni már nem tudom. Legközelebb majd hallgatók a barátaimra, és többet nem hagyom, hogy ennyire elvakítson a szerelem. Sőt, soha többé nem leszek szerelmes. De annyira hihetetlen, hogy nem vettem észre a jeleket. Tom valójában sosem törődött velem, inkább csak kiegészítőként hordott magával ide–oda. Még azt sem kérdezte meg sosem, mikor van a születésnapom, vagy hogy mit szeretnék csinálni. Én meg ennek ellenére is csak lihegtem mellette, mint egy nyomott orrú pincsikutya. Nem csoda, hogy a csajok röhögtek rajtam a hátam mögött.

– Néha mindannyian tévedünk. De szerintem inkább nem akartad észrevenni a jeleket. Belekergetted magad egy gyönyörűséges álomba, amely még a mesékben sem létezik. Ahogyan én is. Egy olyan világba, amelynek mi állunk a középpontjában, és mi alakítjuk a szabályait. De az élet sajnos nem így működik. Nem zárhatjuk ki a többieket, és bármennyire is akarnánk, nem változtathatjuk meg őket.

– Igazad lehet – tűnődik Detti.

– Tudod, mit? Amíg apa felkészíti Biust, hogy milyen kávét igyon Dél–Amerikában, együnk egy szendvicset, aztán játszunk egy kicsit! – mutatok a pingpongasztal felé.

– Benne vagyok – mosolyodik el halványan Detti. – Mostanában úgyis kicsit hanyagoltam az edzést.

Ahogy a bőrdzsekivagdosás, ez is bejött, pár perc elteltével már kizárólag a labdamenetekre koncentráltam. Nem számoltuk, mégis mind a ketten mindent beleadtunk, csak úgy záporoztak a lecsapások.

– Egész jól belejöttél, tökmag – dicsér meg apa.

Fel sem tűnt, hogy időközben kiültek a kertbe, és onnan figyelnek bennünket.

– Beszállsz te is? – érdeklődöm.

– Talán majd máskor. Azt mondják, étkezés után néhány óráig nem tesz jól a mozgás.

– Oké, ügyvéd úr. Ezt a kifogást még nem hallottam.

A délelőtt hamar elszalad. Apa takarít – és valamiért nem hagyja, hogy

segítsünk neki –, mi pedig Dettivel mutatunk Biusnak egy-két fogást. Szegény halál béna pingpongos, de a végére azért sikerül elérni, hogy legalább egy szervát átüssön a másik oldalra.

– Ideje pakolni, lassan indulni kellene – jelenti ki apa, miután befaltunk négyen egy egész családi pizzát.

El is felejtettem, hogy péntek van.

– Nem maradhatnánk még egy kicsit?

Régebben az egész tavaszi szünetet itt töltöttem, na meg apa, mint mindig, most is szuper jó fej.

– Egy kicsit? Már nem is akarsz ideköltözni hozzám?

– Nem – felelem némi tétovázás után. – Az életem Budapesthez köt.

Hogy miért, az csak rám és a barátnőimre tartozik, apának azért nem feltétlenül kell mindent tudnia. Na meg szerintem a világból is kirohanna, ha részletezni kezdeném a pasiügyemet. Jó lenne persze apával maradni, százszor lazább anyánál, de úgy érzem, meg kell vívnom a saját harcomat. Anya talán engedékenyebb lesz, ha egyszer leülünk, és normálisan megbeszélünk mindent sértődés és üvöltözés nélkül. Ginger Deer-féle bulikba már úgysem akarok menni, ez a két hét bőségesen elég volt ebből a társaságból.

– De azért egy-két napot még nagyon szívesen eltöltenék itt.

– Mennünk kell, mert az öcsédnek este meglepetés születésnapi partija lesz. Anyád megöl, ha nem érünk oda időben, nekünk kell feldíszíteni a házat.

Hopp.

Teljesen kiment a fejemből, de az utóbbi időszakot elnézve ez nem is olyan hatalmas csoda. Pedig anya még sms-t is írt, hogy tartsam észben. Persze így ajándékot sem vettem. Még szerencse, hogy van egy ötletem, amely, ha minden igaz, estig megvalósulhat.

– Figyelj, Bius, lehetne egy hatalmas kéréssem? – nézek rá ártatlanul.

– Vajon miért érzem azt, hogy hosszú lesz délután? – mosolyog. – Ki vele!

– Majd a kocsiban kifejtem – kacsintok. – De nyugi, bankot rabolni azért nem kell.

– Azt remélem, mert egy ilyen ügynél nagyon nehéz bizonyítani az ártatlanságot – viccelődik apa.

Az autópálya felé tartunk, amikor elhúz mellettünk Jázmin picike, nőies és anyáéval ellentétben sérülésmentes kocsija. Apa feltűnően gyakran néz bele a visszapillantóba, aztán hatalmasat sóhajt, amikor felhajtunk a pályára.

– Mi volt ez? – kérdezem.

– Micsoda?

– Tőled örököltem a szemfülességemet, úgyhogy kár a gőzéért.

– Mire gondolsz?

– Netán menekülsz valaki elől?

– Ugyan, miért tennék ilyet? A felnőtt emberek megbeszélik a problémákat.

Egy szavát sem hiszem. Na meg anyából kiindulva ez legfeljebb a tankönyvekben van így. Nem szólok semmit, inkább csak kérdően nézek apára.

– Jól van, oké! Jázmin egy kicsit megsértődött rám, azért ment haza pár napra. De tegnap este sikerült beszélnem vele telefonon, és bocsánatot kértem tőle.

– Miért? – kérdezem reflexből, bár jobban belegondolva semmi közöm hozzá.

– Mostanában egy kicsit sok időt tartottam a kezemben a tabletet.

– Munka?

– Nem egészen – mondja, majd jelentősegteljesen rám néz.

A pillantásból azonnal leszűröm, hogy a cukorkás játékba zombult bele ennyire csúnyán. Ez valahol persze szomorú, mégis vissza kell fognom magam, nehogy hangosan nevessek.

Anya szerencséire nem bízta a dolgokat a véletlenre, az utolsó szerpentint is odakészítette a konyhaasztalra. A tizennegyedik születésnapomat nekem is pontosan így rendezték meg, ha jól emlékszem, annak örültem a legjobban, hogy kapok személyi igazolványt. Most meg annak, ha megtalálom a táskám mélyén.

– Vendégek nem lesznek? – kérdezem apát.

Szegény, elég rendesen küszködik egy lampionnal, ami sehogy sem akar a helyén maradni.

– Elvileg hatra jön majd az öcséd kis barátja.

Barátja? Így, egyes számban? Amikor nekem csináltak meglepetésbulit, alig értek el a konyhában a barátaim. Tényleg egyedül lehet, nem csoda, hogy a robotos játékkal üti el az időt. Vagy talán pont a játék miatt nem barátkoznak vele. Melyik volt előbb, a tyúk vagy a tojás?

– Verácskám, kirakod a poharakat az asztalra? Addig én hozom a tortát.

Apa ezt úgy mondja, mintha a cukrászdába kéne elugrani, de valójában csak a hűtőből kell kivenni.

– Csokis? – kérdezem.

– Vagy gépszíros – vizsgáljuk a robot formájú alkotást.

Egy lila-kék robot, csípőre tett kézzel, mellkasán – ha van neki olyan – tizennégyes számmal. Öcsi meg fog örülni érte, még azt is kinézem belőle, hogy fel sem vághatjuk. Mondjuk annak marhára nem örülnék, Gombóc Artúr módjára szeretem a tortát. Időközben öcsike barátja is megérkezik, le sem veszi a szemét az édességről, amely, mint kiderül, az öcsém huszonnyolcas szintű karakterét, Rhialt, a cyberlovagot formázza.

– Ez gigamega királyságos! És még a plazmakard is ott van a kezében! – ámuldozik.

– Aha, tényleg klassz – felelem, mert mi mást is mondhatnék.

Öcsi haverja erre felbuzdul, és ecsetelni kezdi az új küldetéseket, mintha bármennyire is tisztában lennék a régiekkel. Hogy mit esznek ezen a játékon?

– Majd én kinyitom – pattan fel apa, amint meghallja a csengőt.

– Nem, nem, majd én megyek, biztosan Bianka az. – Apa kérdően néz rám, gondolom, ő is szabadulni akar. – Az ajándék – magyarázom.

– Ügyes – mosolyog, aztán visszafordul öcsi barátjához, aki azon nyomban folytatja a tizenhármas misszió nehézségeiről szóló előadást.

– Mondd csak nyugodtan, közben főzök egy kávét. Hullásvagyok – sóhajtja, aztán nyitogatni kezdi a konyhaszekrényeket.

– A mosogató felett, a felső polcon – segíték neki.

– Pedig anyád pontosan tudja, hogy a gőz nem tesz jót, főleg az örölt

kávénak – csóválja a fejét apa.

Ez valószínűleg így is van, de anyát tök hidegen hagyja, hogy a reggeli koffeinmennyiségének milyen a savassága vagy a testessége, esetleg kiérződik-e belőle az őserdei majmok makogása.

– Maradsz egy kicsit? Anya fullra rakta a hűtőt állati finom dolgokkal, szerintem érdemes – mondom Biusnak, miután átvettem tőle a dobozt. – Öcsike biztos örülne, csak egyetlen barátja jött el.

– Csábító ajánlat, de rohannom kell. Megígértem Lilikének, hogy vele töltöm a délutánt, állítólag annyira hiányoztam neki, hogy aludni sem tudott – mosolyog. – Bár azért érzek ebben némi túlzást, amikor hazaértem, a tévé előtt szunyókált.

– Komolyan, egyszer elrabolom a húgodat, annyira cuki!

– Oké, most már tudom, hol keressem, ha nincs otthon.

Bius az órájára néz.

– Ne hari, de tényleg mennem kell. Óvatosan tedd le a csomagot, és ne fordítsd oldalra – kacsint, majd átnyújtja a méretes piros szalaggal átkötött ajándékdobozt.

Egy pillanatra úgy érzem magam, mint aki a Hupikék törpikékbe cseppent, de persze tudom, hogy ez a doboz nem Tréfi műve.

– Köszönöm Bius, annyira király vagy, mint senki más! Ha nem lennél, most egy tábla csokival szúrnám ki öcsike szemét.

– Ugyan – legyint Bianka. – Ez a legkevesebb.

– Mentsek egy szeletet a tortából? – kérdezem, miközben fél kézzel átölelem.

– Hogy a viharba ne! – mosolyog, aztán sarkon fordul.

Rég láttam ennyire sietni.

A szobába viszem a csomagot, hogy öcsike nehogyan idő előtt meglássa. Amilyen izgatott ilyenkor, még a torta és a köszöntés előtt nekiesne.

– Honnan tudjuk, hogy mikor érkeznek? – kérdezi öcsi barátja két falat sajtos pogi között. – Ha el akarunk bújni, ez egy elég fontos részlet. Az egyik osztálytársunk születésnapján például vagy tíz percre a kamrában kuksoltunk tizenöt. Elég gáz volt...

– Nyugi, anya kocsiját akkor is meghallod, ha nem akarod – felelem.

Így is történik.

Öt-hat perccel később először azt hisszük egy repülő zuhan az égből, ahogy közeledik a hang, traktorra tippelünk, végül pedig beazonosítjuk, hogy ez bizony anya.

– Nyomás az ajtó mögé! – adja ki az utasítást apa. – Mióta van ilyen hangja az autónak?

– Úgy egy hónapja – felelem. – Állítólag kilyukadt a kipufogó.

– Meg csúszik az ékszíj, meg a motorral sem stimmel valami. El kellene vinni egy rendes szervizbe, ez így egyáltalán nem biztonságos...

Apa még zsörtölődik egy sort, de amikor csukódik az ajtó, csendben marad. Hallom, ahogy öcsi lerúgja a cipőjét, és a nappaliba trappol.

– Töltenél nekem egy pohár almalevet? – szól utána anya.

– Mindjárt.

– Most.

– Jó, megyek – feleli, aztán morgásra vált. – Persze, mindent én, mindent azonnal. Még a születnapomon sincs nyugtom...

– Meglepetés! – ugrunk elő, amint átlépi a küszöböt.

A fejére teszünk egy spéci születnapos sapkát, aztán az asztalfőhöz ültetjük, és elénekeljük neki Halász Jutka örök klasszikusát.

Öcsi meg sem szólal.

– Ne haragudj, szívem, hogy így rád szóltam az előbb, de valahogy be kellett csálnom téged a konyhába – kér bocsánatot anya.

– Boldog születnapot, nagylegény! – veregeti meg apa öcsi hátát.

– Köszí – motyogja.

Fogalmam sincs, mi a baja, de hogy van valami, az száz százalék.

– Szerintem kezdjük az ajándékozással! – javaslom, mert egy születnapon elég szívás úgy koccintani, hogy az ünnepelt kis híján elbőgi magát.

Öcsi barátja felpattan, és átnyújt egy ímmel-ámmal becsomagolt valamit.

– Egy cyberlovag a táskádra, hogy mindenki tudja, melyik klánhoz tartozol. És látod, pont olyan színű, mint a te karaktered!

– Köszönöm – feleli az öcsém.

– Most pedig mi jövünk – dörzsöli a tenyerét anya.

Láthatóan próbál nem tudomást venni arról, hogy öcsike olyan hangulatában van, mint akinek ellopták mindenét, és romokba dőlt az élete. Anya egy színpadias mozdulattal előhúzza a háta mögül egy borítékot.

– Három darab Collector’s Edition belépő a PlayIT show-ra. Egy neked, egy annak, akinek szeretnéd, egy pedig nekem. Tudod, mi ez?

Öcsi bólogat.

– És egy játékot is választhatsz majd – teszi hozzá apa.

– Fúú, ez de állat! – tátja el a száját öcsi barátja. – Azt olvastam, hogy a mostani nagyon durván király lesz, három igazi robotot is elhoznak Japánból.

– Ez valami kiállítás? – szólok közbe.

Szégyen vagy sem, lövésem sincs róla, mi az a PlayIT.

– Nem – feleli öcsi haverja teljes izgalomban. – Ez egy olyan rendezvény, ahol ki lehet próbálni a legeslegújabb játékokat. Ha ügyes vagy, akár egész nap találsz magadnak szabad gépet, bár tény, hogy baromira sokan vannak. A Collector’s Edition-jegy meg arra vonatkozik, hogy bemehetsz egy órával a nyitás előtt, pólót is kapsz, és még a kajáért sem kell fizetned. Elkísérhetlek, haver? – fordul az öcsémhez.

– Persze – vonja meg a vállát.

Szegény egyáltalán nem jött lázba, pedig tudom, hogy normál esetben örülne neki. Vajon mi lehet a baja?

– Ezek szerint én maradtam utoljára. Egy pillanat – mondom, majd a szobámba megyek.

Bius tanácsát megfogadva persze nem tartottam a dobozban a kutyát, ám ennek meg is lett az eredménye. Két felsőmet tuti megrágcsálta, és az íróasztal lábát sem kímélte. Valószínűleg ezért nem nyűszített, tele volt a szája.

Visszateszem a dobozba, hála az égnek, nem ellenkezik. Tényleg marha cuki.

– Boldog születésnapot! – mondom öcsinek.

– Mi van benne? – kérdezi öcsi az asztalon könyökölve.

Pont úgy néz ki, mint aki épp halálra unja magát matekórán.

– Meglepetés.

Öcsike sóhajt, aztán odasétál a dobozhoz. Amikor leszedi a szalagot, és felemeli a tetőt, kis híján hátraesik, ugyanis egy fekete szőrmók azon nyomban a nyakába ugrik, képen nyalja, aztán vad rohangászásba kezd.

Öcsike rögtön felvidul, olyan széles mosoly jelenik meg az arcán, hogy ki sem férne tőle az ajtón.

– Egy igazi kiskutya! – kiált fel örömében, majd azonnal kergetőzni kezd a gombszemű cukisággal. – Köszí, Vera, ez a világ legjobb ajándéka! – mondja, amikor végre elkapja, és az ölébe veszi. – Meg akarod simogatni?

Természetesen azonnal melléülök, egy fekete labrador keveréknek senki sem tud ellenállni. Olyan puha, mint a kedvenc plüssmackóm, csak éppen ezerszer aranyosabb.

– Van már neve?

– Nézd meg a nyakörvén – felelem, mivel fogalmam sincs, hogy a menhelyi kutyákat elnevezik-e.

– Guszti! Szia, Guszti, én leszek a gazdád! – fogja meg öcsi a kutyus első mancsát, hogy kezét fogjon vele. – Biztosan nagyon jól elleszünk egymással. A szobámban fogsz aludni, amit mindjárt meg is mutatok, de előbb menjünk ki a kertbe! Ti is jöttök? – néz ránk csillogó szemmel.

– Menj csak, nekünk még van egy kis dolgunk – feleli anya olyan erőltetett mosollyal, amit még egy kilométerről is kiszúrnék.

– Oké – mondja öcsi, aztán elkezd az ajtó felé sprintelni.

A barátja és természetesen Guszti is követik.

Anya arca leírhatatlan, szerintem hamarosan infarktust kap.

– Ez meg mit jelentsen? Megbeszéltük, hogy nincs kutya. Vagy netán nem értesz magyarul? Tisztában vagy vele, mekkora terhet jelent ez mindannyiunknak?

Mielőtt még nagyon belemelegedne, inkább leállítom, a végén még túlmelegszik a rendszer, és füstölni kezd.

– Nyugi, anya!

– Nyugi? Idehoztál egy állatot a házba!

– A kutya arról a menhelyről származik, ahol Bianka dolgozik

hétvégenként. Úgy egyeztünk meg, hogy csak szombaton és vasárnap napközben lesz itt, de öcsike a menhely önkénteseként bármikor meglátogathatja, és elviheti sétálni. Még költségekkel sem jár, csak akkor kell rá költeni, ha szeretnénk.

– Ez komoly? – kételkedik anya. – Nem is tudtam, hogy van ilyen.

– Hát, ha az embernek akad egy jó barátja, akkor sok mindent meg tudnak oldani.

– Akkor Guszti valójában nem is az én kutyám? – jelenik meg öcsi az ajtóban.

Most bezzeg nem trappolt, mint egy orrszarvúcsorda.

– De. Te vagy Guszti gondozója. Ez azt jelenti, hogy felelősséget vállalsz érte. Aztán, ha összeszoktok, akár örökbe is fogadhatod. Persze, ha anya megengedi.

– Anya? – néz rá öcsi.

– Ez még a jövő zenéje. Ha tényleg azt látom, hogy törődsz vele, és nem csak akkor, ha kedved tartja, akkor esetleg lehet róla szó. Ez így megfelel?

– Igen – mosolyodik el öcsi.

– Remek. Akkor a happy end örömére vágjuk fel a tortát – szólal meg apa.

– Guszti is kaphat belőle?

– De csak egy kis falatot – mondja anya.

Apa kiveszi a papírdobozból a robotos tortát. Öcsi persze már örül neki, méghozzá nem is akárhogy. Igazam volt, tényleg nem akarja felvágni, de hamar rábeszélem, hogy mindenképp meg kell kóstolni.

Tulajdonképpen egész jó buli kerekedik. Igaz, hogy kevesen vagyunk, de végre jól érzem magam a szűk családi körben. Anya kivételesen nem idegeli magát minden hülyeségen, még apát sem kóستolgatja, öcsike pedig a felhők között szárnyal Guszti kutyával. Apa olyan, mint bármikor máskor, ám valahogy mégis meghittebb ez a délután a többinél. Főleg, amikor öcsike haverja lelép, és tényleg csak négyen maradunk.

Persze nem reménykedem benne, hogy apáék újra összejönnek, hogy öcsivel nem veszekszünk többet, és hogy mi leszünk a legújabb tökéletes család, de azért most még kiélvezem ezt a békét. Holnap úgyis jön valami,

ami miatt egymásnak esünk anyával vagy öcsikével, kétség sincs felőle.

Apa este hétkor lécel le, a negyedik kávéja után.

– A jövő hétvégén van kedved leugrani? – kérdezi.

– Ez nem kérdés – felelem. – Megyek.

– Ez azért attól is függ, hogy haladsz a matekkal – szól közbe anya.

Na igen. Még jó, hogy anya a tavaszi szünetben is emlékeztet Nikitára. Valahogy csak megoldom azt a dolgozatot, elvégre olyan hülye nem lehetek, ha csak matekból akarnak megvágni. Minden más tárgyból négyeseket és ötösöket hozok haza, úgyhogy szerintem egyértelmű, kivel van itt a baj. De mindegy, gondolni sem akarok még erre egy ideig.

– Legfeljebb majd segítek a Verácskának – mondja apa, aztán ő is rájön, hogy ez bődületes baromság, és kitör belőle a nevetés.

Ő sem a számok embere.

– Na jó, bíró kisasszony, viselkedj rendesen! – ölel meg.

– Te is ügyvéd úr. Aztán óvatosan a cukorkás játékkal – mosolyodom el.

– Rendben. Úgyis mondják mindig, hogy a sok cukor veszélyes.

– Ti meg miről beszéltek? – érdeklődik anya.

– Hosszú – legyintek.

Apa elköszön a többiektől is, majd a kocsihoz sétál. Öcsikét marhára leköti a kiskutya, úgyhogy egyedül kísérem ki a ház elé. Anya bent marad, de nem hibáztatom, nyilván nem azért váltak el, mert olyan szuperül érezték magukat együtt. Csak muszájból találkoznak, egy évben maximum háromszor.

– Kösz, apa.

– Micsodát?

– Mindent.

– Csak vigyázz magadra továbbra is! És ne felejtsd el, anyád jót akar neked, csak egy kicsit konzervatívabban áll a dolgokhoz. De erről ne is beszéljünk többet!

– Tiltakozom, bíró úr!

– A tiltakozást elutasítom. Az ok nem tartozik közvetlenül a tárgyhöz.

– Kár – húzom el a számat. – Azért egyszer igazán elmondhatnád.

– Majd ha igazságszérumot teszel a kávémba. De még az is esélytelen,

bármikor kiérezném az ízét.

Válaszként csak a nyelvem öltöm ki. Mi lehet anya nagy titka? Most már tényleg baromira érdekel.

Amikor apa elindul, öcsike is megjelenik mellettem, természetesen Gusztival együtt integetnek.

– Te vagy a legjobb nővér – jelenti ki.

– Azért ne essünk túlzásokba! – felelem, de persze jólesnek a szavai.

Még akkor is, ha holnapután valószínűleg az összes csokiját kikajálom az ágyneműtartójából, és továbbra is rátukmálok minden házimunkát, amit csak tudok.

Este öcsike kívánságára megnézzük a Madagaszkár első részét, amit már vagy százszor láttunk. Oké, vicces film, de azért a csokifagyit is meg lehet unni, ha az ember egy hónapig csakis azon él. Bár azon nagyon jól mulatok, hogy Tom pont olyan idiótán viselkedik, mint Julien király.

Öcsi korán elalszik, biztos a sok izgalom miatt. Egész délután úgy pörgött, mint egy ventilátor, alig lehetett rábeszélni, hogy vigyük haza a kiskutyát a menhelyre. Mindenáron azt szeretne volna, hogy az ágyában aludjon, de aztán nagy nehezen elmagyaráztam neki, hogy a kutyának sem jó, ha kétnaponta ide–oda hurcolják.

– Ébren vagy, Vera? – suttog anya annál a résznél, amikor a magamutogató oroszlánból feltör a ragadozóösztön.

– Aha.

Anya lerakja a pattogatott kukoricás tálat az asztalra, majd szembefordul velem a kanapén.

– Csak szeretném megköszönni, hogy megmentetted az öcséd születésnapját. Ha nincs ez a kutya, még mindig a szobájában szomorkodna. Nagyon jól kitaláltad ezt a gondozós dolgot.

– Köszí – felelem meglepve.

Utoljára szerintem óvodában dicsért meg, amikor baki nélkül végigmondtam egy Petőfi–vers első két versszakát.

– Jó látni, hogy kezd benőni a fejed lágya.

– Hát, igyekszem...

Tök klassz, hogy ilyesmiről dumálunk, de azért meglehetősen zavarban

vagyunk mindketten. Anya úgy fogdossa a könyökét, mintha hangyát keresne rajta, én meg teljesen lemerevedtem, akár egy szoboremlék a Váci utcában. Az évek során hozzászoktam, hogy csakis leszidást kapok, nem is tudom, hogyan fogadjam ezeket a kedves szavakat.

– Apáddal arról beszélgettünk, hogy mivel látjuk rajtad a komolyodást, egy kicsit lazítunk a szabályokon.

Hoppácska.

– Éspedig?

– Ezt majd átbeszéljük részletesen. Elöljáróban csak annyit mondok, hogy ezentúl nem kell minden hétfőn itthon ülnöd velünk, ha nem szeretnél.

– Hát, köszöni – felelem.

Persze örülök, mint majom a saját farkának, bár nem tudom, hogy a történetek után lesz-e kedvem ilyen bulikhoz. Bár Biusnak elvileg sokkal normálisabb a menhelyes baráti társasága Tomnál és az udvartartásánál, Bius sosem mesél olyanokat, hogy leamortizálták a kutyakenneleket egy születésnap miatt. Talán vele kellene eljárnom.

– Na jó, menjünk aludni, gondolom, már te is kívülről fújod ezt a mesét – mondja anya.

Kikapcsolja a DVD-lejátszót, aztán óvatosan felébreszti az öcsémet, hogy menjen a szobába.

Én is ezt teszem.

A sporttáskába és hátizsákokba gyömöszölt cuccaim még az ágy mellett hevernek, de nincs erőm, hogy kipakoljak. Majd holnap.

Most érzem csak, hogy hulla fáradt vagyok, bár jobban belegondolva ezen nem kell csodálkozni. A – rossz értelemben – felejthetetlen buli után alig aludtam néhány órát, utána meg csak úgy pörögtek az események.

Elég tartalmas két napot tudhatok magam mögött. Érzelmi szempontból legalábbis mindenképp. A fellegektől kezdve a pokolig mindenhol jártam, Dante sem tudna pontosabb képet rajzolni a túlvilágról. Voltam kimondhatatlanul dühös és csalódott, ám valószínűleg apa és Bius miatt szinte csak a jó emlékek maradtak bennem. Balázst kivéve. Még most sem értem, hogyan ismerhettem ennyire félre egy embert. Ez olyan, mintha

ránéznék egy tyúkra, és pár nap múlva kiderülne róla, hogy orángután.

De félre ezzel az egészszel, jelen pillanatban kizárólag egy kiadós alvásra vágyom a saját ágyikómban.

Arra azért jut némi energiám, hogy lefekvés előtt – mint mindig – csekkoljam a Fészbukot. Az értesítéseket átfutom, egyik sem tűnik lényegesnek, azonban látom, hogy egy üzenetem is érkezett. Nem tudom, mások hogy vannak vele, de nekem muszáj azonnal megnéznem, hogy ki írt és miért. Egy komment az csak egy komment, egy személyes üzenet azonban már egészen más tézta. Az csakis nekem szól, nem az egész sulinak meg az ötévente látott rokonoknak.

Rányomok a fehéren világító ikonra, és nem akarok hinni a szememnek. Balázs. Mégis, mit akarhat tőlem? Életemben először tűnődöm el rajta, hogy talán jobb lenne egy másik alkalommal megnyitni ezt a levelet – vagy talán inkább sosem –, de végül persze győz a kíváncsiság.

Vera!

Valószínűleg most haragszol rám. Meg is értem, de kérlek, olvasd végig a levelet, ígérem, nem leszek hosszú. Miután elviharzottál, a tábortűznél sokáig kerestelek, csak sajnos nem találtalak meg időben. Talán ha a srácok nem állítanak meg a konyhában, még odaérek Hozzád. Szerettem volna már akkor is megmagyarázni a történeteket, de nem sikerült.

Úgyhogy majd most:

Amikor leültem a tábortűzhöz, még csak beszélgettünk, ám hamarosan a lányok üvegezni akartak. Felelsz egy kérdésre, vagy megcsinálsz valami hülyeséget... A szokásos. Sokáig nem került rám a sor, de amikor igen, olyan kérdést tettek fel, amire nem akartam válaszolni. Ezért ugye büntetőfeladat jár. A csajok azt találták ki, hogy csókoljam meg a volt barátnőmet. Nyilván nem akartam, elég csúnyán váltunk el egymástól, és még mindig zargat időnként, de a többiek addig húztak, amíg belementem. Tudom, hogy nem mentség, de meglehetősen sokat ittam.

És ehhez az egészhez nekem mi közöm?

Sajnálom, hogy végig kellett nézned, talán minden máshogy alakul, ha néhány perccel később érsz oda. Nem akartalak megbántani. Hidd el, ez az egész üvegezős baromság számomra semmit sem jelentett. Sőt, igazából

elég szarul éreztem magam. Tudom, hülyeség, leírva meg még idiótábban néz ki, de nagyon tetszel nekem.

Nahát. Nekem még soha senki nem írt ilyet. És igen, tényleg hülyén néz ki leírva.

Marhára sajnáltam, amikor lemondta a csütörtöki találkozót, azt hittem, akkor majd egy kicsit közelebb kerülünk egymáshoz. Azt gondoltam, hogy lepattintottál, és ez a halaszthatatlan program csak egy olcsó kifogás. Mindenesetre én még mindig nagyon szeretnék veled találkozni.

Tudod, mit? Holnap délelőtt tíztől ott fogok szobrozni a Szabadság híd pesti hídfőjénél, akkor is, ha szakad az eső. Remélem, hogy Te is eljössz, sétálhatnánk egyet a Gellért-hegyen. Vagy bárhol máshol.

Puszi.

Tyű. Ez aztán a bocsánatkérés.

Elmosolyodom, mert ezek szerint igazam volt, és Balu mégsem olyan, mint Tom. Felszedem az államot a padlóról, a legvadabb álmaimban sem gondoltam volna, hogy ez a fiú ilyen érzéseket táplál irántam.

Ilyenkor mit szokás? Írjak vissza? Vagy ne? Vagy csak reggel? Hosszasan tűnődöm, de nem tudok dönteni. Csupán egyetlen dologban vagyok biztos: holnap én is ott leszek a Szabadság hídnál.

Felelős kiadó: Fejős Éva

Szerkesztette: Huszti Gergely

A kéziratot gondozta: Ördög Virág

Borítóterv: Cantinart Kft.

Borítóillusztráció: Shutterstock

Az e-könyv konvertálását a Content 2 Connect Kft. készítette

www.content2connect.com

2015

Table of Contents

- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)